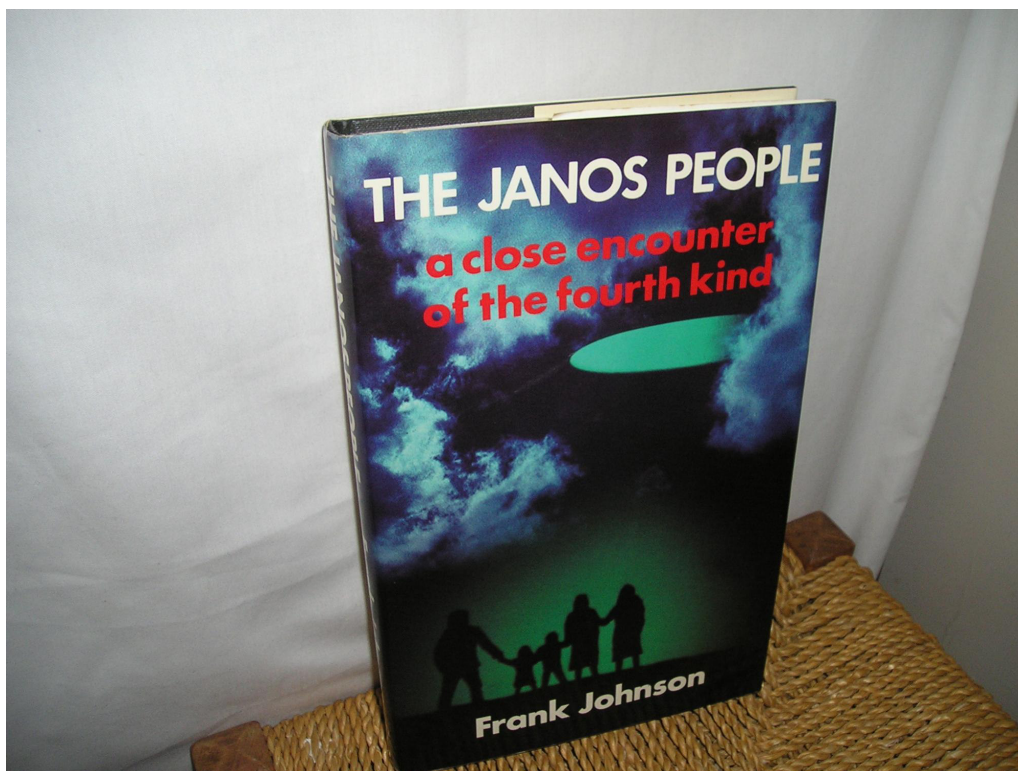

Lidé z Janosu

setkání čtvrtého druhu CE4

Frank Johnson

Úvod:

Jednou pozdě v noci, v červnu 1978, cestovala v autě rodina se třemi dospělými a dvěma malými dětmi, po opuštění silnice v Oxfordshire, když byla zachycena velkou kosmickou lodí. Byli přijati na palubu a zůstali tam skoro hodinu, během níž s nimi udělala loď krátký výlet.

Uvnitř lodi viděli film, jak žili lidé na Janosu, jejich oblečení, domy a zahrady, čluny, jezera, potraviny a vegetaci. Dívali se s hrůzou, jak déšť obřích kamenů spadl z nebe, když se rozpadl jejich bližší měsíc Saton a spadl ve fragmentech na planetu, rozbořil města a pokryl ji vrstvou obrovských balvanů. Viděli, jak explodovala jaderná elektrárna, udeřila do skal a způsobila řetězovou reakci, která zasáhla všechny elektrárny na Janosu, které také vybuchly a poslaly do víru kolem planety obrovské mraky radioaktivního prachu. Viděli obrovskou loď, ve tvaru prstence, která byla postavena v prostoru, s mnoha menšími loděmi tvaru UFO, jak evakuovali obyvatelstvo Janosu a vzaly je do jiného světa.

Nakonec jim bylo sděleno, že jsou nadějí pro Janosany, kteří se mají rádi. Je jich deset milionů, co nyní čekají v prostoru v naší sluneční soustavě, na povolení přistát na Zemi a začít nový život. „Tato kniha“, říká autor, bývalý akademik s praxí v biologii a výzkumným zájmem o biologii humanoidů, „obsahuje tolik informací z první ruky, že je mám potíž všechny popsat. Ufologie vypadá docela jinak poté, co jsem zahájil tento výzkum. Tento příběh je senzací.“

Obsah

Úvod

Prolog: Katastrofa na jiném světě

1. Setkání v Anglii
2. Sný Johna a Frances
3. Svědectví Nataši
4. Vstup do kosmické lodi
5. Vyšetření Frances
6. Co bylo Frances řečeno
7. Vyšetření Johna
8. John ve strojovně
9. Obrázky na displeji v navigační místnosti
10. Setkání v podzemí
11. Odlet lodi
12. Lidé z Janosu
 - Planeta Janos
 - Podnebí a vegetace
 - Budovy a doprava
 - Energie a průmysl
 - Potraviny a zvířata
 - Oblečení a účesy
 - Vlaječky, nášivky a odznaky
 - Řeč a jazyk
 - Telepatická komunikace
 - Osobnosti a politika
 - Fyzický vzhled a rasa
13. Pod čí vlajkou?
14. Návrat domů

Autorova předmluva

Při zveřejnění této historie lidu Janosu, lidského společenství, po mnoho tisíc let žijícího na planetě daleko od Země, jsem si velmi dobře uvědomil, že představuji něco, co naruší mnoho obecně zaběhlých představ.

Čtenář může přijmout tyto informace jako skutečnost nebo je odmítnout, stejně tak může rozhodnout, že se to jeho nebo jiných netýká. Příběh se jeví nepravděpodobný, protože vrhá pořádný zmatek do přijatých teorií a předpokladů o historii lidstva, technicky však spolu souvisí velmi přesvědčivým způsobem.

Zřejmě to naštve mnoho ufologů - lidí, kteří studují a zkoumají podivný fenomén UFO, neboli „létající talíře“. Ufologové, více než jiní lidé, mají lepší odborné znalosti a vytvořili mnoho teorií, z nichž některé, podle mého názoru, jsou velmi nepravděpodobné a dokonce v některých případech zcela nesmyslné.

Tuto práci, jsem nejprve publikoval na jednoduchém a realistickém pozadí lidí z létajících talířů, což potře všechny tradiční teorie, pokud jste je znali v jejich nominálním významu a jsem si jist, že každý, kdo čte tuto knihu bez předsudků a s otevřenou mysl skončí tím, že vezme do úvahy její obsah v jeho skutečné hodnotě.

Nicméně nepravděpodobný příběh o Janosu se může zdát na první pohled senzační takovým způsobem, že může soupeřit se science fiction - člověk musí zvážit, s jakou pravděpodobností se váže k jakékoli alternativní hypotéze. Celá otázka pravděpodobnosti a věrohodnosti bude přezkoumána na samém konci knihy, do této doby bude mít čtenář na paměti skutečnosti, které může sám nejlépe posoudit.

Toto je příběh, jak jsem již řekl, jedné anglické rodiny - tří dospělých a dvou dětí, kteří strávili téměř hodinu jako hosté Janosanů, na palubě jedné z jejich lodí, na venkově v Oxfordshire. Jeden z vyšších důstojníků z lodí jim řekl: „*Naše loď je jedna z těch, které byly vybrány, aby uskutečnily první kontakty*“.

(V knize se kurzíva používá k označení přímých doslovných citací někoho z Janosanů na lodi, to znamená, že se jedná o skutečně použitá slova, nikoli parafráze.)

Lidé z Janosu jsou v pravém smyslu slova impozantní - přicházejí z jiného světa, který sami označují jako planetu Janos „*několik tisíc světelných let od Země*“. V současnosti, jsou ale vzdálenými předky pozemšťanů, v prehistorické minulosti žili zde a byli v tomto případě přítomni jako Evropané nordické rasy (*to je také popsáno v některých detailech v kontaktních materiálech se Semjase - Erra-kontakty, které se konaly od roku 1975 prostřednictvím Billyho Meiera a také některé v jedné z knih od Daniela Fry a Lyssy Royal - všichni říkají, že genetický pozemšťan pochází z hvězdného systému Lyry, z doby před miliony let a že tato stará civilizace kolonizovala naši Zemi ve vzdálené minulosti. Proto se domnívám, že tato civilizace JANOS je ze stejné Lyransko-Plejádské kosmické rodiny. Pozn. Rune.Øverby, dále jen R.Ø.*)

Je to překvapivé, ale to samo o sobě není v rozporu s pravděpodobností. Vznáší to některé poněkud nepříjemné otázky: jak? a proč?, které budou diskutovány na konci knihy.

Tento výzkum byl proveden na návrh Jeny Randlesové, tajemníka UFOIN (Světová síť badatelů o UFO), organizace s výběrovým členstvím a vysokou úrovní. Musím však jasně říci, že ani Jenny Randlesová ani UFOIN nenese žádnou odpovědnost za výzkum nebo závěry, které jsem učinil. Byla to po celou dobu, moje samostatná práce, jako moji spolupracovníci bylo pouze pět členů rodiny, jejíž neobvyklý příběh je zde a náš těžce pracující hypnotizér.

Jak je vysvětleno v textu, hypnotická regrese nebo regresivní hypnóza, jak je různě nazývána, byla použita jako metoda na podporu výzkumu za dvojím účelem, aby odstranila amnézii, která (stejně jako u mnoha jiných blízkých setkání) byla i v tomto případě, dále umožnit svědkům opětovné vybavení si zkušeností z epizod v rámci setkání a několikrát získat, v případě potřeby, detailnější a přesněji vybavené vzpomínky, než mohla dát pouze běžná paměť.

Úspěch výzkumu je skvělým dokladem odborné dovednosti a neúnavné trpělivosti Geoffrey M'Cartneyho, hypnoterapeuta a konzultanta pro hypnózu z města Gloucester. Zároveň musím uvést, že případ nezávisel pouze na hypnóze, ale velmi mnoho položek informací, včetně těch nejdůležitějších, bylo získáno během normálního sdělení, při příležitostech, kdy hypnotizér nebyl přítomen.

Musím také vzdát hold členům rodiny, zejména Johnu, Frances a mladé Nataše, za jejich ochotnou spolupráci. Byli silně motivováni, aby se pokusili pochopit, co se s nimi stalo, nicméně jejich připravenost, podrobit se zdánlivě nekonečnému výslechu, a to jak v hypnóze, tak i jinak, byla hlavním faktorem, který vynesl na světlo příběh o lidech z Janosu. Skutečnost, že jejich zaznamenané rozhovory měly sedmačtyřicet C90 kazet je impozantní statistikou jejich poznatků.

Jediná věc, která odlišuje tento výzkum, byla díky jeho velikosti a složitosti. Mnoho setkání mohlo být úplně popsáno na půl tuctu stránek, ale tato zkušenost, trvání necelé hodiny, přinesla tolik detailů, že jsem je musel drasticky zhustit, abych se vešel do rámce této knihy. Tento obrovský počet informací byl odměnou za vytrvalost všech spolupracovníků, nebylo to tak jednoduché, na mnoha místech výzkumu, takže musíme být spokojeni s tím, co máme, a nic z příběhu jsme nevynechali.

Během třinácti měsíců aktivní fáze výzkumu jsem velmi dobře poznal rodinu a získal značnou úctu k její integritě a pochopení, a to zejména u dvou hlavních svědků, Johna a Frances, kteří jsou bratr a sestra, s nimiž jsem strávil spoustu času. Na přání rodiny jsem zamítl zveřejnit jejich příjmení a poštovní adresy. Je to v souladu se smyslem doporučení, daném jim důstojníky lodi z Janosu, které jim vložili do posthypnotické amnézie, aby byli chráněni před nežádoucími důsledky bezprostřední publicity. („*To vám způsobí mnoho problémů.*“)

Svědci kontrolovali svá vlastní prohlášení a občas udělali malou opravu. Závěry jsou však mé vlastní a jsem za ně sám zodpovědný, i když jsou v obecné shodě.

Velmi jsem pomáhal s mnoha skicami od Johna a Frances, které jsem použil jako základ pro ilustrace. John je kreslil spolehlivě a přesně, co do tvaru a uspořádání objektů, má dobrý smysl pro rozložení a orientaci; Frances si pozoruhodně dobře pamatovala řeč, slovo od slova, má výbornou paměť na detaily, také Nataša je na svůj věk inteligentní a pozorné dítě, jehož příspěvek k výzkumu nebyl v žádném případě zanedbatelný.

Byla velká škoda, že amnézie Glorie byla tak závažná a žáruvzdorná. Začínala mít podivné vizuální záblesky vjemů, bezpochyby se její paměť na incident časem plně vrátí a poskytne cennou křížovou kontrolu na svědectví ostatních. Tanya má bezpochyby dobrou paměť, ale když jí byly v té době teprve tři roky, nemůže být považována za věrohodného svědka.

Přeji si, aby bylo jasné, že neposkytujeme žádný důkaz, tato kniha pouze řeší všechny záhady ufologie. Dává podrobný, ale ne úplný výčet příběhů lidí z Janosu, ale pouze to, co o nich bylo řečeno jedné rodině, a to, co si myslím, že lze oprávněně odvodit z jejich vyprávění, ale to vše nemusí být k tomuto tématu. Myslím, že se zjistí, když bude znovu přezkoumáno mnoho hlášených setkání ve světle toho, co říká tato kniha, tak bude zjištěno, že části příběhu o Janosu, zejména tam, kde se zabývají spravedlivými, modrookými, normálními lidmi ve stříbrných uniformách, budou zřejmé všem, kdo zná ufologickou literaturu, a že existuje mnoho dalších hlášení událostí, které nejsou pouze představy - pokud jde o dnešní stav našich znalostí.

Možná, že lidé z Janosu nejsou jediní návštěvníci naší planety z jiných světů. Možná, že oni sami, kdybychom je byli schopni požádat, mohou vrhnout světlo na tyto jiné mimozemšťany. Nyní půjdu zpět v čase o několik tisíc let a dále do vesmíru, na několik tisíc světelných let vzdálenou planetu, nazývanou jejími obyvateli Janos, kde katastrofa visí na obloze.

Frank Johnson, Worcestershire, Anglie
Duben, 1980

PROLOG

Katastrofa na planetě Janos

Janos je název světa, který byl zničen. (Při vyslovování první slabiku zdůraznit.) Janos byl planetou, velmi podobnou naší vlastní, s modrými moři a jezery, zelenými loukami a kopci, stromy a trávou, obcemi, městy a pokojnou krajinou, s loděmi, čluny a letadly, s příjemnými jednopodlažními domy a rodinami mužů, žen a dětí, co se měli velmi rádi. Lidé se smáli a vtipkovali, byli to jemní, laskaví, citliví lidé s hlubokým porozuměním, kterým se hnusilo násilí a proto neválčili, dokonce mohli mít vše, co si nejvíce přáli. Lidé, kteří i v případě extrémních potřeb, nechtěli způsobit problémy ostatním. Lidé měli velmi rádi ostatní, ale snad ve vši počestnosti bychom měli říci, že to byl typ lidí, jakými bychom spíše chtěli být, než druh lidí, kteří jsou převážně na této planetě.

Janos měl dva menší měsíce, ve srovnání s naším Měsícem. Bližší z nich se jmenoval Saton, (vyslovuje se „Zaton“, ale pravopis Saton byl dán lidmi z Janosu) nepatrně zpomaloval oběh, tisíciletí po tisíciletí, vlivem slapových sil, způsobených přitažlivostí planety, vznikaly pukliny v jeho skalní kůře, blížil se blíž a blíž k Janosu, až byl příliš blízko, aby udržel stabilitu, takže soudržné síly, které ho držely pohromadě, byly převáženy slapovými silami.

Lidé na Janosu znali dlouhou dobu toto nebezpečí. Po dlouhé době si přiznali, že nakonec musí planetu opustit, protože posádka a cestující z potápějící se lodi musí zamířit k jiným lodím. Díky vědě a technologii, vyspělejší než naše, již dávno zvládli umění cestování vesmírem a konstruování vesmírných lodí, v nichž zkoumali vesmír v jejich dosahu a hledali nový domov, na který by mohli jít, až přijde čas, aby opustili Janos.

Jejich průzkumné lodě se pohybovaly daleko mezi blízkými hvězdami a jejich doprovodnými planetárními světy. Tento mezihvězdný lov na domov trval dlouho a krize se plíživě blížila. Mnoho planet bylo kontaktováno a některé z nich by jim umožnily stát se jejich novým domovem. Ale jedna zelená, krásný svět, je přitahoval nejvíce, i když věděli, že to říkají jen tradičně, že tady by měli pocit domova. Věděli o Zemi po dlouhou dobu, ze svých historických knih, věděli, kde je na obloze.

Existují i rozdíly: Země i Janos mají pevniny a moře, na Zemi jsou však oceány mnohem rozsáhlejší než pevnina, na Janosu byla pevnina větší, než oblasti zahrnující moře a jezera. Klima na Janosu bylo mírné a příznivé, ti, kteří viděli planetu z vesmíru, neviděli nic jako sníh nebo led v polárních oblastech.

Známe několik scén ze starého Janosu, namalované obrazy se světle zelenou a modrou vodou, lemovanou nízkými zalesněnými kopci. Na jezerech vesele plují barevné elektrické čluny s vlajícími vlaječkami, způsobující vlny směřující ke břehu, kde módně oblečené ženy se svými muži, bohatě využívají svůj volný čas. V blízkosti poklidného společenství skromných, příjemných jednopodlažních domů světlých barev, jako vlasy jejich dětí, bílé oplocení zahrad kolem nich - scéna tak známá, až se dotýká srdce. A to vše bylo tisíce světelných let daleko.

Lidé na Janosu věděli o Zemi po velmi dlouhou dobu, dlouho předtím, než je dvojité pohroma vyhnala z jejich domovské planety. Mimo hrozby roztržštění měsíce, kdy toto varování už dávno znali, další netušené nebezpečí spočívalo pro ně v čekání, protože byli naprosto nepřipraveni, když toto nebezpečí přišlo náhle a nečekaně.

Stejně jako v ostatních případech, kdy varování o potřebě akce trvalo příliš dlouho, pád velkých skal začal dříve, než se dalo očekávat. Byli téměř připraveni, na oběžné dráze, dále nad drahou rozpadajícího se měsíce, byla ukotvena velká flotila mocných lodí, seskupených kolem opravdu ohromující vlajkové lodi ve tvaru prstence, skutečným městem v prostoru, schopným přepravit celou populaci Janosu, v počtu mnoha milionů, která byla připravena na dlouhou mezihvězdnou cestu. Už si vybrali svůj cíl.

Velké lodě, postavené na oběžné dráze, nemohly startovat přímo ze země, proto byla potřeba stovek menších lodí k převozu populace od planety k flotile, které musely udělat mnoho cest,

pokaždé plné mužů, žen a dětí, se všemi jejich potřebami. Tyto menší lodě ve tvaru, který známe jako „létající talíře“, byly ukryty v obrovských podzemních hangárech, hluboko pod povrchem ohrožené planety, v obrovských umělých jeskyních, jejichž vysoké stropy byly podpírány masivními sloupy, vytesanými z pevné skály, které byly nahoře rozšířené jako trubka a přecházely točitě do střechy.

Operace nalodění lidí z celé planety již značně pokročila, ještě před předpokládaným časem, když řada menších pádů skal dala varování, že bližší měsíc Saton se chystá rozpadnout. Anglická rodina, jejíž příběh je v této knize uveden, viděla filmy pořízené během jednoho z těchto předčasných pádů balvanů - popisují skály, velké jako domy padající z nebe, drcení budov a zničení ohněm. Film byl zvukový a zaznamenává výkřiky lidí, uvězněných v hořících troskách.

Zajímavý a nečekaný detail byl zachycen kamerou. Člověk, sedící na okraj skalního útesu, dívající se na oblohu a jeho velký pes - vlčák, bezútešně vyje na padající kameny. Má tmavou srst, ne zcela černou, s dlouhými, hustými huňatými chlupy, která se ježí na krku a na hřbetě strachem. Má vzhled divokého zvířete, co dělá tam na Janosu je trochu záhadou, ale rychle přecházíme na další záběr, akce se pohybuje příliš rychle, nemáme čas spekulovat.

Již počátek pádů skal znamenal složitou, rychle pokračující krizi. Ti, kteří nebyli zabiti, i když jim to hrozilo, hledali nejbližší vstupy do tunelů, byly to vchody dvou velmi odlišných velikostí do systému chodeb, které vedly dolů, hluboko pod kůru planety, ke komplexu podzemních hangárů. Malé tunely byly určeny pro dělníky na příchod a odchod, velké pro přepravní lodě.

V podzemí byly lodě, připravené v hangárech k odletu, rychle vzaly na palubu tolik lidí, kolik se jich mohlo nacpat dovnitř a letěly ven přes velké tunely, tvarované tak, aby objekty ve tvaru disku mohly přes ně letět jen těsně, ke vzdálenému východu, kde riskovaly děšť kamení, který by je mohl rozdrtit jako vejce nebo kriketový míček, než se dostanou na oběžnou dráhu k flotile. Lodě vracející se na zem z oběžné dráhy opakovaně vlétaly do tunelů, aby naložily další uprchlíky, až dopady skal způsobily, že opuštění východu z tunelů se stalo nebezpečně a záchranná operace musela být přerušena na několik měsíců až do té doby, než přestane děšť balvanů.

Nevíme, kolik zůstalo lidí v podzemí, měli by být dostatečně zabezpečeni před hlavním dopadem skal, jak se nyní začal Saton pomalu rozpadat a pokrýval povrch planety miliony kusů skal, malými i velkými. Těm hluboko pod zemí, skály neublížily, ale museli čekat na možnost odletět a dokončit přepravu na flotilu lodí.

Ale byla tam komplikace, kterou lidé na Janosu, jak nyní přiznávají, zcela přehlédli. Na Janosu používali mnoho elektrické energie, dodávané jejich vysoce automatizovanému průmyslu a pro domácí spotřebu, mnohem více než u nás. Hlavním, ne-li jediným zdrojem energie byla síť obrovských jaderných elektráren využívajících uran, roztroušených po celé planetě na exponovaném povrchu a kdyby předpokládali tyto události, bezpochyby by je umístili hluboko do podzemí. Předpokládalo se totiž, že i když budou zničeny skalami, stejně jako všechno ostatní, tak prostě přestanou fungovat. Se zničením celého povrchového průmyslu a opuštěním povrchu planety, stejně nebude elektřina potřebná, podzemní hangáry měly nezávislé nouzové generátory s menším výkonem, které poskytovaly nouzové osvětlení a větrání pro zbytek ukrytých.

Ale nebylo to tak jednoduché, jak to ukázali Janosané naší anglické rodině, naše anglická přítelkyně byla schopna nakreslit to, co se stalo. Viděla typickou elektrárnu na Janosu tak zřetelně, že později ji byla schopna detailně nakreslit a popsat ji jako „plynojem uvnitř Eiffelovy věže“. Byl to masivní matně šedý válec podporovaný dokola čtyřnohým zužujícím se pylonem, lesklé kovové příhradové konstrukce.

Pak viděla, jak se celá struktura rozpadla v nesmírně intenzivním záblesku. Za dvě sekundy později došlo k dalšímu záblesku, někde v dálce, pak ještě dál a stále více a více dalších záblesků. Muž z Janosu, který jí ukázal film, řekl: „*Byla to řetězová reakce*“. Všechny elektrárny na Janosu explodovaly, rychle jedna po druhé, jak se jedna rozpadla, tak způsobila explozi té nejbližší, pak odpálila další a tak dále. Co se přesně stalo v oblasti jaderného inženýrství,

nemůžeme podrobně vysvětlit, ale zdá se, že masivní ochranná skořápka reaktorů, která dříve odolávala menším dopadům, byla nakonec rozbita obrovskou skálou, kontrolní mechanismus byl zničen, což spustilo neřízenou nukleární reakci. Inženýři to musí vysvětlit lépe, než já.

Co je jasné, je to, že těžké biologické stínění bylo výbuchy roztrženo, a že tisíce tun silně radioaktivního prachu vířilo kolem planety s turbulentními větry, vytvořenými mnoha explozemi. Vířící mračna prachu byla pozorována na dalších snímcích a my víme, že velká část z tohoto těžkého písku a prachu, byla nepochybně nasáta větracími stroji, co byly stále v provozu a našla svou cestu dolů do podzemních tunelů a hangárů, kde stále žili lidé. Celá planeta, povrch i podzemí tak byly zamořeny radioaktivitou.

Komunikace mezi planetou a flotilou na oběžné dráze nefungovala a lidé na lodích neměli tušení, co se děje v hangárech. Byli na oběžné dráze, čekali po dlouhou dobu, a když konečně přestala padat lavina kamení, stále si mysleli, že by bylo možné poslat záchranné lodě vyzvednout ty, kteří přežili, tak tam poslali silné antigravitační zařízení ke zvedání těžkých kamenů, aby uvolnilo zavalené vstupy do tunelů.

Když záchranné lodě konečně pronikly do podzemních tunelů, jejich posádky s hrůzou zjistily, že i když mnozí byli ještě naživu, byli už odsouzeni k pomalé smrti z těžkého ozáření. Ani jeden by se nedal zachránit. Nemohli být proto přijati na záchranné lodě, bylo by nebezpečné, dokonce se jich jen dotknout. Museli je nechat zemřít.

Na záchranu posádek lodí dělali co mohli, když zajišťovali vše pro potřeby nemocných lidí, aniž by sami byli kontaminováni. Někdo vynalezl vhodný typ oblečení, nejspíše jako dlouhé mnišské kutny, s hlubokou kapucí nad hlavou, poskytující lepší ochranu proti smrtícímu prachu. Smutná rutina začala, při pravidelných návštěvách denně sbírali mrtvá těla a odstraňovali je.

Vzhledem k tomu, že přeživších stále ubývalo, byli soustředěni do několika málo lokalit, až nakonec jen jeden hangár zůstal jako útočiště pro muže a ženy, kteří v něm žili. V tomto místě byl film zhotoven pomocí kamery umístěné za čelním sklem jednoho z posledních plavidel flotily, aby ukázal melancholické scény. Film ukazoval půl tuctu těch ještě schopných chodit, nesoucích nahrubo vyrobenou rakev na vozidlo, kde byla naložena do nákladového prostoru. Zatímco čekali, vozidlo se stále vznášelo pár stop nad zemí. Nosiči vypadali jako velmi staří lidé, šourali se pomalu a beznadějně kolem, jako by se již vzdali. Někteří z nich byli slepí, všichni přišli o zuby, jejich tváře byly propadlé a jejich ruce byly deformovány jako drápy, s obrovskými boulemi kloubů.

Lodě zůstaly na oběžné dráze, dokud poslední z nemocných lidí nezemřel. Pak se velká migrační flotila pomalu pohnula z její orbitální dráhy a opustila Janos na dlouhou dobu. Postupně se její rychlost zvyšovala a navigátoři nastavili kurz k pozemské hvězdě, které říkáme Slunce, tisíce světelných let daleko. Znali jeho galaktické souřadnice, tak ho mohli najít. Zrychlení se udržovalo, dokud flotila necestovala galaxií rychlostí blízkou rychlosti světla. Tímto způsobem cesta, která by podle pozemského času trvala mnoho tisíc let, byla dokončena podle hodin a kalendáře na lodí, za pouhé dva roky.

Traumatický stres z dvojnásobné katastrofy a zejména zármutek nad těmi, kteří byli ponecháni na smrt, zanechal hluboký vliv na lidi z Janosu, ale postupně, jak cesta pokračovala, se jejich přirozený duch navracel. Dnes, mají jen emocionální vzpomínky na vše, co je postihlo, při ztrátě jejich domova, pádu skal a z jejich šokujícího žalu nad osudem těch, které po sobě zanechali, ale pouze tehdy, když mluví o těchto věcech k návštěvníkům a ukazují jim filmy, se jim vzpomínky vracejí zpět.

Kapitola první

Setkání v Anglii

John, jeho manželka Gloria, jejich dcery Nataša (tehdy ve věku pěti let) a Tanya (tehdy ve věku tří let) a Johnova sestra Frances jeli spolu autem z Readingu, kde byli na pohřbu příbuzného, do jejich domova u Gloucesteru. Bylo pozdě večer, pondělí 19.června 1978. Jeli jejich známou cestou, po silnici 417 přes Wantage, Stanford do Vale, Faringdonu a Cirencesteru.

Po Stanfordu v údolí, si začali všimnat jasného světla na obloze, před nimi a poněkud vpravo od nich, které vypadalo, jako světla jedoucího auta. John jel méně než padesát mil za hodinu = 80 km/h, a světlo se zdálo neskutečně pomalé na letadlo. Chvilí o tom diskutovali se založenýma rukama, jestli to může být vrtulník? Nezdálo se to pravděpodobné, protože nic neslyšeli.

Obrázek zúčastněných osob: vlevo vzadu GLORIA, vpravo – FRANCES, JOHN uprostřed, vlevo od něj Táňa a vpravo Nataša.

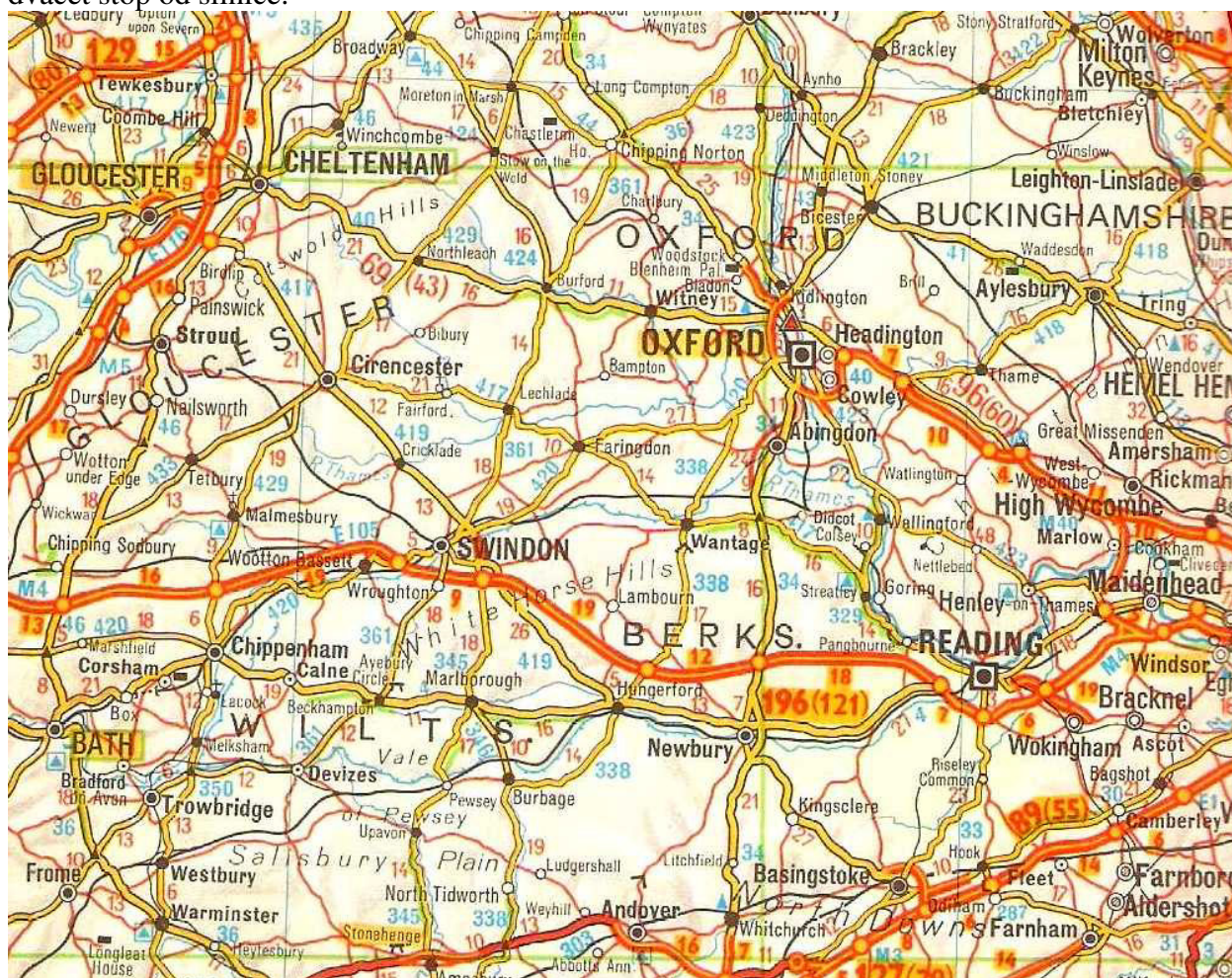
John navrhl, spíše jako vtip, než cokoli jiného, že by to mohl být létající talíř. John to řekl jenom v legraci a nikdo tomu oznámení nevěnoval pozornost. Jeli dál a stále sledovali to světlo. V jednom okamžiku si všimli menšího červeného světla a na levé straně a od něho vpravo bílého světla. Měla konstantní vzdálenost, tak John navrhl, že ta dvě světla zřejmě pocházejí z nějakého stroje, který nemohou vidět, i když obloha byla jasná a byl na ní měsíc v úplňku, vysoko na obloze. Ještě si mysleli, že to musí být nějaký druh letadla, ale byli na rozpacích, protože to letělo stejně rychle jako auto.

John řekl, že se chystá zastavit a podívat se na to, aby zjistil, pokud to půjde, co to je a co to dělá. Zpomalil, ale Gloria řekla: „Nemůžeme tady zastavit, je tu dům na kraji silnice, která je celá osvětlená a ti lidé by si mohl myslet že jsme zastavili jen tak z legrace a přišli by se podívat, co tam děláme.“

John proto jel proto pomalu a pak se rozhodl zastavit, ať se stane cokoli. Řekl, že se chystá zastavit, i kdyby se blížilo policejní auto. Bylo to divné, co řekl, protože nebyl žádný důvod, proč by nemohl zastavit u cesty, pokud by chtěl. Silnice byla klidná, jen s občasným provozem.

Reakce Glorie na osvětlený dům byla také trochu nelogická, protože to nebylo nic neobvyklého, možná měli pocit, že v přítomnost jiných lidí, by se uklidnili. Ale v tomto čase se to zdálo logické. Nebylo nic divného na osvětleném domě, protože když příště jeli po stejném úseku

silnice o několik dní později za denního světla, byli schopni přesně určit místo, kde viděli dům, ale tentokrát ho viděli na druhé straně, protože si vzpomněli, že ho viděli nějakých patnáct - dvacet stop od silnice.

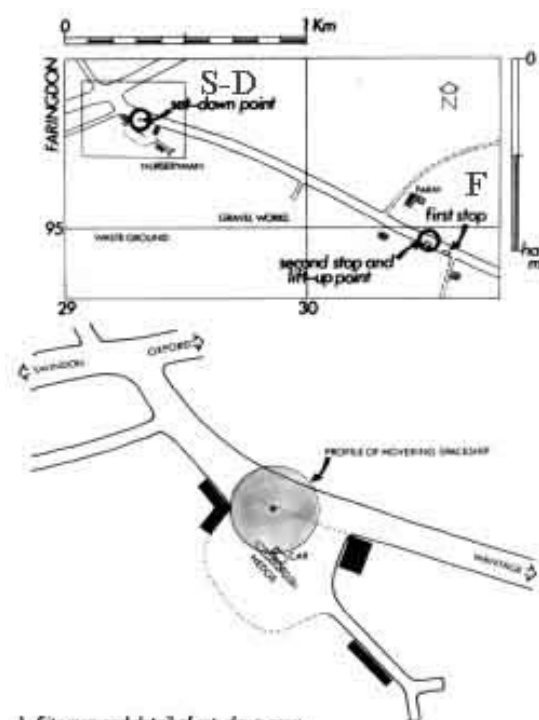

Nebylo nic pozoruhodného nebo neobvyklého na tomto domě, i když ho viděli v noci, kromě toho, že teď tam jednoduše nebyl. Byl to jen obyčejný dům, obvyklého typu v této oblasti, ve skutečnosti si uvědomili mnohem později, při další cestě po stejné silnici, že minuli podobný, který byl na druhé straně silnice a poněkud dále od ní, to znamená, že byl dále na východ a na pravé straně silnice, když jeli od východu k západu, zatímco „dům, kde všechno svítilo“, jak řekla Gloria, byl na levé straně silnice, když tenkrát jeli stejným směrem.

Později, během vyšetřování, John a Gloria nezávisle na sobě nakreslili osvětlený dům, tam kde kresby přesně souhlasily. Nakreslili dvě okna v patře a dvě dole, řekli, že všechna čtyři okna byla rovnoměrně osvětlená, jako kdyby byla zakryta průsvitným závěsem, přes který šlo světlo. Přes tyto závěsy nebyly detaily v interiéru viditelné. Při pozdější příležitosti, když si poprvé uvědomili, že už minuli podobný dům na druhé straně silnice, bylo jen jedno ze čtyř oken osvětlené, a to bylo zakryto průsvitnou záclonou, která zcela pokrývala otvor, takže nemohlo být vidět dovnitř.

Později v této knize, ve druhé kapitole, čtenář zjistí, že byly ještě další příležitosti, kdy vizuální dojmy byly převedeny z jedné strany silnice na druhou. Mám pocit, že v tomto případě, se asi stalo, že lidé v kosmické lodi, kteří sledovali auto a sondažovali mysl cestujících v nich, jim dávaly hypnotické sugesce, že by měli vidět dům se čtyřmi osvětlenými okny (který již minuli, aniž by si ho v té době vědomě všimli), ale že by ho měli vidět na jejich levé straně od auta, kde ho později nakreslili a zároveň v nich vzbudí myšlenky, že to není dobré místo k zastavení. Myslím, že lidé z létajícího talíře, pro své vlastní pohodlí, chtěli zastavit auto na místě, které si sami zvolili, co bylo trochu dále od silnice a když k němu přijeli, John dostal silné nutkání zastavit auto.

Chceme-li pokračovat v příběhu, tak světlo na obloze, jak se zdálo, se k nim nyní blížilo, John zastavil u cesty a nechal motor běžet, hlavní světla svítit na blízko, vylezl z auta a podíval se směrem, kde viděl světlo, ale na první pohled se mu ho nepodařilo najít. (Čtenáři mimo Británii by si měli uvědomit, že ve Spojeném království, se jezdí vlevo, což je nezbytné pro pochopení této části incidentu, John tak stál na pravé straně vozu.)

1 Site map and detail of set-down area

zcela na zem. Gloria a Frances, obě mohly vidět plavidlo zadním pravým oknem vozu. V profilu to byl typický létající talíř, vypuklý čočkovitý disk, zužující se na okrajích do poměrně ostrých hran, kde byla světla, centrální část byla více zakřivená, nahoře i dole. Bylo to všechno temně černé, s výjimkou světél.

Vím o tom, že více než o rok později, v polovině srpna 1979 místní noviny uvedly, že řidič taxi hlásil na policii, že viděl UFO okolo 2. hodiny ranní u Stroud v Gloucestershire, v blízkosti domu jednoho z našich svědků. Popsal ho jako velký disk obklopený mnohobarevnými světly, pomalu a tiše letící. I tento povrchní popis stačil na to, že to byla podobná návštěva stejné lodi, nebo nějaké velmi podobné. Podobná loď byla také hlášena při další příležitosti u Cirencesteru, který není daleko.

Vraťme se k našemu příběhu, během kterého, byl slyšet zvuk, pocházející z lodi, který svědci popsali jako směs dvou různých zvuků: jeden byl jemný, syčivý rytmický zvuk, jako by někdo šeptal „swish-swish-swish“, druhý byl spojitým kovovým duněním, jako vlak v dálce na kolejích. Tyto zvuky byly zcela odlišné od známého tichého předení motoru auta při volnoběhu. Je to neobvyklý rys tohoto případu, neboť v žádném okamžiku nezpůsobila bezprostřední blízkost létajícího talíře poruchu elektrických systémů vozu, motor a světla fungovala normálně.

Létající talíř se pohnul dolů, byl nízko u země a zděšená Gloria řekla: „Johne, vrať se zpátky do auta a jedeme, asi to přistane.“ V průběhu celého setkání měla Gloria strach, i když zdaleka nebyla hysterická, z těch pěti byla jediná, kdo nezažíval strach.

John to udělal a jel dál. Od této chvíle byly děti vzhůru, Nataša řekla: „Je tam nezbedný chlapec s drakem?“ Řekla to, když se auto začalo pohybovat. Od tohoto okamžiku, se vzpomínky na události u dospělých svědků rozdělují do dvou paralelních, různých zkušeností, které se opět spojily, když dorazili do Faringdonu. Budeme je odlišovat jako „skutečný příběh“ a „falešný příběh“. V té době si pamatovali jen „falešný příběh“, ale i tehdy, když měli pocit reálnosti, svědci uváděli, že to bylo divné, zarážející a nepřesvědčivé, jako skutečný zážitek. Později jsme dospěli k závěru, že to byla umělá paměť, vložená do jejich myslí lidmi z létajícího talíře, k vyplnění ztráty času, která se jim vybavil v pozdější době.

Ve „falešném příběhu“, jakmile John jel dál, byli všichni zmateni z celkové změny charakteru silnice. Je třeba si uvědomit, že s cestou byli důkladně obeznámeni z pravidelných návštěv, které těchto pět osob provádělo v rodném domě, nedaleko Readingu. Dalo by se říct, že znali každý centimetr silnice. Jakýkoli podvod, bez ohledu k jakému účelu, by se mohl podařit snad jen na cizích lidech, kteří silnici dobře neznali, ale této rodině, byl takový odklon od reality, zcela nepochopitelný.

Cesta, na které se nyní ocitli, byla mnohem užší, než silnice, kterou znali a blízko u ní byly vysoké živé ploty, příliš vysoké na to, aby přes ně viděli, zatímco na stranách skutečné silnice byly otevřené, rozsáhlé výhledy do okolí. Všichni tři dospělí si byli vědomi podivného pocitu neskutečnosti.

John byl velmi neklidný a nemohl pochopit, jak se ocitli na neznámé silnici, protože tam nebyla žádná možnost otáčení, skutečná cesta šla přímo do Faringdonu, o něco víc než kilometr, bez jakékoli odbočky nebo křižovatky. Ale tato úzká, ohraničená silnice se zdála nekonečná. Zdálo se, že vede stále dál a dál, obě ženy měly pocit, jako by plavaly (charakteristika některých hypnotických stavů) a všichni cítili pohyby vozu jako nepřírozeně plynulé, jako by také společně plavali a nebyli v kontaktu s vozovkou, která vypadala dosti nerovná a špatně udělaná. Skutečná cesta byla široká, rovná, dobře udržovaná a téměř zcela přímá, ale tato úzká polní cesta (jak se jim zdálo), šla nahoru a dolů z kopce, zakřivená doleva a doprava.

Zdálo se jim, že se na silnici opakuje hodně detailů, byly tam charakteristické typy zatáček a stoupání, následované poklesem, které se donekonečna opakovaly. Živé ploty a stromy, které lemovaly obě strany silnice, se zdály stejné, jako kdyby to byly odrazy v zrcadle.

John měl pocit, jako by se vracel v čase. Řekl, že to bylo jako „Namalovaný obraz polní cesty“, která byla poněkud staromódní a konvenční: všimněte si podobností, v tomto směru - dům, který tam nebyl!

Vůz nepatřil Johnovi, ale Frances (jeho sestře), ale John ho řídil, protože Frances bude řídit další cestu, ještě v ten večer. Nebyl zcela obeznámen s autem a řídil ho poprvé tento víkend. Tato cesta byla podruhé, kdy ho řídil. Poté řekl Frances, že auto se mu zdá divné a neznámé: „Nezdá se mi to, jako naše auto“.

Johnovi se zdálo, že nemá žádnou kontrolu nad vozem, potom řekl, že cítil, kdyby dal své ruce z volantu a své nohy z pedálů, auto by jelo zcela samo. Když auto jelo do kopce, nezměnilo rychlost nebo když stiskl pedál plynu a točil volantem vlevo a vpravo, tak i když si byl toho otáčení volantu vědom, zdálo se mu, že neovládá auto svou vůlí. (Stejně to bylo popsáno o setkání s UFO v Jižní Africe.)

Během této zajímavé, neskutečné a vleklé cesty, mohli vidět jen jedno bílé světlo, jak je UFO sledovalo, Frances byla v té době klidná a později řekla: „Neměla jsem pocit, že jsem v nebezpečí, bylo to tak, že jsme pronásledováni něčím, co nám nemohlo ublížit, jen jsme byli sledováni“. To dává smysl pouze tehdy, pokud předpokládáme, že tato neskutečná jízda byla zasazena do jejich myslí působením z kosmické lodi, zážitek, který se v této fázi objevil v jejich paměti, nahradil ztracený čas. Všimněte si poznámky velitele loď v jeho uvítacím sdělení (na konci kapitoly 4), která má na to nějaký vliv.

Subjektivně se všichni na pozdější dotaz shodli, že podivná „Cesta do Faringdonu“ se jim zdálo, že trvala přes půl hodiny, možná tři čtvrtě hodiny. Nikdo nemyslel na to, aby se podíval na

hodinky, aby mohli odmítnout tyto nesmysly a když se John opakovaně díval na ukazatel rychlosti, aby zjistil, jak rychle jede, nenapadlo mu, podívat se na ujetou vzdálenost. Rychlost neměnil, zůstávala mezi 35 až 40 kilometry za hodinu.

Náhle, bez varování, se ocitli ve Faringdonu. Je příznačné, že se jim nepodařilo uvidět nápadnou značku, nesoucí jméno města, která je asi sto metrů před vjezdem do města. Jejich mysl se natolik soustředila na Faringdon, že takový název by se musel jasně zablýsknout ve světle reflektorů automobilu, nemohli se ho nevšimnout, ale tušíme ze zbytku tohoto příběhu, že vůbec nikdy nebyli na skutečné silnici, proto toto označení neprošlo, jejich skutečný vjezd na silnici musel být tedy až za označením.

Všichni pozdravili světla města úlevnými výkřiky. „Konečně civilizace,“ řekl si John, „myslel jsem, že se sem nikdy nedostaneme.“ Faringdon, malé město, které dobře znal, se zdálo neobvykle tiché, málokdo si ale uvědomil, že čas byl téměř o hodinu pozdější, než si představovali, že je.

Projeli Faringdonem a poté opět vjeli do otevřené krajiny. Gloria se podívala přes zadní okno a hlásila, že světlo je stále ještě pronásleduje. Všichni se na ni podívali, John se rychle ohlédl přes rameno a viděl to. Frances poté řekla, že pokaždé, když projížděli přes vesnici nebo město, světlo zmizelo, a pak se znovu objevilo, když byli zase v otevřené krajině. Je zřejmé, že to nebyl případ světél, vycházejících z budov, co byla zhasnutá, když se blížili na jakékoli obydlené místo a znovu zapnutá poté, co ho opustili. Světlo je sledovalo celou cestu až do Cirencesteru, asi osmnáct mil za Faringdonem, pak se ztratilo, ale nepřijdete o něj, jak nyní uvidíme.

Přijeli domů (tedy do domu Johna a Glorie) bez dalšího incidentu. Doma se ocitli později, jak si uvědomili, než si dříve mysleli. Cestu dobře znali, takže vždycky věděli, od okamžiku jejich odjezdu z Readingu, v kolik hodin dorazí, obvykle se to lišilo o několik minut. Při této příležitosti byl jejich předpokládaný čas příjezdu asi ve 23:20. Místo toho, hodiny v domě ukazovaly patnáct minut po půlnoci. John použil i telefon pro kontrolu času. Ve skutečnosti tedy nekonečná „imaginární“ cesta po úzké ohraničené cestičce, jim prodloužila jejich cestu o značné množství času. Byl to skutečný zážitek, ale je jasné, že rodina to v této fázi měla tendenci nepřijmout jako reálnou zkušenost, a proto byli na rozpacích ze ztráty téměř hodiny.

Je třeba vysvětlit, že nikdo z rodiny neměl žádné předchozí znalosti o létajících talířích a nečetl žádné knihy o nich, i když John a Gloria (ale nikoli Frances) viděli film „Blízká setkání třetího druhu“. Zvláště Frances později přiznala, že i v době, kdy zažila toto vlastní setkání, nevěřila v létající talíře a nemá zájem o nic v těchto záležitostech. Nikdo z nich si nebyl vědom, že zveřejněné závěry CE4 (Blízká setkání čtvrtého druhu, jako například to, které oni sami zažili, než se obnovila jejich paměť), jako ztráta času pro unesené, je prvním upozorněním. Zkoumání možnosti, že proběhlo CE4, ztráta paměti, částečná nebo úplná, je častým, ale ne neměnným rysem takových případů a nyní se dozvíme, jak a proč k tomu došlo při jejich vlastní setkání.

John pak telefonoval na Royal Air Force základnu v oblasti setkání, aby se zeptal, jestli by mu mohli nějak objasnit jejich pozorování. Stále se zdráhali uvěřit, že to byl létající talíř a mysleli si, že mohli vidět nějaký experimentální letoun s kruhovým křídlem. RAF se o záležitost zajímala a položili mu několik otázek. Později řekli Johnovi, že dělali rozsáhlé kontroly s dalšími službami na letištích, na civilních letištích, u policie a oznámili mu, že žádná letadla jakéhokoliv druhu nebyla v té době v oblasti Faringdonu. Nicméně říkali, že několik lidí už jim telefonovalo, i na policii a stěžovalo si na nízko letící letadlo v této oblasti.

Frances konečně jela do svého vlastního domu blízko Stroud, asi devět kilometrů daleko. Bylo už velmi pozdě, John a Gloria se ji snažili přesvědčit, aby zůstala přes noc s nimi, ale ona se toužila vrátit k vlastní rodině. Než odešla, řekla jí Nataša: „Teto Frances buď opatrná, nechej okna pevně zavřená nebo by tě mohli nasát do kosmické lodi“.

John a Gloria šli spát, se spíše špatnými pocity, jako by něco nebylo v pořádku. Byli ještě vzhůru, když v 01:30, uslyšeli známý a nezaměnitelný zvuk létajícího talíře (byl to stejný létající

talíř, na tom trvá), který přecházel pomalu přes střechu domu. Během několika příštích dnů, všichni tři dospělí (ale ne děti) cítili svědění na kůži, John a Gloria svědění na rukou a nohou, ale Frances nic nesvědilo až do pátku tohoto týdne, ale když šla do kadeřnictví, tak ji šampon bolestně pálil na hlavě.

Dalším příznakem fyzického trauma, které se v této době vyvinulo a postihlo všechny tři dospělé, ale opět ne děti, bylo to, že všem se objevily tři fleky, podobné modřinám, výrazněji ohraničené, které nebolely když je stiskli, asi jako skutečné modřiny. Frances měla „modřinu“ na vnější straně pravé nohy, měla oválný tvar, asi 3 cm dlouhá, tmavě modré barvy, která tam zůstala po dobu dvou dní a pak se ztratila. Gloria také měla tmavě modrou modřinu menší než ta Frances, kulatého tvaru, která se nacházela těsně pod pravým kolenem na vnitřní straně, přičemž tato rovněž po dvou až třech dnech zmizela. John měl značku podobné velikosti a tvaru jako Gloria, ale na vnější straně nohy, těsně pod pravým kolenem, která nebyla modrá, ale světle hnědé barvy, asi jeden palec v průměru.

O dva měsíce později, když jsem se zmínil o těchto znaménkách lékaři, který měl s těmito „blízkými setkáními“ zkušenosti, navrhl v souvislosti se svěděním, že to může mít za příčinu delším styk s nějakým předmětem, který byl mírně radioaktivní, a že udělá jako preventivní opatření krevní testy. Toto bylo provedeno po dohodě s rodinou všem, kterých se to týkalo a lékaři zjistili, že počty červených i bílých krvinek jsou již v té době normální.

Jak jsme se dozvěděli později, John cítil něco sevřeného kolem jeho pravé nohy, těsně pod kolenem, během lékařského vyšetření, které je běžné u takových únosů. Frances si pamatuje docela dosti o svém vlastním „vyšetření“, ale nepamatuje si svorku na noze.

Nemáme žádnou zřejmou jistotu o tom, co se stalo, Gloria, i když měla ve skutečnosti, podobné příznaky, jako ostatní dospělí naznačuje, že její zkušenosti, které způsobily příznaky, byly také podobné, ale amnézie u Glorie byla tak silná a vytrvalá, že ona sama si pamatuje jen velmi málo a (protože ostatní dospělí byli odděleni) tak jsme závislí hlavně na Nataše, jak se vyjádří k vyšetření matky. Ona ji viděla jen na začátku, pak byla přemístěna do druhé místnosti, ale dost dlouho viděla svou matku, jak ležela na lůžku, a že jí připojili svorky na každou její nohu, těsně pod kolena a připojili dráty na nějaké přístroje.

Nataša po způsobu malých dětí, měla poté sklony být netrpělivá, když se to týkalo paměti matky, přičemž je jasné, že nemohla pochopit, že její matka má ztrátu paměti, jako něco, co nemůže ovládat. „Vzpomínáš si, mami,“ řekla, „byli jste tam, seděli jste v křesle, Tanya byla na klíně a já jsem seděla vedle vás na další židli. Vzpomínáš si, mami?“

Zdá se, že v této fázi, během prvního týdne po incidentu, pouze děti měly jasnou vzpomínku na to, co se opravdu stalo. Později jsme pochopili, proč je to tak. Mladší z dětí, Tanya, která byla v té době jen tři roky stará, byla příliš mladá, abych se jí nezaújatě ptal, ale já jsem byl spokojen z jejich reakcí na vyjádření starší sestry, která měla jasné vzpomínky. Později začala mít dobrovolně různé poznámky, které to docela objasňovaly.

Den po incidentu, šla Nataša do školy, kde se zmínila svému učiteli, že její maminka a tatínek viděli létající talíř. Učitel udělal to, co by asi udělal každý učitel za těchto okolností: řekl jí, aby nakreslila barevnými pastelkami obrázek létajícího talíře. Později jsem viděl tento obrázek a vyfotografoval si ho.

Zajímavé na tomto snímku je, že ukazuje široké žluté světlo, zářící směrem dolů k zemi, což připomínali i někteří z dospělých, když si John vybavil jeho „sen“ o týden později. Natašiny rodiče nevěděli, že to říkala učiteli a nevěděli, že udělala obrázek, to zjistili mnohem později, když Nataša přinesla její sešity ze školy domů. Takže John, když se mu zdálo o žlutém světle (viz kapitola 2) nevěděl, že Nataša nakreslila žluté světlo, přicházející od létající talíře a Nataša, když nakreslila obrázek, dosud nevěděla o tom, že její otec měl „sen“ o zkušenosti se žlutým světlem. Je také zajímavé, že toto téma nosného paprsku se objevuje opět až mnohem později v příběhu, kde byl součástí znaku nebo insignie, které nosila na svých uniformách posádka kosmické lodi - zjevně to pro ně mělo symbolický význam.

Je jistě významné, že Nataša, když přijeli domů a Frances se chystala odjet do svého domu, tak varovala Frances, aby ji něco nenásalo do lodi. Všimněte si, že ve falešném příběhu, kde jsou

všechny vědomé vzpomínky dospělých, nikdo vědomě nevěděl o „nasátí“ do lodi. Její použití termínu kosmické lodi je možná významné, protože doposavad bylo obvyklé, že dospělí používali termín „létající talíř“. Tak to nyní vypadá, tak Nataša slyšela název, který říkala, od její vlastní posádky, jako „kosmická loď“. Lidé z Janosu, když mluvili anglicky, mluvili o plavidle jako o kosmické lodi nebo častěji - prostě jako o lodi.

Zdá se na tomto místě užitečné, citovat ze záznamu na kazetě rozhovor, k němuž došlo mnohem později, přesně prvního října 1978, když John, Frances a já jsme jeli pomalu podél části silnice, která se týká příběhu a kontrolovali umístění objektů apod. Přijeli jsme k vjezdu do Faringdonu, na místě, kde Frances a John cítili, že se přepnuli zpět do reality, kdy falešný příběh a skutečný příběh náhle splynuly.

Zaparkovali jsme auto, jak se později ukázalo, téměř přesně, v bodě přistání, na kterém kosmická loď položila auto zpátky na silnici a mluvili jsme o události. Cituji ze záznamu:

JOHN: „Když jsme včera večer diskutovali mezi sebou, tak jsem si vzpomněl, jak Nataša udělala poznámku, když Frances opouštěla náš dům ... aby nechala okna zavřená, myslela si, že tak ji nenasaje z domu dovnitř kosmická loď, mluvili jsme o tom a uvědomil jsem si, že jsem řekl ostatním, že to bylo jako něco, co se stalo při naší cestě, pokud by se mi podařilo vzpomenout, že poté, co jsem se dostal zpátky do auta a jeli jsme pryč, jakoby jsme byli nasáti dovnitř něčeho, ale všichni jsme seděli v autě, představoval jsem si to, jako bychom jeli a viděli v přední části vozu obraz na obrazovce, jako ve filmu, takže jste mohli vidět živé ploty a keře u cesty a zůstat přitom v místě a čase, jako předtím a pak jsme klesli zpátky na silnici, aniž bychom si to uvědomovali, stejně jako když jsme přijeli do Faringdonu a viděli jsme v tomto okamžiku jen domy, které jsme znali... ,protože cesta, po které jsme spolu přijeli, jak jsem právě řekl, rozhodně nebyla ta, jako tenhle kus silnice zde.“

FRANK: (to znamená, že já, autor této knihy) „Nemyslím si, že jste vůbec někdy byli na té cestě.“

JOHN: ... „Já vím, i když jsem docela přesvědčen, že nikde na té cestě jsme se nemohli otočit nebo zahrnout zpět na silnici. Když jsme jeli, zůstali jsme na té cestě. Nebylo možné se otočit a my jsme se vrátili do reality, ještě na tomto kusu silnice, po níž jezdíme domů“.

Co John řekl při této příležitosti je zajímavé v tom, jak se ukázalo v této ranné fázi šetření, že jeho mysl se definitivně vracela k myšlence, že byli skutečně „nasáti“ do kosmické lodi a od té doby byla nekonečná úzká cesta jejich opravdovým zážitkem. Nebylo to v této fázi úplně v pořádku, ale začínal si myslet, že zkušenosti z „falešného příběhu“ jsou výplodem vizuální paměti, zasazené do jejich myslí pro ten účel, aby „skutečný příběh“ převzal roli „falešného příběhu“.

Z tohoto nového vzoru myšlení logicky vyplývá, že pět lidí v našem příběhu bylo nějakou dobu pod kontrolou inteligentních bytostí - lidí z lodi. John v té době měl tendenci k poznatku, že jich pět bylo ve skutečnosti v kosmické lodi. Mluvil o tom, že „spadl zpátky dolů na silnici“ na místě, kde jsme hovořili v autě, což je přesně to, co se vlastně stalo.

Kapitola druhá

Sny Johna a Frances

Asi týden po incidentu u Faringdonu, John onemocněl chřipkou a ležel celý den v posteli a cítil se, jak říká, „dosti drsně“ a v tomto stavu, kdy byl ospalý, aniž by skutečně spal, si začal připomínat zážitky, vztahující se ke skutečnému vstupu do létajícího talíře s celou rodinou. Myslel si, že to v té době byl také jen sen a vždy to uváděl, když se na to odvolával, jako „sen“, co byl v uvozovkách, protože nebyl o něm přesvědčen, jako o snu, ale cítil, že to

musí nazývat snem, protože v této fázi se stále zdráhal přijmout vstup do létajícího talíře jako reálnou zkušenost, i když později se o tom přesvědčil, a teď je již neochvějný ve svém přesvědčení. Totéž platí o Frances, která také měla „sen“, než si vzpomněla. Při několika příležitostech, když mně popisoval tuto část svých zážitků, se John trochu rozpačitě usmál a řekl jako na vysvětlenou: „No, samozřejmě, že to byl jen sen.“

Sny mohou být velmi detailní, ale jsou vždy rozpoznatelné jako sen, jejich kvalita je všeobecně známá nám všem. Budu citovat z nahrávky na kazetu, z vyprávění Johna o jeho „snu“, připomeňme si, aby bylo vše zcela jasné - myslím pro čtenáře, že jsme se tady nezabývali typickým snem, ale dojmy na základě skutečné paměti. John, jako všichni dospělí, měl jistý stupeň amnézie o vstupu do létajícího talíře, která, jak dnes víme, byla vyvolána lidmi z talíře, aby chránili své návštěvníky před následky bezprostřední publicity, když jim vysvětlili tento účel velmi jasně, jak později uvidíme. Amnézie může být uvolněna hypnózou - technikou, která se používá ve velké míře v pozdějších fázích šetření, můj názor byl, že při nenormálním stavu myslí jako třeba při chřipce, pacient John vklouzl náhodně do vlastního hypnotického transu. Hypnotizér, který nám později pomáhal s případem mi sdělil, že je to naprosto nemožné.

Nyní se pokusím stručně Johnův sen připomenout. Je třeba si v této fázi uvědomit, že je velká možnost překrytí s pozdějším názorem, získaném při podrobnějším vyvolání vzpomínek v regresní hypnóze, ale jsou tam některé rozdíly mezi touto snovou zkušeností a pozdějším hypnotickým zjištěním. Je to záležitostí metody, vždycky považuji rozdíly za velmi důležité, dost často ukazovaly cestu k něčemu velmi významnému, tak jsem nikdy nebyl v pokušení je ignorovat, což jasně říkám. Na druhé straně, existence několika nesrovnalostí, neznamená sama o sobě neplatnost prohlášení, znamená ale poměrně často, že jsou popisovány různé části zážitků.

Ve svém „snu“ John říká, že on a ostatní se všichni dostali ven z auta a vznesli se ve stoupajícím mlhavém paprsku světla do létajícího talíře a vstoupili dveřmi na boku lodi. Dveřmi se ocitli v chodbě, která se rozšiřovala nalevo a napravo, podél okraje kruhového trupu lodi. Chodba byla rovnoměrně osvětlená jasně žlutou barvou. Obrátili se nalevo, kde byly tři dveře po pravé straně, vedoucí do oddělených místností. Obě ženy, z nichž každá nesla jedno z dětí, šly před Johnem po chodbě, John naslouchal ve své mysli vnitřnímu nutkání a vstoupil do prvních dveří, nejbližších ke vchodu. Jak to udělal, uvědomil si, že každá z žen vstoupila do jedné ze zbývajících dveří a každá z nich stále nesla dítě. (Je tam rozdíl v tom, že v pozdějším podrobnějším sdělení v rámci hypnotické regrese, obě děti šly s jejich matkou Glorií a tetou Frances samy. Navíc, v pozdějším sdělení, nevstoupili do zakřivené chodby přímo zvenku, ale z vnitřku lodi, do které vstoupili jiným způsobem.)

John říkal, že vstoupil do tmavé místnosti, ve které jediné, co jasně viděl byla řada panelů různých přístrojů, zaujímající většinu zdí kolem. (To není tak docela přesné, při regresi popisuje přístroje pouze na stěně naproti sedadlu, boční stěny byly prázdné.)

Přístroje, s ručičkami na stupnicích, spínače, tlačítka a malá blikající barevná světla, byly samotné osvětlené, jakési světlo osvětlovalo podlahu, panely měly tloušťku pár centimetrů od stěny, pravděpodobně tam byl prostor pro vodiče, komponenty atd. Byly asi od úrovně stolu až po horní okraj od podlahy ve výšce hlavy, kde byly přístrojové panely ukončeny úzkou vodorovnou policí. Stěny nad touto úrovní a strop, byly temné a nejasné.

Místnost byla zhruba obdélníková, její šířka byla asi deset až dvanáct stop a celková délka asi patnáct až osmnáct stop. V pravém zadním rohu, od podlahy až ke stropu, byla tma, John měl pocit, že někdo tam stojí, ale neviděl nikoho. Ve středu místnosti na podlaze, blíže ke dveřím, jimiž vstoupil, byla černá čalouněná židle, „jako zubařské křeslo“, s opěrkami rukou a hlavy, celá stojící na jedné tlusté kovové noze, přišroubované k podlaze. Něco v jeho mysli mu řeklo, aby si sedl na židli, tak to udělal. John říká, že to znělo jako mužský hlas v jeho hlavě, je jasné, že to nebyl zvuk přicházející přes uši, ale mělo to kvalitu zvuku a je přesvědčen, že to byl mužský hlas a ne ženský hlas.

(Později, při podrobnějším sdělení v hypnóze, řekl, že tam byli dvě osoby, které ho lékařsky prohlížely. Byly to dvě mladé ženy, které John zřetelně viděl, když poprvé vešel do místnosti. Hlas mu řekl, aby čekal na někoho, kdo ho přijde prohlédnout, tento člověk mu řekl, aby se posadil, než vešly ženy.)

John, si z nějakého důvodu, spojil mužský hlas ve své mysli se záhadným rohem na pravé straně, díval se do toho koutu, aby se pokusil identifikovat zdroj hlasu, ale nic neviděl. Ve svém „snu“, ale už ne při úplně pozdější vzpomínce, jakmile John seděl na židli, zdálo se mu, že cosi vyšlo od zdi po pravici a objalo ho to kolem pravé nohy pod kolenem. Stisk byl pevný, ale ne nepříjemně těsný. Byla příliš velká tma, aby viděl při tom více detailů, co to bylo, co ho to chytlo nebo co to dělalo.

Jakmile mu ta věc sevřela nohu, úzký paprsek bílého světla vystřelil ze zdroje na přístrojové desce přímo před ním a svítil na jeho tělo. John říkal, že tam, kde se to dotklo jeho těla, byl kruh světla asi centimetr a půl v průměru. Paprsek se odchyloval jen nepatrně, jak přicházel ze zdroje, asi deset až dvanáct stop daleko, byl to téměř horizontální paprsek, čistě bílé barvy.

Tento paprsek ho skenoval, začínal na levé straně, nejprve pomalu na levé paži, pak na levé noze, pak se přestěhoval na hrud' a opakovanými skenovacími pohyby, naprosto stejnými, pokračoval na pravé straně. John říkal, že paprsek se nezvedl nad úroveň ramen a nikdy nesvítíl přímo do očí. Necítil teplo, brnění nebo jiný pocit v pažích a nohou, když se paprsek nad ním pohyboval, bylo to jen jako paprsek světla z lampičky, nic víc necítil.

John řekl: „Mám pocit, že paprsek vysílá něco - nějakou formu energie s informacemi, která teče přes vaše tělo a pak jde zpět přes tu věc, která je sevřena kolem nohy.“ Pokud byl tento subjektivní dojem opodstatněný (může to být něco, co John řekl), znamenalo by to, že věc, která mu sevřela nohu byla pravděpodobně nějakou formou kontaktní elektrody, která byla dostatečně citlivá i pro provoz přes oblečení. John si byl zcela jistý, že jak v tom „snu“ tak i později, se nikdy nesvlékal, byl normálně oblečený po celou dobu a Frances s tím souhlasila.

Způsob skenování bílým paprskem se znovu neopakoval, jak řekl při jakékoli fázi pozdějšího vyšetřování, buď v hypnóze, nebo jinak. Svorka na noze Johna se vyskytovala, i když ne přesně tak, jak to popsal ve snu a samozřejmě může být dobře spojena s barevnou značkou pod kolenem, kterou měly všechny tři dospělé osoby po incidentu.

Frances si nevzpomínala na svorky na noze nebo bílý čtecí paprsek, ale samozřejmě nelze nijak dokázat, že neměla takovou zkušenost, protože je to stále součástí její výpovědi, která je někdy nejasná nebo různě slátaná, jak potvrdil John. V Johnově „snu“ postupně bylo: (ale opět

v žádném případě později) jakmile bílý paprsek ukončil svoje snímání pohybem nad jeho údy, vypnul se a najednou se svorka kolem pravé nohy uvolnila a zatáhla se do zdi. Pak vstal ze židle a vyšel z místnosti stejnými dveřmi na chodbu, kde potkal Glorii, Frances a děti vycházející z ostatních dveří. Všichni se bez řeči sešli a vrátili se chodbou ke vstupním dveřím a potom do vozu prostřednictvím nosného paprsku.

Tento návrat k autu přímo z lékařských pokojů je zcela v rozporu s pozdější detailní výpovědí, ať hypnotickou nebo normální. Později si jak John tak Frances vzpomněli, že navštívili i jiné části lodi a všech pět se nakonec sešlo v jedné místnosti na horní palubě.

Je jasné, že činnost skenování paprskem mohla zabrat jen minutu nebo nanejvýš dvě, a že tam byl ztracený čas 55 minut. Vyšetření v „zubařském křesle“ si znovu vybavili, veškerá další činnost panelu přístrojů - skenování paprskem a svorka mohly být také součástí celkového zážitku, avšak způsob, jakým si John „sen“ vybavil již po krátkém vyšetření, když jich pět vyšlo z lodi přímo do vnějšího prostředí, aniž by se setkali s posádkou tváří v tvář, nelze srovnat s plným a detailním příběhem, jak dnes již víme, že se to stalo a jak to bude popsáno v dalších částech této knihy.

(Je třeba poznamenat, že běžné vertikální otevírání dveří přímo ven bylo fyzicky nemožné, vzhledem ke tvaru trupu, a navíc, tam nebyla taková místnost. Je těžké pochopit, jak tento významný rozpor vznikl: Možná si Johnova mysl chtěla rozumně vysvětlit, jak se dostali znovu z lodi. Toto je možná nejvíce nevyhovující "volný konec" celého šetření. Pozn. autora.)

Jeden detail z Johnova „snu“ se přesně shoduje s tím, na co si běžně vzpomínal později – na tvar dveří, které John popsal jako jako obyčejné dveře, kromě toho, že horní rohy byly zaoblené a horní části dveří byla mírně klenutá. Na druhé straně, to byl velmi zvláštní rys všech dveří v kosmické lodi, na který si později pamatoval. John ve „snu“ nezmiňuje tuto zvláštnost. Porovnání Johnova „snu“ s jeho pozdější, mnohem detailnější výpovědí o celém dobrodružství, uvádí směs věcí, které si pamatoval i věci, které se zřejmě nestaly.

O několik dní později, Frances měla také sen. Tentokrát se jevil jako obyčejný sen - bylo to v noci, zatímco spala. Věděla, že John měl „sen“, ale jen jeho nejnutnější obrysy, řekl jí jen velmi málo detailů. Nicméně existují oblasti podrobné shody mezi těmito dvěma sny. Frances vysvětluje, že v této fázi, si rodina nemyslela, že se jim opravdu něco stalo, než viděli létající talíř s barevnými světly, docela blízko u nich a byli ochotni žertovat o svých snech, spíše než je brát vážně. Frances se například chlubila v žertu svému bratru Johnovi, že její sny byly lepší než jeho. Viděla ve svém snu muže, zatímco on žádného neviděl. Stejně jako většina lidí, měli Frances i John tendenci odmítnout všechny sny, jako něco neskutečného a fantastického, jako nějakou mimosmyslovou imaginaci. Nevěděli v tomto okamžiku, že jejich sny jsou odvozeny od vzpomínek na skutečné zážitky.

Frances byla v normálním zdravotním stavu a spala, jak říká, asi dvě nebo tři hodiny. Napůl se probudila s vědomím, že snila o tom, jak šla do kosmické lodi, a říkala si, že si musí určitě pamatovat tento sen, aby Johnovi o tom ráno řekla. Pak, samozřejmě znovu usnula. Naštěstí si pamatuje, při probuzení v dopoledních hodinách, docela dost detailů, i když si myslí, že to byla jen další součást jejího snu, který se ztratil. Frances mi vyprávěla o svém snu mnohem později, když jsme diskutovali o tom, jak se dostali do kosmické lodi, neboť v této fázi zkoumání to nebylo jasné:

(podle nahrávky na kazetě)

FRANK: Zdá se pravděpodobné, že jste šli spolu. Johnova snová verze neobsahuje, že viděl všechny společně, ale má nejpodrobnější popis, jak přesně jste byli všichni seřazeni, John šel první, ty po jeho pravici, Gloria uprostřed za vámi a nesli jste každá jedno z dětí, John si nebyl jistý, která nesla které. Ale viděl, jak jdete nahoru.

FRANCES: Jsem si jistá, že v tomto ohledu jsem měla přesně stejný dojem. Zdálo se mi, že jsme jako na eskalátoru, já jsem stála těsně za Johnem, ale spíše vedle něj, po jeho pravé straně a Gloria byla těsně za mnou, asi o krok níže, pokud jsme byli na eskalátoru, tak měla Tanyu, a já jsem měla Natašu.

FRANK: Natašu jste nesli?

FRANCES: Ano. A když jsem to řekla Johnovi, zdálo se, že to bylo víc, než náhoda. Protože i když jsem to věděla o svém snu, on ho neznal a řekl mi, že jsme všichni šli spolu, nikdy neřekl, v jakém pořadí jsme byli.

FRANK: Uspořádání?

FRANCES: Ano. A neřekl, kdo držel Natašu a kdo Tanyu, ale když jsem mu to řekla, odpověděl, že to bylo přesně tak, jak se mu to zdálo.

FRANK: Nyní můžeme sledovat další pokračování snu?

FRANCES: No, pokud jde o sen, pokud to byl sen, vím, že jsme šli vzhůru, bylo to jako jít nahoru po eskalátoru, kromě toho, že tam byla mlha. Vešli jsme otvorem ve spodní části lodi a zdálo se mi, že jsme v kruhové místnosti, kam jsme přišli jakoby přes podlahu. Kolem dokola bylo něco jako balkon (není to úplně přesné, ten balkón měl dvě části, z nichž každá byla poměrně krátká) a viděla jsem na balkóně muže. Další věc, kterou jsem viděla bylo, že jedeme po něčem, co se zdálo jakoby pás, který se pohyboval, spíše než eskalátor.

FRANK: Rampa?

FRANCES: Ano, ale zdálo se mi, že se pohybuje.

FRANK: Ale vy jste nemuseli kráčet, vás to neslo?

FRANCES: Ne, jen jsme na tom stáli a jeli jsme nahoru. Jakmile jsme na to vstoupili, tak se to dalo do pohybu.

FRANK: Takže, vraťme se trochu. Ve svém snu jsi měla pocit, že jste přišli...

FRANCES - ...zespodu. To dno mělo tvar mísy a padací dveře dole se otevřely a mě se zdálo, že jsme jimi prošli.

FRANK: Přímo uprostřed?

FRANCES: Přímo uprostřed objektu.

FRANK: Co vám dalo pocit tvaru mísy?

FRANCES: No, zdálo se, že dno je ploché a přišli jsme přes plochý otvor ve spodní části. Zdálo se, že všude kolem nás je prostor zakřivený nahoru, kde byly balkóny. (Popisuje strojovnu kosmické lodi, jak jsme se později dozvěděli, je to velká kruhová místnost s podlahou, která je mírně zakřivena vzhůru směrem k jejímu vnějšímu okraji, nepochybně podle tvaru trupu talíře. Pokud je nám známo, cesta nahoru vede středem kruhové podlahy, přes přechodovou komoru, je to jediný vstup do lodi.)

FRANK: Mohla bys popsat místo, kam jste přišli?

FRANCES: No, zdálo se, že se cosi otevřelo, měla jsem ve snu pocit, že to bylo jako dva kusy kovu, které se rozevřely a my jsme tudy prošli. A pak nevím, kde byly naše nohy, ale zdálo se mi, že těsně pod námi takhle... (udělala gesto, jako když se dvě části poměrně rychle setkávají, v horizontální rovině).

FRANK: Měli jste pocit, že to jsou posuvné dveře, pohybující se od sebe?

FRANCES: Posuvné dveře, dvě části, ano.

FRANK: A ty jsi tam šla?

FRANCES: Ano.

FRANK: A pak se to zavřelo. Byl to rychlý pohyb?

FRANCES: Ano, ale ne příliš rychlý. Byli jsme ve středu kruhu, stěny takto zakřivené. A byla tam rampa, po které jsme šli nahoru na balkon.

FRANK: Viděli jste na balkóně zábradlí?

FRANCES: No, měl zábradlí na horním okraji, nejsem si jistá, jestli níže, jestli bylo spojené nebo přerušované. Byli tam lidé, dva nebo tři. A my, když jsme přišli a stáli na rampě, tak byli docela daleko a ukázali nám, abychom šli nahoru. Šli jsme nahoru, byli tam dva muži a nějaký další na druhé straně. Jak jsme vstoupili na balkon, muži ustoupili, aby nám uvolnili cestu. Dala

jsem Natašu dolů, protože bylo stále těžší ji nést, ale nepamatuji si nic víc. Mám pocit, že je to vše, co si pamatuji.

FRANK: A lidé, které jste viděla – můžeš mi říct, jak vypadali?

FRANCES: Ne, nemohla jsem je vůbec rozeznat, kromě toho, že jsem viděla, že mají přiléhavé oblečení a ve snu se mi zdálo, že jsou stříbrní, ale to je vše, co mohu říct.

**

Nataša měla také sny. Po čase, v průběhu několika týdnů po jejich dobrodružství, přišla Nataša v časných ranních hodinách do ložnice rodičů a řekla, že měla sen, že byla v kosmické lodi, byla tam v místnosti sama, ale přišlo mnoho lidí z kosmické lodi, aby se na ni podívali. Řekla, že je ráda, protože jejich oči byly „legrační“, i když nevysvětlila, co tím přesně myslela.

(Později při vyšetřování, když si dospělí začínali vzpomínat s pomocí hypnotické regrese, také měli nějaké potíže při pohledu na oči těch lidí - nejprve je viděli jen jako tmavý prostor, oči neviděli vůbec, později se to stalo tmavý kruhem kolem očí, jako by byli unaveni, řekla Frances a ještě později, byly oči vidět docela normálně, bez tmy, jako bledě modré, které se nijak nelišily od našich.)

I když v této fázi Nataša nepovažovala tyto sny za znepokojující, později vyprávěla přesněji a mnohem šťastněji o celé zkušenosti, v době, kdy jsem se jí ptal, se zdála zcela normální a v její reakci na lidi z kosmické lodi, ani v nejmenším nechtěla na ně zapomenout. Při jedné pozdější příležitosti, když šla náhodou do koupelny, kde si její matka právě umývala vlasy, a (na čísi radu) pokrývala si je alobalem, aby se zabránilo jejich příliš rychlému sušení, se Nataša zasmála a řekla:

„Mami, ty vypadáš jako jeden z lidí z kosmické lodi“ (mnozí z nich měli na sobě přiléhavou stříbrnou helmu, spojenou s oblekem, která pokrývala jako kapuce úplně hlavu, byla upevněná pod bradou, takže byl vidět jen obličej).

Stačilo tedy tvrdit, že něco se s nimi stalo, nad rámec pouhého pozorování létajícího talíře, když by se tím rodina byla ochotna řídit, vedlo by to k logickému závěru. Měli však silný pocit, že tam toho bylo více, než odhalila záležitost „falešného příběhu“ a měli silnou touhu dozvědět se více, pokud by se podařilo sehnat někoho, kdo by jim pomohl. Zmínili se o jejich dobrodružství, pokud se na to pamatovali, pouze rodině a několika blízkým přátelům, ale nikdo jim nebyl schopen poradit. Nakonec šli do veřejné knihovny, kde jim dali telefonní číslo „UFO linky“ pro jižní Anglii.

Ken Phillips, který měl toto číslo, předal dotaz Jenny Randlesové, tajemnici UFOIN, která mi telefonovala s dotazem, zda bych se chtěl podílet na vyšetřování s tím, že to vypadá, podle toho, co jí bylo řečeno, že to má všechny klasické znaky CE4 – „blízkého setkání čtvrtého druhu“, v technickém žargonu pro setkání, v němž lidé ze Země skutečně vstoupili do létajícího talíře nebo kosmické lodi a měli nějaký osobní kontakt s posádkou. Takové případy jsou stále vzácné, i když se zvyšuje jejich počet.

Měl jsem první valnou hromadu se třemi dospělými, kteří mi řekli, co jsem uvedl v první kapitole. Brzy poté, John, Frances a já jsme jeli autem do Faringdonu, jel jsem zvláště pomalu podél trasy, kterou by použili za normálních okolností a věnovat zvláštní pozornost detailům v části cesty, které se příběh týká. Dům, který tam nebyl, byl stále neviditelný a skutečně neexistoval a my jsme nemohli najít žádné stopy čehokoli, co by vypovídalo o podivné, nekonečné, úzké, spojovací cestičce. (O mnoho později, v rámci šetření, jsme našli to, co si myslíme, že byl fyzický základ této části příběhu, budu to popisovat, až k tomu dojdeme.)

Kapitola třetí

Natašino svědectví

Starší z dětí, Nataša, měla v době blízkého setkání stále jen pět let, ale kombinace jejích výpovědí je zvláště cenné svědectví. Nebyla dost stará na to, aby se přesvědčivě přetvařovala, pokud smím udělat poněkud cynickou poznámku o chování lidské rasy, a když, tak stejně jako ostatní lidé v každém věku, je schopná vykládat pohádky a přikrašlovat pravdu, což je okamžitě zřejmé každému, kdo ji zná, když to dělá. Můžete vidět, jak bych tak řekl, jak se točí kolečka v její mysli. Může se samozřejmě mýlit, ale stejně to tak může dělat někdo dospělý.

Na druhé straně, Nataša je neobyčejně bystré a velmi pozorné dítě a má dobrou paměť na detaily. Její největší výhodou v tomto šetření je, že má velmi málo amnesie, vysvětluje to tím, když říká, že předtím, než opustila loď, dostali dospělí šumivý nápoj ve sklenici, „který jim pomohl zapomenout“, který ona nepila. Toto bylo později v hypnóze potvrzeno Frances. Nataša se odmítla napít, proto je její paměť jasná, vrátila se však v několika fázích, a to způsobem příznačným pro osoby zotavující se z mírné amnézie.

Povídal jsem si pak s Natašou, ve věku šesti let, dne 21. února 1979, v přítomnosti jejích rodičů. Její mladší sestra Tanya, která měla tři roky v době blízkého setkání, seděla vedle ní a všiml jsem si, že vždy, když Nataša váhala nad odpovědí na mé otázky, Tanya jí zašeptala něco do ucha a pobídla ji. Bylo mi jasné, že ve skutečnosti Tanya, i přes své extrémní mládí, pochopila všechny mé otázky a věděla, jak na ně odpovědět. (Od té doby, Tanya prokázala, že má velmi dobrou vzpomínku na incident.)

Myslím, že často podhodnocujeme malé děti, mnoho lidí pokládá důkazy od dětí za nespolehlivé, říkají: „No, je to jen dítě, nemůžete si toho všimnout, že?“ Podle mé vlastní zkušenosti, jsou malé děti jako svědci spolehlivější, než většina dospělých a myslím, že většina lidí s vlastní zkušeností, by řeklo totéž. Děti jsou samozřejmě omezeny tím, co znají: dospělý může být schopen poskytnout mnohem více informací o daném incidentu, než by mohlo dítě, protože dospělý má mnohem širší zázemí znalostí a zkušeností, ale z toho důvodu je dospělý také více náchylný ke zmatení z vlastních předsudků.

V tomto případě, jsou sdělení Nataši jasné a jednoznačné, a byly velmi přínosné pro vyšetřování. Zejména se vyřešil zmatek nad zastavením vozu tím, když kategoricky prohlásila, že „tatínek“ (John) se zastavil dvakrát: poprvé, že „se šel podívat ven na létající talíř, a pak, protože maminka byla vystrašená, se vrátil a když odjeli o trochu dále, znovu se zastavil, protože loď byla přímo nízko nad autem a tentokrát se všichni dostali ven a „plavali“ až do kosmické lodi v paprsku světla.“ V této fázi šetření, nikdo z dospělých si neuvědomil, že se vůz zastavil dvakrát, takže tohle vyjasnilo nejasnosti.

Nataša řekla, že „dáma“, co si říkala Akilias vzala Glorii a děti do místnosti, kam se mnoho lidí z kosmické lodi přišlo podívat na děti, pak ji Akilias vzala do jiné místnosti, kde jí ukázala snímky na televizní obrazovce, jak létající talíř přistál na planetě. Odkazuje se na létající talíř se zatahovacím podvozkem: „On měl nohy a mohli je vytáhnout, když je už nepotřebovali.“ (Toto se shoduje s některými zprávami, zveřejněnými jinde.)

Při pozdější příležitosti, Nataša rozšířila a opravila své prohlášení s tím, že si teď vzpomněla, že její matka (Gloria) a dvě děti byly nejprve zavedeny dámou do místnosti, kde byl černý gauč (pohovka - což by mohlo být obvyklé vyšetřovací křeslo, jak je známe z jiných sdělení). Říká, že její matka byla přinucena ležet na gauči, a že dráty se svorkami na koncích byly připojeny k matčině noze pod kolenem. Nataša říká, že už neviděla více z matčina vyšetření, protože Akilias jí řekla, aby šla do jiného pokoje, kde jí ukázala nějaké fotky. Tanya chtěla jít také, ale Akilias ji zastavila a řekla: „Ne, Tanyo, ty jsi příliš mladá, ale ty Natašo máš ten správný věk, abys to viděla.“ Takže Tanya zůstala se svou matkou. Nataša říká, že když odešla, zdálo se jí, že její matka spí na gauči.

Vrátím se později k otázce, jaké obrázky Nataša viděla na obrazovce, které vzbudily některé velmi závažné problémy, které mohou být velmi důležité.

Vzhledem k tomu, že to může zaujmout čtenáře, uvedu teď něco ze zhuštěného přepisu nahrávek, z původního rozhovoru ze dne 21. února 1979. Mělo by být řečeno, že až do dne tohoto rozhovoru, rodiče se úmyslně vyhýbali říkat něco o incidentu s létajícím talířem v přítomnosti jednoho z dětí, aby v nich nevzbudili strach a jak se ukázalo, zcela zbytečně. Bylo faktem, že Nataša začala spontánně mluvit s rodiči zcela přirozeným způsobem o kosmické lodi a zdála se poměrně klidná a neměla při tom úzkost, když přesvědčila rodiče, že to může být dobrá věc, když s ní budou o tom hovořit, když Nataše předložili návrh, že Frank by jí chtěl položit pár otázek o létajícím talíři, tak se zdálo, že je té myšlenky docela ráda. Ukázalo se, že má vynikající svědectví, v mezích jejích možností projevu, zpočátku byla dosti plachá, ale brzy získala důvěru:

FRANK: „Teď, Natašo, chci, abys přemýšlela o tom, když jste byli v autě a poprvé jsi spatřila světlo. Možná, že jsi zpočátku spala, ale když ses probudila a slyšela jsi lidi mluvit o něčem, co je na obloze - vzpomínáš si na to, když jste viděli světlo?“

NATAŠA: „Světlo sestoupilo a my jsme seděli v autě, pak jsme vystoupili z auta a vznesli se ve světle vzhůru do lodi.“

FRANK: „Ano. Nyní to můžeme vzít pomalu, protože chci pochopit vše, co se stalo. Říkáš, že se tatínek dostal z auta jako první.“ (Nataša souhlasně přikývne.) „A poté, co byla další věc, která se stala?“

NATAŠA: „Maminka říkala, že chce zpět do auta.“

FRANK: „Dobře, co udělala?“

NATAŠA: „Vrátila se dovnitř.“

FRANK: „A co udělal tatínek, když se vrátil do auta: jel dál nebo stál, kde byl?“

NATAŠA: „Řídil, pak se zastavil.“

FRANK: „Jsi si jistá? Jak daleko jel předtím, než se znovu zastavil?“

NATAŠA: „No, ne moc daleko.“

FRANK: „A co se stalo? Jak jste se všichni dostali ven?“

NATAŠA: „Jen tatínek se dostal ven s Frances.“

FRANK: „Vzpomeneš si - Frances vystoupila ven na tatínkově boku vozu nebo se dostala ven na její straně a šla kolem? Všimla sis?“

NATAŠA: „Stejně jako tatínek.“ (Později to Frances potvrdila.)

FRANK: „A co ty a Tanya, co jste udělaly?“

NATAŠA: „Ano. Dostali jsme se za chvíli ven.“

FRANK: „Myslíš za nimi? Nyní jste za nimi, s maminkou a Tanyou, maminka byla uprostřed - je to tak?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „A kde jsi seděla?“

NATAŠA: „Seděl jsem na straně, kde byl létající talíř.“

FRANK: „Mohla bys vidět létající talíř oknem? Jak vypadal?“

NATAŠA: „Bylo to cosi ve tvaru talíře.“

FRANK: „Jako skutečný talíř, máš na mysli?“

NATAŠA: „Ano. Okna byla přímo takhle (držela ruce od sebe označujíc vodorovnou čáru) byla čtvercového tvaru a v nich lidé.“

FRANK: „Vidím. Nyní si na to vzpomeň, jak to bylo na začátku s těmi okny? Říkala jsi, že byla čtvercová?“

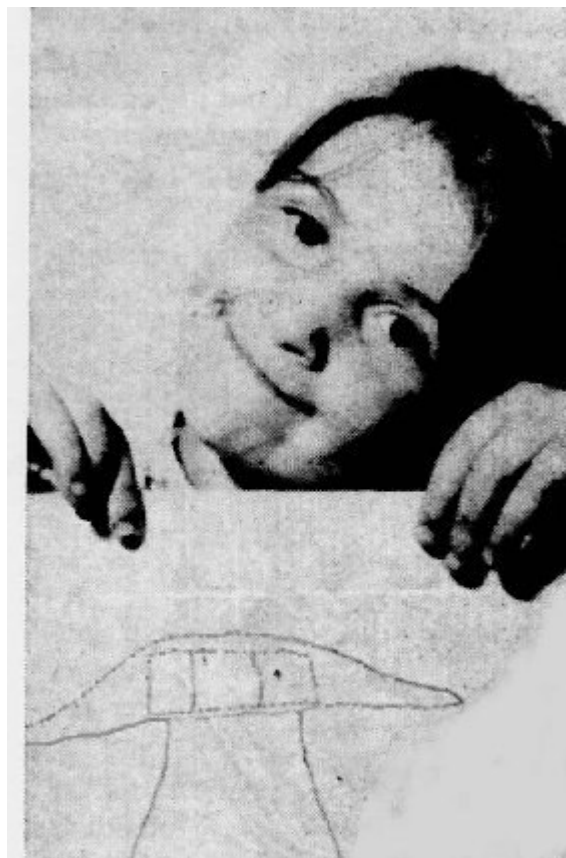
NATAŠA: „Ano, protože byla velká, s linkami napříč a dolů.“

FRANK: „A věděla jsi v těch oknech lidi?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „A ty jsi se dívala skrz okna? Myslíš, že se na tebe dívali?“

NATAŠA: „Nevím.“

NATAŠA ukazuje výkres, na kterém nakreslila loď

FRANK: „Dívali se na tebe?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „A pak jsi řekla, že za minutu jste se ty, máma a Tanya všechny dostaly ven?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „Ted', když ses dostala ven, kde byl létající talíř později?“

NATAŠA: „Pohyboval se nad naším autem.“

FRANK: „Ted' už jen minutu – když jste stále seděli v autě a dívali se na něj oknem, jakým směrem byl?“

NATAŠA: „Tak.“ (Ukáže napravo od sebe.)

FRANK: „Za oknem napravo, bylo to za stromy?“

NATAŠA: „Ano, začal tam přistávat.“

FRANK: „Začal klesat dolů? Pohyboval se nahoru i dolů?“

NATASHA: „Nahoru.“

FRANK: „Stejně jako dolů? Viděla jsi to takhle, nahoru a dolů?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „Měl v té době světla? (Nataša přikývne.) Jaká světla?“

NATAŠA: „Všechna různě barevná okolo, pokud jedno zhaslo, další se rozsvítilo.“ (?)

FRANK: „Myslíš, jako řadu světel, barevná světla, jako světla na vánoční stromeček?“

NASTAŠA: „Ano.“

FRANK: „A ty říkáš, že se pohybovala dokola? Vypadalo to, že obíhala tímto způsobem - zleva doprava - že ano?“

NATAŠA: „Tak.“ (Pohybuje rukou zleva doprava.)

FRANK: „Zleva doprava. Takže když ty, maminka a Tanya jste vystoupily z vozu, šly jste nebo jste tam stály?“

NATAŠA: „Stály jsme.“

FRANK: „Mohly jste stále vidět světla, barevná světla?“

Obrázek letícího UFO

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „Co se stalo potom?“

NATAŠA: „Světla se zastavila, a...“

FRANK: „Malá barevná světla se zastavila?“

NATAŠA: „Ano. A jasné světlo, jasnější než jiné, sestoupilo na nás a... šli jsme do lodi.“

FRANK: „Tohle jasné světlo, kde se to vzalo? Z jaké části lodi?“

NATAŠA: „Uprostřed, z malého otvoru.“

FRANK: „Kde? Na boku?“

NATAŠA: „Ne, nebylo na straně, ale ve středu lodi.“

FRANK: „Myslíš pod lodí?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „Jaké barevné světlo to bylo?“

NATAŠA: „Bylo to jasné bílé světlo, příliš jasné pro mé oči.“

FRANK: „Už to jakoby blikalo, že?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „A to svítilo přímo na vás?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „A zářilo na všechny z vás, jak jste stáli na silnici? (Ona přikývne.) „Předtím, než jste šli nahoru do lodi, viděli jste někoho jiného, jiné lidi? Myslím, na rozdíl od vaší vlastní rodiny?“

NATAŠA: „Pouze jednoho.“ (John později, v regresní hypnóze, napočítal sedm stříbrných lidí z posádky vesmírné lodi, na zemi kolem auta.)

FRANK: „Na zemi, když jste stáli u auta? Někdo přišel dolů, myslíš? Ale jen jeden? Byl to muž?“

NATAŠA: „Byla to dáma.“

FRANK: „Jak víš, že to byla dáma?“

NATAŠA: „Viděla jsem její oči.“

FRANK: „A jak byla tato dáma oblečená?“

NATAŠA: „Měla zlatý oblek, se zlatým pásem a zlatou helmu.“

GLORIA: Mohlo by to být stříbro, když říkáš, že zlato. (Nataše není vždy jasný rozdíl mezi stříbrem a zlatem, její rodiče mi to později řekli, ale je třeba si uvědomit, že zlaté obleky byly hlášeny i v jiných incidentech s UFO.)

FRANK: „Byl lesklý?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „A to bylo na zemi, než jsi šla do lodi?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „Mluvila s tebou?“

NATAŠA: „Ne.“

FRANK: „Jak víš, že máte jít nahoru do lodi? Řekla, že ti ukáže?“

NATAŠA: „Ano.“

JOHN: „Co měla v ruce?“

NATAŠA: „Měla jednu z těch věcí, které otvírají a zavírají dveře.“

JOHN: „Jak to vypadalo?“

NATAŠA: „Bylo to černé s červenými knoflíky.“

FRANK: „Jak velké to bylo?“

NATASHA: „Takhle velké.“ (Ukazuje tři strany asi jeden a půl palce.)

FRANK: „A to se otvíralo stisknutím tlačítka?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „A co se stalo?“

NATAŠA: „Pak jsme šli do kosmické lodi.“

FRANK: „Jaký to byl pocit, když jste šli nahoru?“

NATAŠA: „Byl to pocit závratě.“

FRANK: „Ale stála jsi, jak jste vcházeli?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „Stejně jako když stoupá výtah v obchodě, byl to takový pocit?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „Nyní, to světlo, které se objevilo, stále svítilo na vás po celou dobu?“

Obrázek pro ilustraci přenosového paprsku

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „Jakou barvu jsi říkala, že mělo?“

NATASHA: „Bylo to bílé.“

JOHN: „Neříkala jsi, že jsme šli nahoru a pak jsme stáli na malé římsě, těsně předtím, než se otevřely dveře?“

NATAŠA: „Ano, ale jen do poloviny. Vyšli jsme schodištěm uprostřed.“

FRANK: „Když jste byli v polovině cesty nahoru, vešli jste na něco?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „Na římsu?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „Bylo ta římsa dost velká, aby vás všechny udržela, všechny lidi?“

NATASHA: (souhlasně) „Ano.“

FRANK: „Takže to byla docela velká římsa. Jaký to byl pocit, stát na ní? Byl to stabilní pocit nebo to bylo vratké?“

NATAŠA: „Vratké.“

FRANK: „Bylo tam něco na držení, jako zábradlí nebo něco?“

NATAŠA: „Ne.“ (Později jsme si mysleli, že to mohla být plošina v přechodové komoře, kde čekali až se vnitřní poklop otevře.)

FRANK: „Jak jste se dostali do vesmírné lodi?“

NATAŠA: „No, dveře se otevřely a my jsme prošli chodbou, Paní nám ukázala kudy a my jsme byli na lodi, to byla legrační loď, trochu legrační.“

FRANK: „Říkáš, že se otevřely dveře?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „Co bylo za dveřmi, byly to jen obyčejné dveře?“

NATAŠA: „Byly to čtvercové dveře a otvíraly se nahoru.“

JOHN: „Vypadalo to, že klouzají nebo se otvíraly?“

NATAŠA: „Klouzaly.“

FRANK: „Jakým způsobem klouzaly?“

NATAŠA: „Jedny klouzaly tímto způsobem a druhé klouzaly takto.“ (Ukázala rukama doleva a doprava.)

FRANK: „Byly tam dvojce dveře?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „Takže to byl čtverec, když se otevřely? Je to tak?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „Byly to velké dveře?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „Máš na mysli velmi velké dveře?“

NATAŠA: „Ano.“ (Otvor byl velký patnáct x dvanáct stop.)

FRANK: „Co jsi viděla, když ses dostala až dovnitř?“

NATAŠA: „No, viděla jsem velkou obrazovku a nějaké lidi a viděla jsem tam naše auto. A dole silnici a několik dalších vozů tam jelo.“

FRANK: „Viděla jsi to hned, jakmile jsi tam vešla nebo jsi viděl nejprve něco jiného?“

NATAŠA: „Viděla jsem je hned.“

JOHN: „Než táta odešel a Frances odešla, byli jsme tam napřed všichni?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „Jaká obrazovka tam byla - podobná jako u televize?“

NATAŠA: „Byl to velký displej, větší než naše televize, neměl dřevěný rám, ale byla to velká obrazovka.“

FRANK: „Bylo to ve zdi?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „Nebyla ve skříni?“

NATAŠA: „Ne.“

FRANK: „A co jsi viděla na obrazovce?“

NATAŠA: „Auto a několik dalších vozů vedle.“

FRANK: Když jsi je uviděla, dívala jsi se na ně?“

NATAŠA: „Ano, podívala jsem se dolů.“

FRANK: „Z výšky?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „Takže jsi viděla vaše vlastní auto - auto Frances?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „A ty jsi viděla jak ostatní auta jedou kolem?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „Váš vůz stál u silnice?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „Svítla na něm světla?“

NATAŠA: „Ne, ta paní je vypnula, protože táta je nechal svítit, když jsme šli ven, ale oba tyto vozy se řítily pryč, měly strach z létajícího talíře. Viděli světlo.“

FRANK: „Takže to jsi všechno viděla na obrazovce z vnitřku létajícího talíře?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „Jaká místnost tam byla, ve které jste byli, když jste poprvé vešli do létajícího talíře?“

NATAŠA: „Byl tam výtah, kam jsme šli, pokud jsme chtěli jít nahoru, šli jsme nahoru a dívali jsme se kolem.“ (Ve skutečnosti tam byla pohyblivá rampa vedoucí na balkon).

FRANK: „Říkala jsi, že tam byl výtah, kde to bylo v místnosti - někde na straně, v rohu nebo jste museli projít dveřmi do něj?“

NATAŠA: „Přes dveře k němu.“ (Byl to skutečný výtah, byl jinde, než rampa.)

FRANK: „Byl to obyčejný výtah, jako bys viděla v obchodě?“

NATAŠA: „Bylo to jiné.“

FRANK: „Co bylo jiné?“

NATAŠA: „Tam nebyl koberec.“ (Ve skutečnosti neměl kabinu). „Neměl tlačítka, měla je ta paní a ona je stiskla.“

FRANK: Chceš říct, že výtah neměl tlačítka?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „Takže co ta paní udělala?“

NATAŠA: No, ona měla tu černou věc a když dvakrát stiskla tlačítko, jeli jsme dolů, do místnosti, kudy jsme vešli dovnitř.“

FRANK: Předpokládejme, že to bylo důležité, ale to zařízení nebylo až tak velké, jak jsi řekla. Nyní ho jako můžeš držet v ruce, jako kdybys byla ta dáma a ukaž mi, co udělala?“

NATAŠA: No, stiskla tam dvakrát tlačítko.“

FRANK: „Stejně tlačítko?“

NATAŠA: „Ano, dveře se otevřely a šli jsme dolů (pravděpodobněji až) do místnosti, kde jsme museli sedět. Tatínka vzali do jiné místnosti a Frances vzali do další místnosti, já byla spolu s naší maminkou.“

FRANK : „Předtím jsi nám řekla, že jste seděli v křesle a maminka seděla na židli vedle tebe.“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „A maminka držela Tanyu.“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „Takže to, na čem jste seděli byly židle?“

NATAŠA: „Byly černé - jenom černé.“

FRANK: „Stejně jako tato židle?“

NATAŠA: „Ne, ale byly dlouhé a měly dole kolečka.“

FRANK: „Kolik nohou měly?“

NATAŠA: „Neměly nohy, byly jako na kovové tyči.“

FRANK: „A ta byla připevněna k podlaze, bylo to tak?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „Jak byla připevněna na zemi?“

NATAŠA: „Nějak dokola. Byly tam dvě kulaté věci a ty mohly být nějak přišroubovány.“ (Pravděpodobně středový sloup, připevněný k palubě kruhovou základní deskou šrouby, které se dotahovaly klíčem. Nejpravděpodobněji tam byly tři šrouby, to by pak souhlasilo přesně s popisem Frances, který Nataša neslyšela.)

FRANK: „Nyní ta část, na které jsi seděla, jaký měla tvar?“

NATAŠA: „No, bylo to takového tvaru.“ (Gestem ruky ukazuje zakřivený povrch s bočnicemi, to s tím také souhlasí.)

FRANK: „Viděli jste ostatní lidi sedící na židlích, jako je tahle?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „Mnoho lidí?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „Byli to muži nebo ženy?“

NATAŠA: „Někteří z nich byli muži a některé z nich byly ženy.“

JOHN: „Neříkala jsi, že některé opěrky sundali ze židle pak je dali nazpět?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „Můžeš mi něco říct o opěrkách na židlích. Co to bylo?“

NATAŠA: „No, po stranách, kde sedíte, spojovaly se dohromady, jako tohle. (Ukazuje gesty dvě vyklenutí, setkávající se nad středem sedačky.)

FRANK: „Takže byly kolem tebe?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „Jaké byly opěrky, černé nebo lesklé?“

NATAŠA: „Lesklé.“

FRANK: „A mohly se spojit před tebou?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „Takže tě mohly držet?“

NATAŠA: „Na břišku.“

FRANK: „Tak proč si myslíš, že to udělali?“

NATAŠA: „Nevím, myslím aby zabránili vypadnutí.“

FRANK: „Cítil jste nějaký pohyb?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „Jaký pohyb, přesně!“ (Nataša váhá.) „Už jsi někdy byla v letadle?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „No, když letadlo stoupá do nebe, máš pocit, že jdeš nahoru, ne? Bylo to tak?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „Cítila jsi jak létající talíř jde nahoru, ne? Byl to stejný pocit?“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „Když jsi v letadle, tak ti pro připoutání dají takový pás.“

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „Ale to nebyl pás, byla to stříbrná věc, že?“

NATAŠA: „Ano... Byla tam paní, co se na nás dívala a ta paní měla cosi a ona to stiskla.“

FRANK: „Takže jste byli v místnosti a ta paní se o vás starala. Co udělala?“

NATAŠA: „Mluvila s námi.“

FRANK: „Co vám říkala?“

NATAŠA: „Říkala, že upevní tu kovovou věc kolem nás. Řekla, že bychom mohli jít už za minutu.“

FRANK: „Řekla, proč letíte nahoru?“

NATAŠA: „Ne.“

FRANK: „Nyní, bylo to v této místnosti? Někdo vám ukázal televizi s filmem na ní?“

NATAŠA: „Bylo to hned vedle.“

FRANK: „V další místnosti? Takže jsi šla do té druhé místnosti?“

NATAŠA: „Když jsme neletěli, létající talíř stál, tak se odepli pásy a vzali nás na monitor. (Později řekla, že jen ona sama tam šla.)

FRANK: „Ve stejné místnosti?“

NATAŠA: „V jiné místnosti.“

FRANK: „Šla jsi do jiné místnosti, kde byla obrazovka? Jak vypadala, byla ve skříni nebo byla na zdi?“

NATAŠA: „Na stěně.“

FRANK: „Byla velká, větší než tento? (Ukazuje na domácí televizi)

NATAŠA: „Ano.“

FRANK: „Co jsi viděla na obrázcích?“

NATAŠA: „Viděl jsem tam stejný létající talíř, podobal se našemu.“

FRANK: „Chceš říct, že jsi viděl létající talíř na obrazovce, jako byl ten, ve kterém jste byli?“

NATAŠA: „Ano.“

JOHN: „Říkala druhý den, že viděla planetu a když se dostala blíž, pak uviděla další létající talíře na planetě.“ (Z dalších připomínek Nataši vyplynulo při pozdější příležitosti, že viděla dlouhý film, zobrazující několik různých planet, s létajícími talíři co přistály nebo z ní odlétali. Ty, které přistály, měli dole přistávací nohy, viděla, jak jeden zatáhl svůj podvozek a odletěl.)

Můžeme zde uveřejnit zajímavou poznámku, kterou Nataša udělala v polovině srpna 1979. Když se rodiče zmínili o létajícím talíři. John se jí zeptal: „Nevadilo by ti, další setkání s lidmi z létajícího talíře?“

Nataša v té době vůbec neměla strach z lidí z kosmické lodi, tak její rodiče byli překvapeni, když otázka vzbudila nezaměnitelný záblesk strachu a k tomu ona odpověděla:

„No, bylo by to v pořádku, pokud by to byli ti naši, ale mohl by to být někdo z těch ostatních.“

Když se ptali, co to znamená, Nataša odpověděla:

„Viděla jsem na planetách jiné lidi, někteří z nich jsou monstra.“

Nejprve se snažili zjistit, jaký druh netvora má na mysli a ona řekla, že oni byli „chlupatí“. Později, když si více zvykla na tu myšlenku a měla nervozitu z monster, řekla rodičům, že na jedné z planet, které viděla (samozřejmě by to mohlo být i místo na Janosu), že tam byl proud vody tekoucí mezi bahnitými břehy a vedle potoka bylo několik mužů - jako obyčejní lidé, ale velmi velcí, silní a nazí. Jejich těla byla zcela pokryta dlouhou hladkou lesklou srstí, která pokrývala i obličej, mimo okolí očí, dlaně a nohy byly také holé a zdálo se jí, že bělavé - to samozřejmě mohlo být zaschlé bláto, protože chlupatí lidé chodili dovnitř a ven z vody. Viděla, jak se jeden z mužů sklonil a nabral vodu do sevřené dlaně, aby se napil.

Nataša řekla, že ti lidé žili pod zemí, film jí ukázal vnitřek jeskyně nebo velké doupe, kde žila rodina - muži, ženy a děti. Neměli v jeskyni nic, kromě toho, že spali na velmi hrubých slamnících.

Existuje velká podobnost mezi chlupatými muži Nataši a tradicí „sněžného muže“ mezi indiány, kteří uznávají i UFO návštěvníky. Budu o tom diskutovat podrobněji v kapitole 13.

Váhal jsem, zda tento incident s chlupatými lidmi v mých úvahách zveřejnit, jelikož to závisí na podpoře důkazů, neboť dítě, mělo v době setkání jen pět let, ale vyzvali mě k tomu, zejména Frances, že podle jejího názoru, zná dítě dobře, že to je pravda a skutečně si to nemohla vymyslet.

To byl také názor Frances na další úvahy nad obrázky „monster“, které mi dala Nataša sama při pozdější příležitosti, poté, co viděla film o nahých chlupatých lidech, když jí Akilias na stejné obrazovce ukázala sérii fotografií, nikoli pohyblivých obrázků. Byly tam čtyři, co si Nataša pamatovala. Akilias jí řekla, že to byli obyvatelé jiných planet, které její lidé navštívili a učila Natašu říkat jejich jména: SAUNUS, VONASON, FAUN a PHUSANTHEAS.

Když se její rodiče ptali na ta jména a řekli, že ten poslední byl „Fusantheas“, tak je Nataša opravila a řekla: „Ne, to začíná s 'P'“. Nikdo z rodiny si nebyl vědom, že to dává slovu výrazně řeckou podobu.

Skutečný vzhled čtyřech cizích druhů, o nichž Nataša později dělala náčrtky, je poněkud matoucí a já nechci tomu dát příliš velkou váhu, protože to zjevně nebyli lidé v souladu s

obvyklými humanoidy lidského typu. Mám pocit, že Nataša, společně s většinou ostatních lidí, byla ovlivněna pocitem, že „příšery“ z vesmíru by měly více odpovídat humanoidnímu uspořádání hlavy, těla, očí, úst, rukou, nohou a tak dále. Možná jsem jí křivdil, ale to byl důvod, že jsem upustil od zveřejnění skici, jiné než Phusantheas.

Akilias jí řekl, že z těch čtyř, pouze Phusantheas je přátelský, ostatní tři byli nepřátelští a Faun byl dokonce ozbrojený. Je zajímavé, že z těch čtyř, Phusantheas byl jediný, který vypadal jako člověk, ale reprezentovaný jako malý skřítek - jako muž s velkýma ušima a celý zelený. „Malý zelený muž“?

Kapitola čtvrtá

Vstup do kosmické lodi

Bylo zřejmé, že došlo k opravdovému CE4, byly tam sny, hlášené Johnem a Frances a byla tam ztráta padesátipěti minut času. Byly tam i Natašiny sny, její rozhovor se samozřejmě ještě neuskutečnil, jak jsem ho zařadil na začátku v knize, protože nebyl hypnotický a poskytoval dobrý úvod, když tam Nataša velmi podpořila pocit, který všichni začínali mít: rodina zřejmě strávila skoro hodinu v létajícím talíři. V této fázi však John a Frances stále nebyli nakloněni dávat velkou váhu důkazům ze snů a Gloria si stále nevzpomínala na nic z vesmírné lodi. Po celou tu dobu byla amnézie Glorie závažná a trvalá.

Proto jsem navrhl dospělým svědkům, že bych mohl požádat o radu a pomoc zkušeného hypnotizéra. Naštěstí, byl velmi dobrý k dispozici v Gloucesteru, pohodlně na dosah - Geoffrey M'Cartney, který měl praxi jako hypnoterapeut a konzultant - hypnotizér. Geoffrey je muž s velkými zkušenostmi a mnoha odbornými dovednostmi, vyšetřování mělo skvělý předpoklad pro jeho spolupráci. V průběhu hypnotického sezení pracoval velmi tvrdě, lidé si ne vždy uvědomují, že tlak na hypnotizéra je mnohem větší, než na pacienta a některá z našich setkání byla velmi dlouhá, někdy až dvě a čtvrt hodiny, které musel vydržet s neutuchající trpělivostí.

Zároveň musím jasně říci, že jsme použili regresní hypnózu, ne jako jediný kanál informací, ale především jako prostředek k prolomení amnézie, k nastartování toku paměti, kterou poté, co začal hypnotizovat v ordinaci, pokračoval a rozvíjel ji v normálním prostředí. To byla naše praxe - sledovat každé hypnotické sezení, později po dva nebo tři večery, pokládat běžné otázky a odpovědi bez hypnózy; takové „rekapitulace“ sezení, stimulované předchozím hypnotickým sezením, byly velmi plodné a v případě, že je některý čtenář netrpělivý a chce mi říct, že to vše mohlo přijít z mysli hypnotizéra, měl bych zdůraznit, že mnoho z nejdůležitějších úryvků informací bylo získáno při normálním rozhovoru, u příležitostí, kdy hypnotizér nebyl přítomen.

Nicméně, použití regresní hypnózy bylo nutné k vyšetřování. Možná, kdybychom měli neomezený čas a trpělivost, mohli bychom se možná bez ní obejít, ale byl to přinejmenším skvělý čas k záchraně a k zapnutí toku paměti s využitím regresní techniky se udělalo mnohem více, neboť to umožnilo svědkům znovu zažít dobrodružství, přičemž v každé etapě klidu, mezi kvalifikovanými výsledky, se byli schopni vrátit v čase i podruhé (nebo potřetí, nebo počtvrté).

Podívejte se na každou situaci a její popis podrobně, ve prospěch badatele a jeho magnetofonu.

Při předávání výsledků výpovědí svědků, ať už v hypnóze nebo normálně, se musím nutně hodně soustředit a předložit čtenáři vlastní vyprávění, jak jsem to udělal například v prologu této knihy, ale já si přeji, aby to bylo pro čtenáře srozumitelné, protože každé slovo tohoto příběhu je odvozeno z prohlášení svědků nebo je jasně uveden nutný důsledek těchto prohlášení.

Kdykoliv je to možné, citoval jsem přímo - prostřednictvím úplné výpovědi Johna a Frances a podle vyjádření důstojníků a technického personálu lodi, mluvících anglicky. Doslovné citace mimozemšťanů, jako byli Anouxia, Uxiaulia a Serkilias jsou tištěny kurzívou, tento způsob byl používán pouze tehdy, pokud jsme si byli jisti, že se jedná o skutečné používaná slova, a ne parafrázování.

Kdybyste chtěli mít úplný přepis celého průběhu šetření, který pokrývá více než sedmdesát hodin záznamů rozhovorů, vyplnili bychom několik těžkých svazků a to by mohlo být velmi únavné pro čtenáře. Budu však nadále poskytovat dostatek vybraných a zhuštěných přepisů, nechám svědky mluvit samy za sebe, aby čtenář získal vhled do jejich osobností. Přepis materiálů, který používám v této knize, byl celý zkontrolován a případně pozměněn poté, co to rozhodl dotyčný svědek. Natašin přepis materiálu v předchozí kapitole byl ověřen jejími rodiči.

Extrakce srozumitelného vyprávění z nahrávaného záznamu na pásku, shrnující informace o daném případě nebo tématu z materiálů, často získaných z různých zdrojů a při různých příležitostech, představovala pro mě nelehký úkol, v pozdější části knihy jsem vyjádřil, pokud to bylo v mých silách, aby to, co si myslím, všechno znamenalo jen příběh lidí, týkající se Janosu nebo to zasahovalo náš vlastní pozemský příběh. Nechci se vyhýbat popisu morálních a etických závěrů z toho, co jsme se byli schopni dozvědět o příběhu lidí z Janos - závěry, mohou být někdy nepříjemné.

Snad nejtěžší aspekt příběhu, pro vyšetřovatele-vypravěče, byl vstup naší pětičlenné rodiny do lodi. Není pochyb o tom, protože to byla první část jejich dobrodružství, která je zasáhla, jako něco zcela mimo jejich zkušenosti, takže všichni svědci poukázali na některé nejasnosti, týkající se vstupní epizody a měli potíže si to připomínat. Frances má navíc jasný, ale záhadný kus výpovědi, která přichází v pořadí, sice na pravém místě, kde je záznam výpovědi, ale má vlastní verzi - nevíme, jak zapadá do souvislostí nebo ji přiřadit k jiné události.

Vzpomíná si, že stojí zpřímá, její tělo se pohybovalo nebo bylo přesouváno vnější silou. Její pohyb byl komplikovaný, přirovnala ho ke stání na vzestupném páternosteru ve stanici londýnského metra, její tělo se obrátilo doleva, aby stála čelem k levé stěně, kde v Londýně jsou obvykle zobrazeny série reklam. Byla si vědoma, při této zmatené cestě, řady vizuálních obrazů, pohybujících se kolem jejího zorného pole, dolů doleva, ale jely příliš rychle, takže si nevybavila žádný údaj. Současně „eskalátor“, který ji nesl, nebyl rovný jako u stanice metra: pohybovala se s pravým ramenem dopředu, podél spirálovité dráhy, řekla, jako kdyby eskalátor byl jako točité schodiště. Zeď s obrazy byla na vnější straně spirály a byla zády k neviditelnému centru. Celý pohyb byl rychlý a matoucí, cítila, že udělala několik otoček poměrně těsné spirály, pak to náhle skončilo, takže to s ničím nesouviselo. Nikdo z dalších svědků neměl vzpomínku, která by se tomu aspoň minimálně podobala. Nemáme žádný důvod dávat ji do souvislosti se vstupem do lodi, kromě toho, že při hypnotické regresi ji můžeme zařadit na správné místo. Frances teď má jen nepřímé vzpomínky na vstupní sekvenci, která je v široké shodě s Johnem a Natašou. V souvislosti s tím, jsem kombinoval informace ode všech tří.

Jakmile John zastavil podruhé, byl obklopen bílou mlhou nebo mlžným oparem. Zdá se, že to byla skutečná mlha z kapiček vody, určitě tak vypadala a chovala se tak, jako víření s drobnými pohyby vzduchu, ale vytvořila se u vesmírné lodi bezprostředně nad jeho hlavou, není pochyb o tom, že měla zakrýt scénu náhodným pozorovatelům.

Kosmická loď byla nyní nízko nad hlavou, nevíme, jestli ve skutečnosti stála na trojnožce podvozku, rozkročené nad cestou nebo zda se stacionárně vznášela, v obou případech centrum trupu ve tvaru mísy bylo asi padesát stop nad vozovkou.

Ačkoli lidé z Janosu považují tyto "létající talíře" (jak jim říkáme) za malé lodě, jsou značné velikosti, nakonec jsme odhadovali, že tahle musela mít celkový průměr asi 350 stop, hlouběji zakřivená středová spodní část asi 200 stop v průměru. (1 stopa=30,5 cm) a nesla posádku asi padesáti osob.

Pokud její podvozek dosedl obkročmo na vozovku, vzhledem k takové velikosti lodi, byl by asi jako takový k nepoznání pro projíždějící motoristy, protože by vypadal jako dálniční most v opravě, zřejmě pro každého, kdo dobře neznal podrobnosti o cestě. Nataša se skutečně viděla (na obrazovce se zaměřenou sledovací kamerou dolů) dvě auta, která brzy poté projela, zatímco vstoupili na loď, možná jejich řidiči měli strach z UFO, ale myslím si, že je pravděpodobnější, že ho vůbec neviděli nebo ho registrovali jen jako most v opravě, v mlze.

(Při plejádských kontaktech ve Švýcarsku a Jižní Americe v 70. letech, měly lodě zařízení, aby byly zvenku neviditelné - pomocí magnetického stínění, které mohli otevřít v libovolném směru, pokud se jim zachtělo. Přečtěte si více o tomto v Ufokontaktech z Plejád od W. Stevense.)

Lodě z Bogota-kontaktu z roku 1973 byly asi ve velikosti této lodě z Janosu

John vystoupil z vozu, reflektory svítily a motor běžel. Jakmile to udělal, několik temných lidských postav se vynořilo z mlhy, obklopující auto. Měli na sobě stříbrné obleky, které se leskly, odráželo se na nich světlo z auta. Pouze horní polovina těla byla vidět, bezpochyby se mlha usazovala hustěji na vozovku.

John vyšel na silnici, vzpomíná si, že jedna z postav se vydala směrem se k němu a pak se vrátil, aby uzavřel auto. (Později si byl schopen vzpomenout na scénu jasněji a řekl, že tam bylo sedm postav.)

Mezitím se Frances vyškrábala přes sedadlo řidiče a připojila se k Johnovi na silnici. Když se jedna ze stříbrných postav blížila k zadním pravým dveřím šla zasáhnout, neboť si myslela, že děti by se mohli bát, ale stříbrně oděný člověk sáhl do otevřených dveří řidiče, uvolnil pojistku na zadních dvířkách a otevřel je, pak ten člověk za asistence Frances pomohl Glorii, aby děti vyšly ven. Ani John ani Frances nezaznamenali žádné jejich obavy, děti byly příliš ospalé, aby mohly mít strach. Gloria si tuto příhodu nepamatuje.

Pět jich teď stálo na silnici, vedle auta, které bylo zaparkované v blízkosti travnatého břehu. Viděli nudnou černou mísu, jako tvar spodní části lodi nad hlavou, zřetelně však jen střední část, vnější hrany byly ztraceny v mlze. Neviděli nohy podvozku, ale pokud to bylo dole, bylo to pravděpodobně ukryto v mlze a celá oblast byla pokryta stínem lodi. Z místa, kde stáli, nebylo vidět žádné světlo na trupu ani ta originální bílá a červená navigační světla, ani ten prstenec "vánočních" barevných světél.

Najednou zasvítíl dolů jasný, ale ne oslnivě bílý paprsek z místa nad hlavou, ve středu trupu, vytvořil jasný kruh na vozovce před nimi, asi pět stop v průměru. Brzy se paprsek přesunul k nim, dokud v něm nestáli všichni. Jak se to stalo, Frances pocítila zvedací pocit, jako by se její tělo snažilo plavat. O pár vteřin později se všichni začali vznášet nad zemí, docela pomalu, stojíce vzpřímeně v normální poloze, směrem do lodního trupu nad hlavou. Zdálo se jim, že po poměrně dlouhou dobu. Neměli nic pod nohama, tím si jsou jisti. (Podrobnosti tohoto

výstupu zcela nesouhlasí s Johnovým "snem", ve kterém si myslel, že vystupovali šikmým způsobem, jako na eskalátoru, do žlutého světla. Mohlo se stát, že John ve svém "snu", byl zmaten samostatnou částí jeho vlastní zkušenosti, nemám pochyb o tom, že verze výstupu, výše uvedená je správná).

Těsně pod trupem dospěli ke konci. Nataša říkala, že stáli na kovové římse, která se jí zdála vratká. Ostatní si pamatují jak čekají, ale není jim jasné, o jakou římsu nebo plošinu šlo. Myslím, že je pravděpodobné, že na této plošině čekali na otevření vnitřních dveří - tato myšlenka byla stejná ve všech jejich myslích - byli vlastně uvnitř přechodové komory, odkud, když vstoupili do otevřeného vnějšího příklopu a podívali se dolů, stále viděli zcela jasně vozovku a auto.

Nataša řekla (i když si ostatní toho nevšimli), že viděla jednu stříbřitě oděnou postavu dostat se do otevřených dveří řidiče a vypnout zapalování a světla. (Všimněte si důkazu o obeznámenosti s normálním automobilovým designem i pojistka na zadních dveřích mu byla povědomá.)

Nyní, viděli posuvný vnitřní poklop dveří nad jejich hlavami, byl to pár těžkých kovových obdélníkových uzávěrů, umístěných vodorovně, což po otevření zanechalo velký obdélníkový otvor, asi patnáct x dvanáct stop. Otevření dveří bylo hladké a poměrně rychlé. Brzy se vznášeli ještě jednou, přes vnitřní průlez, někam kupředu, aby se jejich nohy dostaly na pevnou palubu. Frances si všimla koutkem oka, že poklop posuvných dveří se rychle za nimi zavřel. Ocitli se v centru obrovské kruhové místnosti, John, který měl zkušenosti s měřením v bytech, později odhadl její celkový průměr na 150 stop. Z různých jiných důvodů se jim to nezdálo být tak velké. John si nejprve myslel, že je to jako hangár, nebo velké kryté vícepodlažní parkoviště: tuto analogii navrhl, protože tam bylo mnoho válcových sloupů nebo pilířů, které rostly od podlahy až ke stropu.

Podlaha byla ve vodorovné poloze, ale směrem k vnějšímu obvodu byla lehce zakřivená do tvaru mísy, zřejmě sledovala křivku vnějšího trupu. Skutečně, tento velký kruhový prostor, který jsme začali nazývat "strojovna", musel zahrnovat téměř celou spodní část trupu kosmické lodi, tu část, která navenek vypadala jako mísa. Musel to být samozřejmě prostor mezi plochou palubou a vnějším trupem, s výjimkou obvodu a později, když John byl přesunut do centra dolní paluby, zjistil v této části přechodovou komoru. Johnova prohlídka komplexu strojovny byla tak detailní, že tomu budu věnovat samostatnou kapitolu.

Dostí daleko před nimi, byl balkon se zábradlím, ne přímo vzadu u vnější stěny, ale sledoval kruh, kde se podlaha začala zvedat obloukem nahoru, vztahy budou lépe srozumitelné při studiu různých nákrešů ze strojovny.

Šikmé rampy, také se zábradlím, vedly na balkon, rampy a balkon tvořily oblouk kružnice soustředné s vnější stěnou, ale menší. Také na opačné straně byl podobný balkon a rampa. Za balkonem byly stěny od podlahy až ke stropu a v nich byly vchody dovnitř, a to jak na úrovni balkonu, tak na úrovni hlavní paluby. Ve dvou částech jejího obvodu nemohli vidět všechny vstupy až k zakřivení podlahy u vnější stěnou. Samozřejmě, že si všech těchto detailů nevšimli naráz, ale John později provedl důkladnější prohlídku, až se všichni vrátili do strojovny na konci návštěvy.

Stříbrně oděná postava se s nimi setkala u vstupu z průlezu a doprovázela je na úpatí rampy, zdálo se jim, že to bylo dosti daleko. Když dorazili na rampu, na obrázku tam bylo uvedeno, kam si mají stoupnout a jak to udělali, tak se povrch rampy začal pohybovat dopředu, takže nebylo třeba kráčet (máme také takové pohyblivé rampy, například na letištích, pouze upřesním, že zde byl automatický start, když člověk na ni vstoupil).

Na balkoně, čekali na ně tři nebo čtyři další stříbrné mužské postavy. Frances říkala, že jejich chování bylo stejné, jako když hostitelé příjemně vítají pozvané hosty do svého domova. Jeden z nich měl krátkou uvítací řeč, v dobré jasné angličtině, bez jakékoliv stopy cizího přízvuku, i když formulace nebyla zcela idiomatičtá:

"Vítejte na naší lodi. Prosím vůbec se nebojte. Vůbec vám neublížíme. Chystáme se vás v první řadě zkoumat, abychom zjistili, zda jste stejní jako my. Pak odpovíme na všechny vaše otázky, na

kteře se nās chčete zeptat a my Vām ukážeme, nāši lod'. Až budeme hotovi, posadíme vās zpátky do auta, přesně tak, jako kdybyste nikdy nevystoupili."

Kapitola pátá

Vyšetření Frances

Po tomto úvodu, byli dospělí vzati do oddělených místností, děti zůstaly s jejich matkou. Frances se ocitla v kruhové místnosti. Později to opravila a řekla, že bylo spíše vejčitá, s úzkým koncem vejce před ní. Stejně jako v jejím snu, tam bylo uprostřed černé čalouněné "zubařské křeslo". Kolem stěn byly skříně s přístroji. Někdo jí řekl, aby se posadila, tak seděla na "zubařském křesle". Nebála se, hlas v její mysli jí řekl, že jí neublíží, ale ona měla strach, protože nevěděla, kde byl John.

Frances cítila, jak ji najednou nějaká síla přitlačila na židli, říká, že se ničeho nedržela, ale bylo to, jako kdyby si těžký člověk na ni sedl nebo jak později přesněji řekla, jako by se její vlastní hmotnost zdvojnásobila. Stejným způsobem byla její hlava zatlačena do čalouněné opěrky hlavy. (V jiných souvislostech, jsme se dozvěděli, že lidé z létajícího talíře mají úplnou kontrolu nad gravitací, běžně používají tento ovládací prvek k získání, zvedání nebo vznášení břemen nebo k řízenému vlastnímu stoupání či klesání, ale pravděpodobně to mohou také použít ke zvýšení hmotnosti, nepochybně v tomto případě s nutností udržení "pacienta" pevně ve vyšetřovacím křesle, aby se tělo nemohlo ani pohnout, zatímco byly snímány různé hodnoty. Frances cítila, že je na jednom místě, když jí bylo řečeno, aby seděla.)

Zpočátku byla oslněna intenzivním bílým světlem, které naplnilo místnost, takže nemohla dobře vidět. Řekla, že to bylo, jako když se k vám v noci blíží auto, které má zapnuté dálkové světlomety. Kvůli tomuto jasů se jí oči zalily slzami. Pak náhle světlo zhaslo, pokoj se ocitl v pološeru a nyní, jakmile se oči přizpůsobily šeru, viděla mnohem lépe. Na přístrojové desce bylo umístěno mnoho malých krytek, pod kterými nepravidelně blikalo světlo - červené, zelené a bílé, zdálo se, že bez vztahu k ní. Právě tato blikající světla, tam poskytovala veškeré osvětlení.

Frances začala propadat panice, ne z vlastních příčin, ale proto, že nevěděla, kde byl John. Poprvé jsme se s ní spojili prostřednictvím této sekvence pod hypnotickou regresí, byla zjevně zoufalá: "Nemůžu najít Johna", pořád opakovala znovu a znovu. V této fázi se její amnézie teprve začala bortit a její paměť byla roztěkaná a zmatená, později se však stala velmi jasná. Myslím si, že při této první příležitosti, když byla zmatená touto panikou ve zkušební místnosti a s dřívějšími okamžiky úzkosti, když byla stále ještě v autě, John se už dostal ven a ona ho krátce v mlze ztratila z očí, zatímco stínové postavy přecházely kolem ní.

Jakmile začala propadat panice v "zubařském křesle" hlas v její mysli jí řekl: "Musíš být v klidu" a přímo před ní se objevil bílý zářící disk se dvěma modrými světly na něm, v místě očí, jako kdyby to byla tvář, mohl to být i hologram, ale podle toho, co se stalo s Johnem, je pravděpodobnější, že to byl obrázek na malé obrazovce, která se houpala před jejíma očima.

Kupodivu, tato aparatura měla uklidňující účinek na její mysl, což byl bezpochyby záměr. V hypnóze, nejprve řekla, že je to obličej, ale pak viděla jasněji a výše ho popsala. Není pochyb o tom, že to byl psychologický symbol, možná nahrazující matčinu tvář, když ji vidí dítě. Každopádně to fungovalo, uklidnila se a symbol zmizel. Hlas v její mysli jí řekl, že John je ve vedlejším pokoji a že brzy všichni zase budou spolu. Pocit úlevy v její mysli byl velmi silný.

Teď si uvědomila, že v místnosti byli dva muži, poměrně vysocí a štíhlí, v obvyklých stříbrných oblecích. Zpočátku se zdálo, že si Frances nevšímají, protože byli zády k ní, ve skutečnosti, se však podíleli na chodu různých přístrojů, na čtení dat a nahrávání na malé kapesní počítače s tlačítky - velmi podobnými na kapesní kalkulačky, ale o něco větší, jejich činnost spočívala v tom, že jen mačkali tlačítka na tom přístroji.

Frances měl velmi jistý pocit (možná jí to někdo řekl), že ji zkoumá sám velitel, a že technici pouze dělají záznam toho, co velitel zjistil pomocí přístrojů. Ona také řekla, že zjistila nějakým způsobem, který zasáhl její mysl, že ty údaje se týkaly údajů o jejím těle - tep, dýchání atd.

Lidé z Janosu se zdají být velmi znepokojeni fyziologickými podobnostmi mezi sebou a pozemskou lidskou rasu. Jak jsem četl, ve světle toho, co dnes víme o jejich původní planetě a jejich úmyslu vrátit se na Zemi, jsou nervózní se dozvědět, zda po mnoho tisíc let, kdy opustili Zemi, jejich vlastní fyziologie a naše zůstaly dostatečně podobné k tomu, aby byli schopni opět žít s námi na této planetě. John řekl: „Chtěli vyšetření, aby se zjistilo, jestli se mohou přizpůsobit“.

Později bylo Frances řečeno, že z lékařského hlediska, mohli najít jen velmi malý rozdíl mezi nimi a námi: pouze tepová frekvence byla u Janosanů na lodích o něco vyšší, ale očekávali, že pokud by žili na Zemi, tak by se to samo automaticky upravilo, aniž by museli přijmout nějaká zvláštní opatření k nápravě. (Toto je nepřímá řeč, stejná jako u ostatních ohlášených citací - na rozdíl od přímé, kurzívou psané citace jinde v knize, která se blíží originálu.)

Zdalo se, poněkud zvláštní, že vesmírná loď musí být vybavena několika lékařskými pokoji, každý s vlastním technickým personálem, a to za jediným účelem, jak jsme si původně mysleli - k provádění vyšetření vzorků pozemských lidí, aby zkontrolovali fyziologické podobnosti, ale od té doby se mi zdálo pravděpodobnější, že se jedná o pravidelné vyšetření, stanovené pro blaho posádky, a že "zubařské křeslo" a související instrumenty jsou schopny provádět nejen diagnostiku, ale i léčbu. Je jasné, že lékařské znalosti lidí z Janosu jsou velmi pokročilé, a to zejména v oblasti duševní vědy a tento faktor sám o sobě by nám mohl zajistit jejich pomoc a výuku, výměnou za místo k bydlení.

Zeptal jsem se, aby mi Frances řekla více o barevných světlech na pultu. Řekla, že to byly malé kopulky, ty červené větší než zelené a bílé, asi tři centimetry v průměru, tvaru dutých polokoulí. Červená barva byla taková jako u zadních světel auta, zelená byla opravdu jasně zelená. Bílé a zelené kopulky byly asi jeden nebo tři čtvrtiny palce v průměru. Světla svítila několik sekund nebo asi tak, pak zhasla, řada z nich svítila ve stejnou dobu - možná dvě nebo tři červené najednou a několik zelených a bílých. Světla byla uspořádána do svislých řad a nebyla tam žádná jiná světla u podlahy nebo u stropu, mimo přístrojové desky – vypadalo to, že je tam řada svislých panelů vedle sebe, po celém obvodu stěn, až do výšky asi dvou metrů nad podlahou.

Frances říkala, že na jednom místě, jeden z mužů vytáhl jakousi dlouhou páku, která byla v blízkosti stěny, která vycházela z místa jen kousek nad podlahou. Páka byla asi metr dlouhá. Muž sevřel páku nahoře a zatáhl ji dopředu, dokud neměla úhel asi 45 stupňů od své původní svislé polohy. V horní části páky, bylo odpružené madlo, jako u brzdové páky starých veteránů. Frances ji sama srovnávala s dlouhými staromódními pákami železniční signalizace, kterou kdysi viděla ve filmu.

Zřetelně viděla muže držet rukojeť a zmáčknout páčku v horní části, než byl schopen jí pohybovat, ukázala mi, jak to dělal. Z toho, jak Frances popsala toho muže, jak sehnul záda a poklesl v kolenu, aby přemístil páku (opět ukázala, jak to dělal), se zdá, že k zatažení páky dolů použil značnou svalovou sílu. Operoval s pákou pouze jednou, co tam Frances byla. Zdá se překvapivé, že v době elektronické technologie, jakou lidí z Janosu měli, bylo nezbytné užít silnou mechanickou páku této velikosti, zřejmě výjimečně, neboť pro Janos se zdála být charakteristická tlačítková technika. Není pochyb o tom, že byl nějaký důvod pro tuto výjimku.

V jednu chvíli, když Frances byla na tom, dále jen „zubařském křesle“, to změnilo svou polohu na vodorovné lůžko, takže Frances zjistila, že najednou leží na zádech a hledí do tmavého stropu. Náhle byla skoro oslepena silným bílým světlem, které svítilo dolů, přímo do očí, instinktivně proto zavřela pevně oči, ale stále viděla světlo i přes svá zavřená víčka. Brzy bylo světlo vypnuto a místnost znovu potměněla, k její velké úlevě a současně ji velitel vrátil do sedu.

Zeptal jsem se jí: „Je možné říct, jak dlouho to trvalo, jak dlouho jsi seděla na tom křesle?“
FRANCES: „Rozhodně to nebylo jen pár minut, zdálo se to spíše na dvacet minut.“
FRANK: „A celou tu dobu oba muži pracovali na přístrojích?“

FRANCES: „Ano.“

FRANK: „Byla jsi netrpělivá?“

FRANCES: „Nebyla jsem netrpělivá, ale začal jsem se cítit trochu... víš, když sedíš v křesle v jedné poloze, na jakkoli dlouhou dobu, začne tě to dráždit a chtěla jsem se z něj dostat a chodit, i kdybych jen chodila, abych se podívala, co dělají. Jsem si docela jistá, že kdybych se pokusila vstát, že by řekli, abych tam dál seděla.“

FRANK: „Měla jsi nějaké tělesné pocity?“

FRANCES: „No, kromě jiného jsem cítila, jak mi tlouče srdce: Cítila jsem jakési "žuch, žuch, bouchání“.

FRANK: „Bilo tvoje srdce normálně, nebo rychleji?“

FRANCES: „Ne, nebilo rychle, ale normálně. Vzhledem k tomu, jsem si pomyslela: dobře, není se čeho bát, protože bilo velmi pravidelně, říkala jsem si v té době.“

Zeptal jsem se jí, může-li popsat ty dva muže a jejich oblečení. Řekla, že byli oba velmi krásní, s modrýma očima, žlutými blond vlasy, velmi krátce ostříhaní, „jako Američané s vlasy na ježka“. Byli hladce oholeni, bez vousů, kromě řas a obočí, které bylo tenké a nebylo snadno vidět. Vlasy na skráních byly krátké, kotlety rovně zastřižené. Uši byly normální, možná trochu větší. Řekla, že muži byli vysocí (šest stop) a štíhlí jako John.

Byli oblečení v jednoduchém overalu zářícím jako stříbro, bez rozdělení v pase. Tento oděv přiléhá těsně na tělo, ale nebyl napjatý. Neměli přílbu. Jejich boty byly černé, s velmi silnými bílými houbovitými podešvemi, které se zmáčkly, když šli. Alespoň jeden z nich, když ho viděla blíž, měl bílý disk na hrudi, s nějakým druhem zařízení, na které si v té době nemohla jasně vzpomenout. Později jsme zjistili podrobnosti - byl to znak. Ačkoli většina z posádky, jak později popisovala nosila opasky, se znakem připevněným na opasku, tyto dva neměli opasek a měli znak na hrudi.

FRANK: „Ten, který přišel blíže k tobě a viděla jsi jeho tvář, byla nějak abnormální či neobvyklá, na rozdíl od uší?“

FRANCES: „Ne, nevšimla jsem si, nevypadal vůbec jak si představujeme, že vyhlíží mimozemšťané, byl to spíše anglický nebo americký typ obličeje. Neměl vysoké lící kosti nebo něco podobného.“

FRANK: „Byl jako někdo, koho můžeš potkat na ulici?“

FRANCES: „Ano, ale spíše jako Angličan nebo Američan, než Ital nebo Eskymák, víš...“

FRANK: „A jeho vlasy, byly opravdu jako „na ježka“? Jak byly zastřižené?“

FRANCES: Byly krátké vzadu i po stranách, jak to muži často mívají. Byl nakrátko ostříhaný, přímo od čela.“

FRANK: „Jinými slovy, vlasy stály vzpřímeně?“

FRANCES: „Ano.“

FRANK: „Řekla bys, že měli ruce v rukavicích, nebo holé?“

FRANCES: „Holé.“ (Jeden z důstojníků byl později popsán, jako by měl na sobě tenké stříbrné rukavice).

FRANK: „A jak končil overal u krku?“

FRANCES: „Měl kulatý výstřih, ale ještě byl kousek na to, jak...“

FRANK: „Jako límeček?“

FRANCES: „Ano, ale ne rolák. Bylo to docela nízko na krku a měl další kousek, silnější, na svém okraji. Víte, když máte svetr s kulatým výstřihem se silnější obrubou na krku na otevření, bylo to takhle, jen jsem dostala myšlenku, že to bylo jiné barvy, takový pásek.“

FRANK: „Silnější? Vystupoval ven?“

FRANCES: „Zdalo se, že trochu vyjel, ano, jako kdyby to bylo trochu silnější. A zdalo se mi, že je bělejší, stejně jako pozadí kruhu na hrudi.“

FRANK: „Ale nebylo tam nic podobného u zápěstí?“

FRANCES: „Ne, tam to prostě končilo.“

Nakonec, jeden z mužů přišel k Frances a řekl jí, že její prohlídka je hotová, že může vstát, a šli spolu ke dveřím. Pak si všimla, jak silné jsou houbovité podrážky jeho bot, stlačující se, jak šel. U dveří se na ni usmál, jako by se loučil a ona pochopila, že by měla jít sama ze dveří. Bylo jí řečeno, že by se někdo s ní chtěl setkat a vzít ji s sebou.

FRANK: „Když říkáš, že muž se usmál, byl to naprosto normální úsměv? Jak se někdo může usmát?“

FRANCES: „Velmi přátelský úsměv, ano, jako bychom byli přátelé, i když se to usmál mimozemšťan, víš. Opravdový úsměv radosti, co říká děkuji a nashledanou.“

Muž, který ji potkal na chodbě, Frances popsala jako „velmi velkého člověka“, asi šest stop a dva nebo tři palce vysokého. Co se jeho týče řekla, že se jí zdálo, že byl úplně plešatý. Jeho uniforma měla zvláštní označení - na každé straně hrudi, bílý pásek začínal těsně pod ramenní linií a šel rovnou dolů, postupně se zužující k bodu ve výši loktů. Také si všimla, že pod každým ramenem je pásek stříbrné látky, který ukrýval skryté zapínání na zip. Měl opasek s kruhovým odznakem na přední straně, připojeným k opasku komplikovanou stříbrnou sponou, opasek byl příčně žebrovaný, což naznačovalo elastický materiál, aby nebyl zbytečně těsný.

Velký muž ji vedl chodbou, která se stáčela mírně doprava, podle kruhového tvaru lodního trupu. Že jsou ve skutečnosti uvnitř trupu, bylo jasné z toho, že Frances viděla po její levici řadu kruhových okének ze silného skla. Chodba, kterou šli byla osvětlená, ale přes okénka viděla jen tmu.

Chodba byla velmi dlouhá, když po ní bez řeči kráčeli, Frances si všimla, že světla ve stropě, která svítila z vestavných kruhových tvarovek, asi čtyři palce v průměru, se automaticky zapínala, když se k nim přiblížili a když se ohlédla zpět, viděla, že v odpovídající vzdálenosti za nimi, sama zhasínala jedno po druhém. Tak chodba byla automaticky osvětlená, když někdo po ní šel, ale elektřina nebyla zbytečně spotřebovávána. Jinak byla chodba temná. Je zřejmé, že i v kosmických lodích byla potřeba šetřit energii.

Minuli několik dveří vpravo, pak přišli ke dveřím, kde Frances převzal jiný muž s odlišnými odznaky, kterého poznala jako jednoho z těch, kteří je přivítali na balkoně, ale nebyl to ten, který pronesl uvítací řeč. Byl vysoký jako John a neměl opasek, místo toho měl obyčejný bílý kruh na hrudi, asi pět a půl palce v průměru, bez kresby na něm.

Velký muž opustil Frances, která vešla do místnosti s novým partnerem. Byla to značně velká místnost, lichoběžníkového tvaru, v podstatě čtyřstranná. Vstup byl uprostřed jedné delší stěny, která sledovala oblouk chodby, boční stěny byly rovné, kolmé ke stěně chodby a tedy velmi mírně zaoblené, protější stěna byla zakřivená mnohem prudčeji než delší stěna.

Zřejmě to byla relaxační místnost posádky, kterou používají v době odpočinku. Osvětlení bylo tlumené a uklidňující. Připomnělo jí kavárnu; byl tam tucet kulatých stolků, každý asi čtyři stopy v průměru, uspořádaných neformálně jako skupina, ne v řádcích. Kolem každého stolu byly čtyři židle. Stolky i židle byly podepřeny jediným centrálním sloupkem z lesklého kovu, připojeným na palubu silnou kruhovou deskou, zajištěnou šrouby s osmihrannými hlavami. Sedáky židlí byly černé, zakřivené, se zvýšenými boky, sledujícími tvar těla, některé židle byly jako záloha u stěny do chodby, měly také navíc černé a podle tvaru těla zahnuté opěradlo.

V místnosti bylo asi dvacet lidí, seděli kolem stolků, většinou jen mluvili, ale někteří měli nápoje ve sklenicích, podobných na sklenice tvaru na whisky, to znamená, že nebyly vysoké, ale spíše nízké. Na boční stěně byla skříň a zatímco Frances byla v místnosti, jeden nebo dva lidé šli k ní, aby si vybrali něco k pití. U tohoto automatu bylo na pravé straně několik tlačítek k výběru požadovaného nápoje a pod ním byla zapuštěná police na sklenice, kam jste ji museli postavit, zatímco byla plněna.

Dostala místo u stolu u dveří, s výhledem na zeď u chodby, kde byl ve zdi velký displej. Její společník se posadil a další dva muži seděli na zbývajících místech u stolu. Dosud se jí

nepředstavili ani neměli nějakou zvláštní roli, pokud si vzpomíná v dlouhém rozhovoru, který následoval mezi Frances a jejím novým známým.

Několik lidí od nejbližších stolků se na ni přátelsky usmálo, ale nikdo s ní nemluvil, kromě muže s velkým bílým kotoučem na hrudi .

Kapitola šestá

Co vyprávěla Frances

Muž s velkým bílým kotoučem na hrudi začal tím, že požádal Frances o její jméno. Pak řekl: „Mé jméno je Uxiaulia“ a hláskoval to pro ni, posloupnost písmen se objevila v její vizuální paměti, jedno po druhém, jako tmavá velká písmena na světlém pozadí, s načasováním méně než jednu sekundu od sebe - UXIAULIA. Když to opatrně vyslovil, tak to zopakoval, dokud neporozuměla, že je to vyslovováno jako „Youksia – oolia“, se dvěma stejnými důrazy. (Tento přepis pochopitelně vyslovujeme jako Angličané – pozn. překl.) Řekl pak: „Já jsem hlavní průzkumný pilot z Janosu“ a znovu pro ni zdůraznil, že Janos se vyslovuje, jako „Jane – oss“, první slabika důrazněji. Vyzval Frances, aby kladla otázky.

Frances se zeptala: „Kde je vaše planeta?“ a on odpověděl: „Je dále, než si můžeš představit.“

Na otázku: „Jak je to daleko?“ odpověděl: „Několik tisíc světelných let“. (Naše galaxie má průměr asi 100 tisíc světelných let. Tedy v měřítku galaxie blízko.)

Pak se Frances zeptala, jak dlouho byli na cestě a dostala překvapivou odpověď: „Dva naše roky“.

Když jsem poprvé slyšel tuto odpověď při hypnotickém sezení, byl jsem zmatený a zklamaný, pro cestovní dobu dvou let by mohl být Janos uvnitř Sluneční soustavy, kde jak velmi dobře víme, žádná taková planeta není. Pak jsem si uvědomil, že to tak nemusí nutně být, pokud byla jejich cestovní rychlost tak vysoká, že by se blížila rychlosti světla. Teorie relativity nám říká, že za těchto podmínek existují dva způsoby měření času nebo spíše dva úhly pohledu, ze kterých se měří - z vnějšího pohledu pozorovatele na loď pohybující se vysokou rychlostí (samozřejmě, že nic ve vesmíru není nikdy opravdu v klidu, (vzhledem k rychlosti se pro pozorovatele, co sedí na nějaké planetě loď pohybuje velmi rychle) nebo z vnitřního subjektivního pohledu pozorovatele na lodi. (Podle mého výzkumu se pohybují v mimoprostoru kam vstupují, když se zvýší frekvence lodi a cestujících na danou úroveň, dostanou se do rezonance s těmito branami - koridory a tak se pohybují prostorem mimo čas. Pozn. autora.)

V malých rychlostech bude čas plynout stejně, jak to známe, ale pokud se pohybujeme rychlostí blízkou rychlosti světla, vlastní subjektivní čas se hodně zpomaluje, jestliže by někdo dosáhl nemožného a letěl rychlostí světla, tak subjektivní čas by se dostal do slepé uličky.

Vždy bude nějaké zpomalení času pro každý subjekt v pohybu a všechna astronomická tělesa jsou vždy v pohybu, takže nikdo nemá docela správný čas - ten je vždy o trochu pomalejší. Ale je to pouze tehdy, když se rychlost pohybu tělesa blíží rychlosti světla, pak se stává rozdíl patrný. Pokud loď může cestovat opravdu blízko rychlosti světla, rozdíl v rychlosti plynutí času se může stát velký, takže stejně jako v uvedeném příkladě, když lidé z Janosu cestují podle hodin a kalendáře na Janosu, tak na Zemi uplynulo několik tisíc let, když cestovali pouze dva pozemské roky, podle hodin a kalendáře uvnitř lodi. Vše uvnitř lodi jde podle času lodi, včetně životních procesů - lidé v lodi ukončí cestu jen o dva roky starší, zatímco podle planetárního času uplynou tisíce let.

Lidé na Janosu mají rádi vtipy, proto možná s jiskrou v oku Uxiaulia položil Frances otázku:

„Kolik si myslíš, že je mi let?“

Frances ho překvapila, když řekla: „No myslím si, že asi třicet“ když posoudila jeho vzhled a fyzickou kondici, i když tam byl jakýsi náznak, že lidé z Janosu si v každém případě zachovávají své mládí déle, než jsme schopni my, i když jsme udělali velký pokrok v tomto směru v posledních několika stoletích.

Uxiaulia se tomu zasmál a řekl: „Jsem opravdu velmi starý muž. Jsme všichni velmi staří, protože jsme cestovali tak daleko.“ Zdůraznil „velmi“. Ale pokračoval ve vysvětlení, že zestárl jen o dva pozemské roky během cesty, takže mezitím uplynulo od událostí na Janosu již tisíce let, co museli odletět, ale nám se to nezdá tak dávno.

Uxiaulia řekl, že ukážou Frances film, který vysvětlí, co se stalo - proč museli opustit Janos a ukázal na obrazovku před sebou. Svítilo tlumené osvětlení, aby bylo snadněji vidět projekci: vše dokonalé, s křišťálově čistým realismem, který je charakteristický pro technologii obrazovek Janosu.

Již jsme již slyšeli o tomto filmu v prologu. Když Frances znovu zažila film v hypnotické regresi, její úzkost byla evidentní pro ni i pro hypnotizéra. Myslím, že nebylo pochyb o tom, že zatímco Frances byla sama velmi nešťastná z toho, co viděla ve filmu, jako člověk obdařený velkou sympatií, také prožívala osobní utrpení Uxiaulii, podle své duševní vazby.

Čtenář musí pochopit, jak to byl pro Frances hrozný zážitek, budu proto citovat přímo z přepisu části hypnotického sezení z 05.03.1979. Frances byla v hlubokém transu. Geoffrey M'Cartney (Geoff), hypnotizér ji vzal zpět v čase na přesně to místo, které Uxiaulia ukazoval na filmu, zatímco on a Frances seděli u stolu v kavárně, jako v místnosti v kosmické lodi.

GEOFF: „Kde jsi Frances? Co se děje?“

FRANCES: (tísňově) „Dívám se na obrazovku...Jsou tam lidé.“

GEOFF: „Můžeš mi je popsat? Co tě trápí?“

FRANCES: (v těžké krizi, namáhavě dýchá) „Jsou nemocní.“

GEOFF: „Co se děje? Můžeš mi to říct?“

FRANCES: „Vypadají jako ozáření lidé.“ (Myslím, že si pamatuje, obraz malomocných v pokročilém stadiu nemoci. To, co viděla ve filmu byla jen ta část, kde lidé na Janosu pomalu umírali na nemoc z ozáření.)

GEOFF: „Kde jsou? Jakém prostředí jsou?“

FRANCES: (stále ve velkém stresu) „Řekla: „*Můj lid. . . moji lidé. . . moji lidé. . . umírají...*“ Něco do nich narazilo z nebe. Jejich domy jsou v jednom ohni. Lidé křičí. Skály... meteority. Prach. Prach jim škodí - je to záření. Museli to opustit, protože by byli příliš nemocní. Nevím. Ruiny...“ (dlouhé ticho).

GEOFF: „Co se to děje?“

FRANCES: (snadněji) „Argumentovali jsme. Řekla jsem, že by měli zůstat a pomáhat jim. Říkali, že je to jediný způsob, jak by mohli přežít. Řekl, že by jim měl pomoci. Říkali, že musí žít tak, aby se to znovu nestalo. Řekl, že jsou všichni mrtví, už nebudou víc trpět. Řekl jsem, že raději bych zemřel s nimi. Řekl: Ne každý se na to dívá takhle, museli jsme přežít, abychom se ujistili, že se to nestane znovu.“

Ve skutečnosti to Frances nepochopila: myslela si nejprve, že opustili umírající lidi, aby nesdíleli jejich osud; vzhledem k tomu, že se naučila v pozdější regresi procházet zkušeností podruhé, tak dělali pro nemocné lidi všechno, co bylo v jejich silách, krátce se sami kontaminovali a flotila neopustila svoji oběžnou dráhu kolem Janosu, dokud poslední z obětí radiace nebyla mrtvá.

Odkaz na „meteority“, také volá po vysvětlení. Uxiaulia se snažil vysvětlit padající skály Frances, nejprve je nazval „balvany“, pak ale vycítil, že je to nedostatečné, zdálo se, že hledá ve své mysli silnější slovo, které by Frances objasnilo „meteority“, ale Frances pochopila, že to nebyly vlastně meteority, je to jen slovo, které používal pro ilustraci. Ve skutečnosti zde byly dobré důvody, proč to nemohly být meteority - díky své vysoké rychlosti, meteorit „velký jako dům“ vybuchne při nárazu s obrovskou energií, udělá kráter pár kilometrů napříč, ale tyto kameny jen spadly a odrazily se, takže povrch půdy byl hustě pokrytý kameny všech velikostí, hromadily se jeden na druhého, ale bez vzniku kráterů. Tak bylo jasně ukázáno ve filmu, který viděl John.

FRANCES: (pokračování) „Mají speciální sušené potraviny. Musí se smíchat s kapalinou. Mají jich tam plnou loď. Hodně jich spotřebovali.“ (Frances měla dojem, jak později vysvětlila, že byli nervózní, že bychom si neměli myslet, že mají naléhavou potřebu dodávek potravin, neboť jejich zásoby stačí i pro planetární domov. Bohužel, zdá se pravděpodobné, že migrační flotila měla zajištěnou podporu pro mnohem větší počet lidí, než kteří nakonec opustili Janos, takže mají přebytek zásob a velké lodě nejsou tak obsazené, jak bylo plánováno.)

GEOFF: „Proč jsou na cestách? Proč jsi na palubě?“

FRANCES: „Chtěli vidět, jaký druh lidí jsme. Chtěli vidět jestli by tady mohli žít. Nemohou se vrátit.“

GEOFF: „Co jiného můžeš vidět na této obrazovce?“

FRANCES: „Už se nedívám na tu obrazovku, moc mě to rozrušilo a tak ji vypnuli.“

GEOFF: „Co ti o tom řekli?“

FRANCES: „Řekl mi, co se stalo - odešli, potřebují někde bydlet, nemohou se vznášet v prostoru navždy. Chtějí se tady usadit, ale nechťejí způsobit potíže. Už mluvili s různými lidmi, aby viděli, jací jsou obyčejní lidé. Chtěli vidět, jestli máme stejnou lékařskou péči jako oni. Zdá se, že je tu jen velmi malý rozdíl. Chtějí přijít a žít tady, ale nyní se snaží, aby to mohli udělat, aniž by došlo k válce. Říkali, že tady nemůže být válka, že bychom měli příliš mnoho problémů. Raději by zemřeli, než způsobit válku.“

GEOFF: „Proč si myslíš, že by to mohlo způsobit válku?“

FRANCES: „Protože lidé využívají své znalosti k ovládnutí jiných lidí.“ (To se zdá být spravedlivé shrnutí ohlášené motivace americkými a ruskými vojenskými vůdci, pokud jde o informace o UFO.)

GEOFF: „Už řekli, kde se chtějí ubytovat nebo co se chystají udělat?“

FRANCES: „Myslí si, že by mohli přijít ve velmi malých skupinách už teď, ale chtějí zůstat spolu. Existuje dost z nich, co by mohli jít do našich velkých měst.“

GEOFF: „Jako nějaký předvoj?“

FRANCES: „Jsou to lidé, kteří byli zvoleni, aby se stali prvními kontakty.“

Geoff: „Víš, kde jsou ostatní lodě?“

FRANCES: „Čekají ve vesmíru.“

Uxiaulia ukázal Frances další, veselé filmy, jaký byl život na Janosu před katastrofou. Jedna z těchto sekvencí byla za soumraku o grilování u jezera. Také jí ukázal na stejné obrazovce fotografie jeho manželky se dvěma dětmi před jejich domem, byli zabiti jednou ze skal. Jedna z prvních skal dopadla přímo dolů na dům, zatímco on byl pryč. Možná, že si proto vzal tu fotografii.

Seděli po dlouhou dobu, prohlíželi obrázky a mluvili o nich. Hodně z pozadí příběhu, o tom, co se stalo na Janosu jsem řekl již v prologu, vychází z toho tento rozhovor a nechceme to teď opakovat. Na jednom místě si Uxiaulia vzpomněl na své povinnosti jako hostitel, požádal Frances, jestli by nechtěla ukázat celou loď a začal jí vykládat, jak skladují energii ve spodní části lodi - v této souvislosti Frances v hypnóze uvedla s velkým důrazem, že je to statická elektřina. Je samozřejmě možné skladování energie v této formě, ale pozemští inženýři by měli potíže s uložením dostatku statické elektřiny pro praktické využití. (Asi nějaké kondensátory – pozn. překl.)

Frances odmítla prohlídku a řekla, že ona by opravdu raději jen seděla a povídala si. Sama neměla velký zájem o strojní vybavení, s výjimkou svého vlastního auta. Řekla Uxiauliovi, že se obává o její baterii, protože John nechal rozsvíceno. Uxiaulia jí řekl hned, že se netřeba obávat, protože je vypnuli. To souhlasí s Natašinyým pozorováním. Frances pokračovala, že její bratr John by měl velký zájem o strojní zařízení - na to se Uxiaulia usmál a řekl: „*O to je postaráno.*“

Scéna grilování u jezera byla zřejmě oblíbená vzpomínka na jejich ztracený domov a přinesla mnoho detailů. Všimli jsme si jinde neuvěřitelného realismu a ostrosti zobrazení snímků na obrazovce z Janosu – pravděpodobně byly elektronicky generované, ale byly mnohem jasnější

než naše televizních filmy a naši svědkové několikrát poznamenali, že obrázky jsou tak živé a reálné, že mají pocit, že oni sami jsou ve skutečnosti přítomni na scéně a prožívají realitu. To je ohlas na události, které viděli ve filmu. K dispozici byl úplný trojrozměrný efekt, což samozřejmě pomáhá k realitě. Na druhé straně, ne vždy byl doprovodný zvuk, kromě případů, kdy to bylo relevantní.

Scéna byla za soumraku, k večeru na břehu jezera. Tu a tam byly stromy, nesoucí velké žluté plody, nejspíše jako melouny, ale nebyly to skutečné stromy, jak chápeme toto slovo, protože neměly žádný hlavní kmen, jen několik hlavních větví vycházelo přímo ze země. Zeleň odpovídala gumovníku, listy měly konvenční tvar se středním žebrem a jemnými tečkami a byly zřetelně masité a lahvově zelené barvy. Tu a tam byla připevněna barevná elektrická světla na vyšších větvích, což dávalo scéně matné romantické osvětlení, Frances říkala, že obrázky ukazovaly nějaké velmi měkké světlo, možná jako světlo hvězd přicházející z nebe nahoře.

Gril sám byl obdélníkový kovový box, tmavé barvy, asi metr vysoký a osmnáct palců na šířku. Směrem k dolní části byla řada horizontálních ventilačních otvorů, pro přívod vzduchu. Topení bylo bezdymé a nic nenaznačovalo, jak bylo vyrobeno, nebylo tam žádné viditelné elektrické vedení. Na platu leželo několik dlouhých kovových špízů, na každém byla řada hrudek tmavého masa, co se peklo. Uxiaulia jí řekl o „mase“, jak ho nazval: „*To pochází z řeky*“.

Muž, který měl na sobě pochopitelně jen plavky, protože bylo teplo, stále otáčel špízy, jak to dělal, čas od času nalil mastnou tekutinu přes jídlo z malé obyčejné pánve, kterou položil na jeden roh grilu, aby ji udržel v teple.

Některé páry nebo malé skupinky lidí seděli na zemi, jedli, mluvili a obecně se bavili. Frances říká, že jedli kebab rukama, ale nebyla si jistá, jestli by to dělali i doma, když tohle byl jen piknik. Ostatní lidé se procházeli kolem.

Někteří jedli to ovoce, jako melouny. Samozřejmě, že to nebyly opravdu melouny, jenom je k nim Frances přirovnávala. Byly to velké vejčité plody s kůrou matně žluté hořčicové barvy, byla jich tam hromada na velké mělké míse, asi metr v průměru, z tmavého kovu, který vypadal jako cín. Tyto žluté plody se zdály být oblíbené.

Někteří z mužů měli na sobě plavky, jiní měli něco jako teplákovou soupravu - jeden z nich červenou s bílým pruhem po obou vnějších stranách rukávů a také nohou. Měl široký opasek spojující horní díl s kalhotami. Většina žen měla dlouhé sukně, téměř až k zemi, halenky s dlouhým rukávem a kulatým výstřihem živůtku. Materiál byl průsvitný jako je šifón nebo jemný nylon, většina měla bílou barvu podkladu; varianty byly odlišeny barevnými vzory, tištěnými na materiálu sukní, halenky byly prozatím bílé. Sukně byly ve všech příkladech nařazeny do řady překrývajících se záhybů, kaskádovitě po levé straně a zajištěny kovovou sponou na pravém boku. (Je zřejmé, že máme co do činění s módou.)

Tištěný vzor byl vyroben jednoduše, jako prosté opakování velkého abstraktního květinového motivu, Frances říkala, že to nebyla opravdová květina - jen minimální zobrazení květiny, vyjádřené několika křivkami. Kovově vypadající spona byla tvarován tak, aby ladila se stejným abstraktním květinovým vzorem.

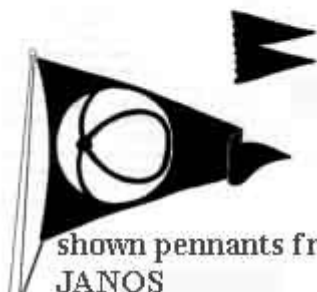
Všechny ženy, které Frances viděla na břehu jezera, v poměrně omezeném dosahu kamery, měly na sobě šaty, které byly variantou na tento motiv. Jedna žena, docela blízko aparátu, měla na sobě pozoruhodný komplet v černé a bílé - živůtek byl černý a sukně s obvyklým řázením na levé straně byla bílá s černými květinovými motivy, spona byla také černá. Na hlavě měla také něco černé, Frances nedokázala rozeznat detaily. V jednom okamžiku byla v pokušení se zeptat, zda černá hlava pokrývá hlavy a použití černé i jinde na oděvu, může být znamením smutku, ale opravdu nemáme o tom žádný důkaz.

Na jezeře, v pozadí grilovací scény, Frances spatřila dvě jedoucí lodě. Jednalo se o poměrně malé, snad osmnáct až dvacet stop na délku, s posádkou dvou lidí, sedících uprostřed lodí, jeden za druhým. Byly poháněny motory dostatečně silnými, aby způsobily značné vlny, směřující ke břehu. Přídě lodí se vpředu zvedaly, stejně jako u téměř všech lodí na Zemi, co se nořily vpředu

do vody. Zád' lodi na druhém konci, vystupovala z vody, pod ní vířila voda, jako od lodního šroubu nebo jiného zařízení, s podobným účinkem.

shown pleasure boats on JANOS lake

shown pennants from JANOS

Střední část lodi byla otevřená, s místy pro posádku, na přídi a zádi byla paluba shora uzavřená, až po nízké čelní sklo, zakřivené a zapuštěné v přední části otevřeného středu lodi. Celek se podobal sportovnímu vozu, přizpůsobenému do podmínek na vodě.

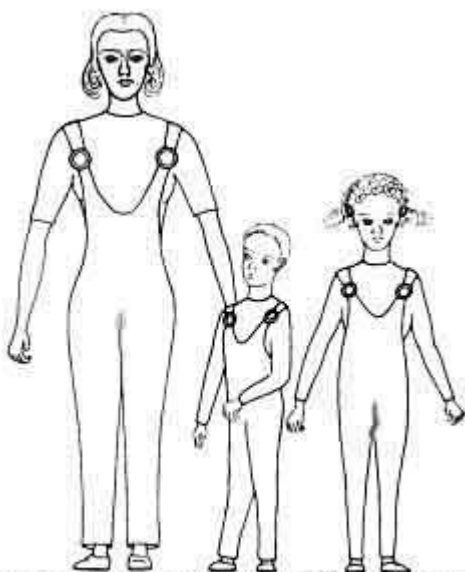
Na přídi každé lodi byl krátký stožár s praporkem trojúhelníkového tvaru asi dvakrát tak dlouhým, jako širokým. Základní barva vlajky byla tmavě modrá, na pozadí byl bílý disk, téměř se dotýkající okrajů dalších dvou stran trojúhelníku, na disku byla vyznačena úzká tmavá modrá linka stočená přes sebe, s tmavomodrým bodem v místě, ve kterém linie smyčky procházela přes sebe.

Každá ze dvou lodí na jezeře měla podobnou vlajku, s jedním malým rozdílem, že na bližší lodi končila normálně špičkou, ale druhý praporek končil dvojitou špičkou jako rybí ocas. Obě vlaječky se třepotaly ve větru vytvořeném pohybem lodí. Bližší loďka byla nabarvena bledě modře, ta dále od fotoaparátu byla jasně červená. Vnitřek otevřené střední sekce, kde seděli lidé, byl bílý.

Oba lidé v bližší lodi byli oblečeni podobně, v červeném, pokud mohla být vidět horní část těla. Žena seděla vpředu, zřejmě na místě řidiče, muž byl cestující za ní. Ženy a muži na Janosu, i když byli oblečeni podobně, byli snadno rozlišitelní, všechny ženy nosily poměrně dlouhé vlasy, zastřižené v tomtéž „pázecím“ stylu, jaký jsem už viděla u několika žen v kosmické lodi, ačkoli jich většina v lodní uniformě nosila přilby, zatímco všichni muži měli vlasy velmi krátké a úhledně upravené.

Všichni lidé na scéně u jezera se bavili, byla tam atmosféra pokoje a štěstí. Ostatní podrobnosti, které uváděla Frances o statických snímcích, zobrazených na stejné obrazovce jako filmy, byla mladá žena a děti Uxiaulii před jejich domem. Dívka, asi pětiletá, byla oblečená v červených montérkách, s bílým svetrem s dlouhým rukávem a rolákem, kšandy na montérkách byly zajištěny v přední části na každém rameni bílou kruhovou sponou. Holčička měla kudrnaté vlasy nažloutlé jako len, většina z vlasů byla vyčesaná do culíků na obou stranách hlavy, vlasy byly zajištěny dokola červenou sponou, tak že culíky vystupovaly do stran.

Chlapec (asi tříletý podle jeho vzhledu) byl oblečený stejně jako jeho sestra, kromě toho, že jeho montérky byly bledě modré. Obě děti měly na sobě bílé boty, nebyly to otevřené sandálky, ale zcela pokrývaly chodidlo. Frances nedokázal rozeznat, jak byly upevněny.

Janos young woman and children domestic dress and hair styles

Matka (Uxiaulia jí pojmenoval jako Vurna, bylo jí 23 let, nevíme ale, zda to bylo pozemských let nebo roků na Janosu), měla na sobě stejně jako její děti, montérky v červené barvě, bílou halenku, její rukávy byly ale kratší, končily nad loktem a její boty byly červené. Její světlé vlasy byly délky asi po úroveň brady a byly stočené na koncích.

Dům a zahrada na fotografii byly zajímavé. Dům vypadal příjemně. Byl jednoduché konstrukce s obdélníkovým symetrickým půdorysem a s jednoduchou sedlovou střechou, hřeben paralelně k průčelí domu, jako obvykle. Přední stěna měla hlavní vstup, s oknem na

každé straně. Vchod byl klenutý otvor ve zdi domu, měla jsem dojem, že to byl jen otvor, který vedl k vnitřní předsíni, nepochybně jsem vnitřní dveře neviděla. Dvě okna, byla podobná. Každé se skládalo z velké obdélníkové skleněné desky nebo z jiného průhledného materiálu, prohnuté do oblouku, který vystupoval z průčelí. Frances proto nemohla vidět do interiéru domu. Stěny vytvářely dojem, že jsou vyrobeny ze dřeva, určitě byly zhotoveny z horizontálních desek z nějakého materiálu jako dřevo, byly bílé, se zřetelnými spárami. Čelní stěna byla zakončena řadou bílých horizontálních desek, připojených ke štítu střechy s lomenicí, zdobené řadou obdélníkových výklenků vyřezaných do dřeva. Byly tam vyřezány ozdoby na spojení hřebene a štítu.

Střecha byla pokryta čtvercovými šedými taškami, ale místo toho, aby se překrývaly jako naše tašky na střeše, tyto ležely v jedné rovině, bez překrytí. Evidentně spáry, které byly zcela zřejmé, byly vodotěsné, odolávající dešti. Nebyl tam žádný komín nebo otvor na hřebeni jakéhokoli druhu. Okolo zahrady byl nízký bílý plot, skládající se z krátkých tyček a s jednou příčnou latí v jejich polovině. Malá zahrada by sama o sobě sklídila značné uznání v anglické vesnici. Povrch země byl pokryt jemným bílým pískem, z něhož tu a tam, vystupovaly trsy trávy, obvykle tmavě lahvově zelené, jako listí na Janosu. Byl tam jen jeden kvetoucí keř, jak bylo vidět na obrázku, některé z květin byly červené nebo růžové a další keř stál v blízkosti u jednoho rohu domu.

Frances poznamenala, že na podobném snímku anglických domů, bychom mohli očekávat, že v pozadí budou nějaké další domy, Možná, že i strom nebo tak podobně, ale velmi pravděpodobně i silnice s auty. Na tomto obrázku si nebyla vědoma žádného pozadí.

Nabyla dojmu, ve skutečnosti možná i z toho, co jí bylo řečeno, že dům byl blízko místa, kde viděla snímek z grilování u jezera, film mohl být amatérský, vyfocený Uxiauliou jeho vlastním aparátem nebo podobným technickým přístrojem. Nebyla si vědoma žádného zvuku při filmu z grilování.

Napadlo ji znovu, ale mohl to být jen nápad, že tento dům nebyl ničím více, než plážový domek pro víkendy a svátky, ale nemám o tom žádnou jistotu, i když byl skromný, byl by vhodný pro pár s dvěma malými dětmi, a to zejména v případě, když manžel byl hodně pryč. Ve skutečnosti to byly, ty chomáče trávy v uhrabaném písku, které vzbudily u Frances dojem přímořského domku nebo chaty u jezera, řekla, jako by to někdy viděla u moře.

Jedna věc mi připadala divná, v souvislosti s vysoce vyvinutou technologií lidí na Janosu, a to byla extrémní jednoduchost jejich barevných schémat, zdálo se, že používají velmi málo barev. Jejich oblečení bylo jednoduché a praktické, s výjimkou poměrně komplikovaných šatů, jaké nosilo mnoho žen na večerní společenské události. Všimli jsme si také, že žena ve člunu měla na sobě podobné oblečení jako muž. Přes jejich vyspělé technologie a velkorysé množství volného času, lidé na Janosu nevzbuzují dojem, že mají v oblibě luxus. Frances si všimla, že některé z žen, které viděla na lodi v kavárně, tedy místnosti pro odpočinek, měly make-up na zvýraznění svých řas, to byl jeden z mála příkladů, který bychom mohli nazvat marností. Mimochodem, oční kosmetika je jednou z nejstarších způsobů kosmetiky, v technologickém vývoji v historii Země, někteří vědci se domnívají, že objev kovů, zejména mědi se stal náhodou při používání pigmentů zdobících oko již někdy v neolitu, a že dokonce předcházela dobu bronzovou.

Jeden podstatný bod, který zaujme mnoho čtenářů: Frances, přemýšlela o vlčákovi, zmíněném v prologu a zeptala se Uxiaulii zda na Janosu lidé chovají zvířata.

„Ne,“ odpověděl, „nemáme zvířata jako domácí mazlíčky v bytě jako vy, ale něco v jeho výrazu řeklo Frances, že si myslí, že je to poněkud neobvyklé. „Máme zvířata kvůli potravě,“ pokračoval, „my jíme nějaké maso, ale většinou jíme věci, které rostou“. Frances nebyla schopna říci, zda tím myslí pěstované rostliny nebo že jsou závislé na plodech, které rostou přirozeně, jako jsou melouny nebo ovoce. (Meloun je zelenina patřící mezi tykvovité – pozn. překl.)

V jedné fázi filmu si nebyla jistá, kde to přesně bylo, byla na svahu, za denního světla a dívala se přes malé údolí na svah naproti. V údolí a dále na protějším kopci, bylo mnoho „bungalovů“ - přízemních rodinných domů, podobných tomu na fotografii. Z jejího pohledu z výšky si Frances byla především vědoma mnoha střech, ale vůbec si nebyla vědoma silnic nebo nějakého provozu.

Ve skutečnosti, to bylo docela možné, protože na Janosu nepotřebovali přístupové cesty, když jejich přeprava nebyla pozemní, jak jsme viděli na některých příkladech. Uxiaulia poznamenal na jednom místě: „*Naše doprava je odlišná od té vaší, naše auta se vznášejí nad zemí.*“

Uxiaulia a Frances mluvili po dlouhou dobu, pravděpodobně asi půl hodiny. Jejich diskuse by možná trvala ještě déle, ale přišla žena s dlouhými vlasy a mluvila s Uxiauliou v jejich vlastním jazyce. Řekla něco i Frances v angličtině, která si na to bohužel nemůže vzpomenout. Ženy měly vlasy obvykle učesané rovně po ramena a na jejich koncích naondulované, jedna nebo dvě další ženy sedící v místnosti měly stejný účes, jaký viděla Frances na filmu od jezera, byl to zřejmě obvyklý účes pro ženy.

Žena a Uxiaulia si vyměnili pár vět v jejich řeči, která se zdála našemu svědku rychlá a smáli se spolu. Uxiaulia se obrátil k Frances a vysvětlil jí, že říkala, „*při pohledu na naše lidi a planetu, je to jako když se ohlédneme zpět do jedné z našich učebnic dějepisu - vy žijete v naší historii*“. A oni se znovu zasmáli.

Uxiaulia pokračoval a říkal: „*Už musím jít, někdo se venku blíží a my musíme přesunout loď. Každý okamžik, kdy zůstáváme na zemi zvyšuje riziko odhalení, nepoletíme daleko, vysadíme vás ... jakmile to bude možné.*“ A okamžitě s tou ženou odešel pryč.

Frances pochopila, že to, co se blíží bylo auto, řekla, že to nějak tušila, že to auto bylo neočekávané na tomto místě, kde stáli na zemi, takže loď by byla pro lidi překvapením, potom si pomyslela, protože okolí bylo dosti prázdné, neobdělaná pole - asi jen příležitostně, hrbolatá cesta, používaná jen zřídka, takže loď stála na takovém osamělém místě, kde neměli být pravděpodobně rušeni, že možná jen nějaký milenecký pár tam zajel svým autem, při hledání klidného místa podél silnice, která není obvykle používána k dopravě nebo by to mohlo být policejní auto na obhlídce.

Většina lidí byla také v místnosti vlevo, zůstalo tam asi půl tuctu lidí. Velký muž, který předtím doprovázel Frances nyní přišel a řekl, že by ho měla následovat, šli pak chodbou, stále stejným směrem. Při cestě podél zdi náhle Frances ztratila rovnováhu a spadla na palubu, muž ji uchopil a postavil na nohy a opět a šli dále, muž šel za Frances a držel ji pro jistotu pravou rukou za pravé rameno a levou rukou na jejím levém boku, tímto způsobem byli schopni bezpečněji jít.

Frances cítila, že loď vzlétla a slyšela hluboké hučení z elektrocentrály, dole v trupu plavidla. To, co způsobilo její problémy s rovnováhou, bylo to, že při startu lodi byla po celé lodi nulová gravitace, ale později, při normálním letu byla gravitace obnovena. John měl podobnou zkušenost, jak uvidíte, i když se to nestalo současně, zdá se, že loď byla vyrušena dvakrát, aby se zabránilo odhalení.

Přišli do místnosti, kde čekali Gloria a děti. Nataša řekla: „Tady je teta Frances“, obě ženy se usmály, ale neříkaly nic o svých jednotlivých zážitcích. Tak se zde usadily a čekaly na Johna. „Věřím, že John nás tady najde,“ poznamenala jeho manželka.

Během čekání se rozhlížely kolem, místnost byla poměrně velká, měla zakřivený tvar, ve středu byl světlý válec, který procházel od podlahy ke stropu a obtížně se snažily pochopit, co to asi je. Nezdálo se jim, že je to zcela pevná věc, téměř to vyvolávalo pocit válcovitého paprsku světla, jdoucího se stejným jasem shora dolů, ale jako celek to měnilo jas, někdy to bylo jasné, někdy matné. Nemohli skrz to vidět a Frances byla nakloněná to interpretovat jako průsvitný válec osvětlený zevnitř. Později pochopily jeho použití, ale ne, jak to funguje - byl to výtah nebo něco jako výtah, ale na principu neznámém na Zemi. (Nosný paprsek – pozn. překl.)

Také tam byly nějaké stolký s židlemi, které pevně stály, samozřejmě, že volný nábytek byl v kosmické lodi vyloučen, jako na obyčejné námořní lodi a všechno bylo přišroubováno k podlaze. Několik lidí tam sedělo. Dva z obsazených stolků měly desky s tlačítka na nich, lidé je v rychlém sledu mačkali, nebylo pochyb o tom, že je to nějaké záznamové zařízení nebo něco na výpočty.

Na jedné stěně tam byla televizní obrazovka na které běhaly tři světlé svislé linky a krátké příčné čáry různých délek přes ty svislé čáry, celý vzorek se pomalu posouval dolů. To byla

zřejmě obdobná obrazovka se stejnými obrázky, jakou John viděl ve strojovně a bylo mu řečeno, že zobrazuje výšku letu lodi.

Zatímco Frances, Gloria, Nataša a Tanya čekaly, až se John znovu objeví, vrátíme se v našem příběhu do doby, kdy byl John vzat na své vyšetření.

Kapitola sedmá

Vyšetření Johna

Když se rodina po projevu na uvítanou na balkoně rozdělila, John šel s doprovodem krátkou chodbou do vyšetřovací místnosti, podobně funkčně uspořádané, jako místnost Frances, ale jiného tvaru a detailů. Důstojník, který ho doprovázel, byl ten samý, který později ukazoval Johnovi celou loď a téměř jistě to byl ten, který pronesl uvítací řeč.

Řekl Johnovi, že se jmenuje Anouxia (vyslovováno „Anno-Youksia“), hláskoval své jméno pro Johna stejným způsobem jako to udělal Uxiaulia pro Frances, podle záznamu v její paměti. Anouxia byl zjevně na odpovědné pozici a my bychom byli nakloněni mu říkat „kapitán“, ale Uxiaulia řekl Frances, že nikdo není odpovědným velitelem lodi, která je řízena převážně počítačem.

Anouxia nechal Johna v lékařské místnosti a řekl, že by měl počkat, dokud někdo nepřijde udělat jeho lékařskou prohlídku, ve skutečnosti John zůstal sám v místnosti po dobu několika minut a aby využil tento čas, zcela přirozeně slídl a bedlivě sledoval své okolí.

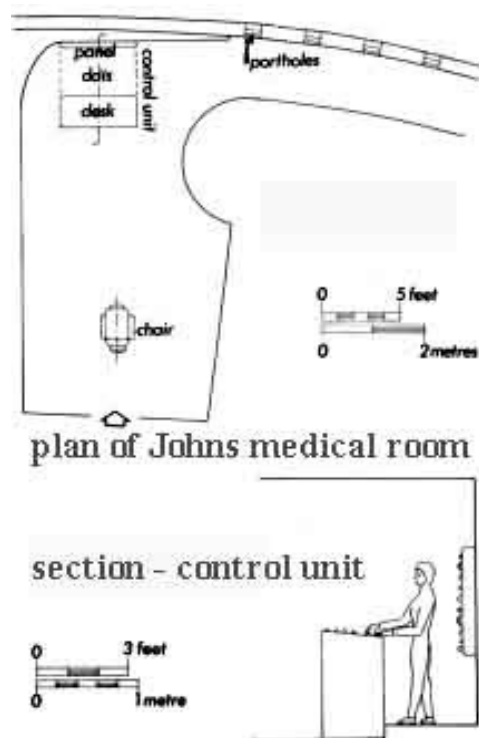
Tvar místnosti, jak ho popisuje byl zvláštní - hlavním prvkem bylo černé čalouněné „zubařské křeslo“ podobné jako u Frances a tvar stěn je zakreslen na plánu. K dispozici byly dva vstupy do místnosti: jeden za křeslem, kterým vstoupil John a další před osobou sedící na židli, ne přímo před ní, ale poněkud vpravo. Nebyly to dveře, ale jen průchod ve tvaru dveří, na doprava zakřivenou chodbu, s kruhovými okénky, z nichž každé mělo asi dvanáct palců v průměru, po

levé straně chodbičky.

Přímo před židli, ale asi dvacet stop od ní, byla rovná stěna, bez okének, kterou pokrýval přístrojový panel. Panel byl vysoký od výšky stolu do výšky hlavy, předpokládám, že trochu od stěny, není pochyb o tom, že tam byl prostor pro komponenty a vodiče. Na šířku měl panel asi pět nebo šest stop, přímo v přední části panelu byl pult nebo skříňka, stejné délky jako panel a rovnoběžně s ním, zůstal tam prostor mezi stolem a panelem dostatečný pro pár lidí, kteří tam mohli stát a pohodlně pracovat, podlaha tohoto prostoru byla asi o stopu zvýšena, aby vytvořila stupínek či plošinku, aby osoba stojící za pultem byla o něco výše.

Pult měl šikmou horní desku, spodní hrana se svažovala směrem k přístrojové desce, od křesla a byly na něm přístroje a ovladače podobné těm, které byly na stěnovém panelu, který obsahoval celou řadu knoflíků, spínačů, ovládacích prvků a malé barevné kontrolky, které svítily. Výška pultu byla taková, že tvořila pohodlnou pracovní plochu pro nepřiliš vysokou osobu, stojící na stupínku, s dobrým výhledem do místnosti. Žádné další přístroje nebyly na svislé ploše před pultem, z pohledu od křesla.

Najednou přišly dvě stříbrně oděné osoby, byli asi pět stop a tři palce vysoké a příjemného vzhledu. Přestože to zpočátku netušil, John si později uvědomil, že to byly mladé ženy, velmi štíhlé s útlým pasem, s malými nadry, pokud to bylo možné spatřit na jejich stříbrných

uniformách. John tvrdil, že jejich kůže byla velmi hladká a světlá, myslel si, že jsou docela mladé.

Bylo vidět pouze jejich tváře, podobně jako u většiny posádky obou pohlaví, jejich stříbrné uniformy pokračovaly přes hlavu jako kukla, začínající pod bradou a pokračující přes uši jako tenká slupka stříbrné kůže, pokrývající ucho tak těsně, že jejich uši vypadaly o něco větší, než je obvyklé. Dalo se předpokládat, že tam musí být otvory, protože tito lidé dobře slyšeli.

Jedna ze dvou žen, šla rovnou ke stolu a začala provádět vyšetření, Nikdy nepromluvila na Johna, jen se na něj usmívala, tak došel k závěru, že pravděpodobně nemluví anglicky. Ta druhá se zabývala Johnem osobně a chodila kolem něho, viděl ji docela zblízka, říkal si, že to byla ta „nejatraktivnější opravdu krásná žena s bezchybnou pletí.“ Mluvila s ním, zřejmě už znala jeho jméno. Snažila se mu říct její jméno, kolegyně stála za ní a bylo tam hodně smíchu nad Johnovými pokusy je vyslovit. Její hlas zněl jako kontraalt.

Nejpodobněji její jméno bylo Serkiliias, (vyslovováno anglicky jako „Sir-Keelious“ s důrazem na slabiky). Přikývla a usmála se, když se dostal dosti blízko s výslovností, aby ji uspokojil. Řekla mu, že její kolegyně se jmenuje Cosentia, druhá slabika zdůrazněná. Serkiliias řekla: „Posaď se na toto křeslo, chceme tě vyšetřit, aby se zjistilo, jak jsme si podobní a zjistit, zda se můžeme přizpůsobit“. V té době, John nechápal, co tím myslí, význam její poznámky se stal jasnější, když mu Frances pověděla o jejím rozhovoru s Uxiauliem, tak věděl, že lidé z Janosu se touží trvale usadit na Zemi.

John se posadil, jak mu bylo řečeno. Serkiliias mu vytáhla rukávy košile a odhalila zápěstí (byla teplá noc a on neměl na sobě bundu) a ujistila se, že jeho zápěstí jsou přesně ve správné poloze na loketních opěrkách křesla. I když je neviděl, našel později, že každé zápěstí bylo připevněno k opěrce pomocí pružného pásku, asi čtyři až pět palců dlouhého, jeho ruce svíral pevně, ale ne příliš těsně.

John in the examination chair

Jeho levá ruka byla v poloze dlaní dolů, pravá ruka byla zabezpečena takovým způsobem, že dlaň pravé ruky byla palcem dolů v nepříjemné pozici, dosti bolestivé. John řekl: „Ještě půl palce otáčení a mohu se zranit.“ Je třeba předpokládat, že účelem bylo navázání kontaktu s elektrodami vestavěnými do loketních opěrek. Také řekl, že jeho nohy byly zajištěny, kolena a kotníky byly svázány dohromady, takže se nemohl hýbat. Nicméně měl dojem, že to bylo pouze z důvodu ho přidržit a říkal, že Serkiliias neměla zdaleka obavy o jeho upevnění nohou, jako o jeho zápěstí, nad kterými se opravdu rozčilovala, než si byla zcela jistá, že jsou na správném místě.

John má teď přiměřené množství znalostí poté, co byl hypnotizován, i když v době vesmírného dobrodružství neměl žádné takové předchozí zkušenosti. Nyní se domnívá, že během jeho vyšetření, byl pod kontrolou hypnózy, jeho paměť je velmi mlhavá z této části jeho zkušenosti a říká, že byla doba, kdy opravdu nevěděl, co se děje, i když některé detaily jsou nyní jasné. Neměl žádnou vůli odolávat omezení a nepohodlí při zkoumání, některé jeho části nebyly vůbec příjemné, má pocit, že kdyby byl bez hypnotické kontroly, tak by se nechoval tak tiše.

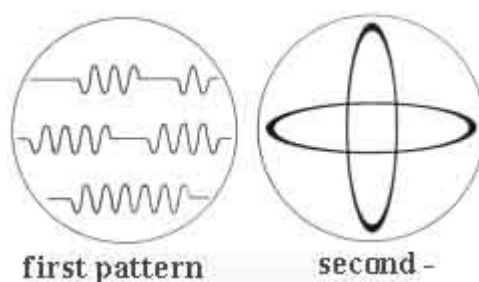
Náš hypnotizér navrhl, že John byl hypnotizován pomocí zobrazovacího displeje, který sledoval, jakmile se řádně usadil do vyšetřovacího křesla. Kdyby to bylo skutečně hypnotické zařízení, jeho význam by byl zřejmý, kdyby při následné hypnotické regresi a potom v normálním stavu, se dále cítil v poněkud omámeném stavu, který do jisté míry přetrval po vyšetření.

Bez ohledu na to, co se dělo, byl schopen dát rozumnou přehlednou úvahu tom, co se mu stalo a jeho vlastní reakce na několika místech vzpomínek byla velmi dobrá i detailně, například včetně nákresu jednoho znaku na opasku, na oděvu posádky, který dobře viděl, byl velmi blízko u jeho očí, jak se nad ním Serkilius sklonil, aby provedl úpravu křesla.

Pod hypnotickou regresí John přešel téměř okamžitě ze stavu, při němž seděl poněkud nepohodlně na černém křesle v jasné osvětlené místnosti do stavu, ve kterém byl ve tmě a měl subjektivní dojem, že se dívá do temného kruhového pole o velikosti velkého talíře, velmi blízko před jeho obličejem. Možná, že tma v místnosti nebyla úplná, protože si byl vědom kruhového tvaru v intenzivně černém poli - to, co sám nazval "černý paprsek".

Černé pole bylo nejprve prázdné, ale objevilo se v něm několik zářivě žlutých vodorovných čar ve tvaru vlnovky, jako stopy na obrazovce osciloskopu, vlny tekly velmi pomalu zleva doprava, a celý vzor vlnovek na obrazovce se hýbal, nové řádky objevující se v horní části nahradily ty, které zmizely v dolní části. Většinou byly jednotlivé řádky krátké, obsahující pouze tři nebo čtyři hřebeny vln, ale později se některé z nich spojily, do delšího řetězce s mnoha hřebeny vln.

Každému, kdo sledoval Johna, jak seděl s hypnotizérem v ordinaci, bylo zřejmé, že vlnový vzor byl příčinou jeho stavu úzkosti a napětí, dráždil jeho oči jako člověku, dívajícímu se směrem do oslnivě silného světla směřujícího do tváře, náhle zapnutého. Řekl, že v té době ho oči bolely. Asi po minutě se vlnové vzory na displeji náhle změnily. Pulzovaly tam dvě úzké elipsy z jasné žlutých čar, na černém poli, překrývající se v pravém úhlu..

Obrázek na osciloskopu toho, co John viděl

Sekvence byla složitější - nazvěme elipsy A a B, A byla v pravém úhlu k B, pak se A i B obě změnily na velmi malý kruh, dosáhly minimální velikosti ve stejnou dobu. Kruhy A a B byly soustředné, ale různých poloměrů tak, aby si každý zachoval svou samostatnou identitu. V expanzní fázi, která následovala to, co bylo původně horizontální prodlouženou elipsou expandovalo do vertikálního rozšíření, zatímco B, která byla dříve vertikálně prodloužená, se opět rozšiřovala do vodorovné roviny. Tyto dvě elipsy si tak vyměňovaly pozice. Frekvence pulsů změnila asi 210 za minutu. Dvě elipsy byly nerozeznatelné od sebe navzájem, ale John si byl vědom jejich měnících se poloh na dané ploše.

Tento druhý displej mu způsobil více trápení než ten první, říkal, že namísto pouhého pocitu, že ho bolí oči, druhý displej mu způsobil pálení, přímo na zadní straně jeho očí, které bylo

rozhodně nepříjemné. Cítil závrať, jako by se chystal omdlít, možná, že ztratil na nějaký čas vědomí.

Je možné předpokládat, že kruhové černé pole s jasně žlutými liniemi byl ve skutečnosti, osciloskop a podle chování dvou sad obrazců, jak je popisuje John, měl určitě osciloskop dva kanály reagující na různé vzory napětí a frekvence. Je téměř jisté, že celý displej byl součástí kruhového přístroje - krátkého válce o průměru dvanáct palců, který se houpal před jeho obličejem ihned poté, co světla v místnosti zhasla. Na konci této procedury, a to navzdory jeho stavu, napůl v mdlobách, udělal přístroj poslední záblesk velkého kruhového tvaru, a pak se vyhoupl ke stropu, pryč od obličeje, stejně tak bylo obnoveno osvětlení místnosti, pravděpodobně byl přístroj uchycen do nějakých kleští s protiváhou.

Později, John popsal svou reakci na pulzující eliptické tvary na displeji těmito slovy:

„Měl jsem velmi zvláštní pocit, když nastala ta druhá sekvence. Byl to pocit, který máte než omdlíte a nemůžete s tím nic dělat, můžete se cítit jako když plavete, tak to bylo a já jsem začal propadat v tomto bodu panice, protože jsem věděl nebo měl silný pocit, že kdybych se nepřestal snažit bojovat, tak bych omdlel. Bylo to jako pocit mdloby a když jsem se pokusil zahnat ten pocit, jak jsem ho dostal, zdálo se mi, jako bych plaval.“

Měl dovolen krátký čas na relaxaci, ve kterém se zotavit ze stresu, způsobeným hypnotickým displejem, jestli to byl opravdu jeho účel, i když mohl mít i jiné funkce. Není pochyb o tom, že nějaký zklidňující účinek také zaznamenal, protože při výslechu v hypnóze, na otázku jak se cítil v tom okamžiku řekl, že se cítil „jen pokojně“, ačkoli tam byla ještě nějaká zbytková bolest jeho očí.

Budu pokračovat poněkud zkráceným přepisem rozhovoru mezi Johnem a mnou, který byl obvyklou rekapitulací, několik dnů po hypnotickém sezení, na kterém tak živě znovu prožíval tuto část svého příběhu:

FRANK: „To co jsi sám zažil, když jsi byl v hypnóze, velmi často lidé popisovali jako pocit při plavání. Věděl jsi toto všechno s Geoffem?“

JOHN: „Cítil jsem to, ano, ale ne tak silně, je to opravdu velmi intenzivní pocit ve srovnání s ...“

FRANK: „Jinými slovy, neměl jsi pocit letu nahoru a dolů nebo beztíže?“

JOHN: „Ne, jen se mi zdálo, jako bych byl zavěšený, tak to bylo. Neměl jsem stále pocit, že moje tělo se tlačí do křesla a když světlo zhaslo, jeden z lidí přišel blízko ke mně, takže jsem měl dobrý výhled na odznak na opasku a pak jsem cítil celou svoji váhu na zádech v křesle, cítil jsem, jak se to změnilo, jako bych byl tlačěn dolů, cítil jsem, jako by se nohy tlačily směrem dolů.“

FRANK: „V jednu chvíli jsi se cítil ve stavu beztíže, plovoucí, je to tak?“

JOHN: „To je pravda, ale pak jsem měl pocit, že jsem byl tlačěn dolů a křeslo se naklonilo.“

FRANK: „Tvoje křeslo se při tom naklonilo? Ale předtím nemělo sklon.“

JOHN: „Ano, křeslo se rozhodně naklonilo.“

FRANK: „Stejně jako když se zubařské křeslo sklápí dozadu?“

JOHN: „Sklonilo se, ano.“

FRANK: „Myslel jsi jako skoro do polohy vleže?“

JOHN: „Ano, to je to, co jsem měl na mysli, když jsem řekl, že jsem cítil nohy, jak se po tom tlaku vracejí zpět, protože v prvním případě byly moje nohy ohnuté a já jsem seděl, jak se křeslo zaklánělo, cítil jsem, jak se mé nohy narovnávají, ale byly stejně stisknuté.“

FRANK: „Takže se změnil plovoucí pocit na pocit tíhy, který nastal, jak se křeslo naklonilo?“

JOHN: „Ano. A pak po chvíli - jeden z nich stál u mě, nevím, co dělal, protože jsem nic necítil. Cítil jsem se celkově otupělý, kromě toho pocitu tlaku. Po chvíli jsem cítil, jak se moje záda tisknou do něčeho a pak se to změnilo na podobný pocit, ale na boku těla, jako bych se obrátil.“ (Při jiné příležitosti John řekl o pocitu, že zůstal na nějakou dobu na zádech, zatímco byly zaznamenávány hodnoty přístrojů a že se pak otočil na bok, zatímco byla pořizována další měření.)

FRANK: „Na kterou stranu?“

JOHN: „Byl jsem na pravé straně. Pak jsem se po chvíli otočil zpátky, byl jsem znovu na zádech, pak jsem cítil nohy jít dolů, když jsem opět přešel do sedu.“

FRANK: „Samozřejmě, že Frances to popisuje velmi podobně, jak byla tisknuta dolů do křesla. Řekla, jako by se její váha zdvojnásobila. Její křeslo se velmi podobalo tomu tvému, takže jsem očekával, že pracovaly stejným způsobem. Její obrázek křesla byl velmi podobný tvému, ve skutečnosti kreslila vše velmi podrobně, kreslila detaily uchycení na palubu s osmihrannými hlavami šroubů, skoro jako technické kreslení, kdybych to srovnával. A ona tvrdí, že je přesvědčena, že to tak skutečně bylo.“

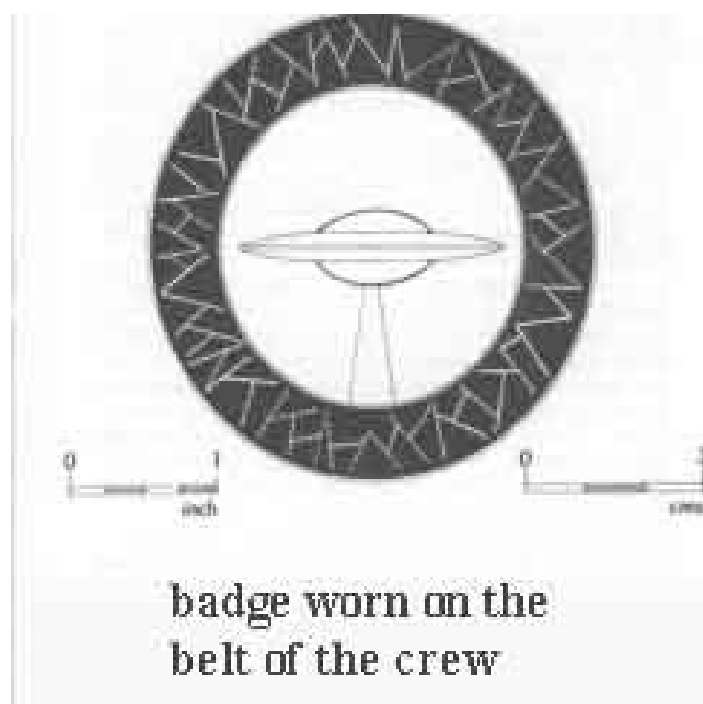
JOHN: „Já vím, že jsem byl tisknut dolů, protože to bylo v místě, kdy jsem cítil, že se křeslo vrací, taky jsem si uvědomil, odkud přichází jasně žluté světlo, bylo to přímo nade mnou, bylo to stejné jako u zubaře, takové kruhové světlo nad hlavou, ale nesvítilo bíle, ale bylo to jasně žluté, stejně jako slunce. Někdy to byla žlutá barva a někdy to byla modrá barva.“

FRANK: „Můžeš mi říct, jestli to bylo jediné světlo v místnosti?“

JOHN: Ne, já si nemyslím, že bylo jediné, tam kde lidé stáli u přístrojů, se zdálo být více bílého světla. Takže si myslím, že tam bylo více světel v místnosti.“

FRANK: „Takže to byl jen reflektor, který svítil na křeslo?“

JOHN: „Ano.“

John řekl, že v jeden okamžik dobře viděl zblízka odznak na opasku, jaký měla Serkilias. Byl kruhový, mírně širší než opasek, asi tři palce v průměru, design sestával z bílého disku nesoucího stylizované znázornění létajícího talíře, lodi, jako té, ve které byli, jak je vidět v pohledu ze strany. Ze středu spodní strany byly čáry, představující hranice paprsku směrem dolů. Obrázek byl ohraničen černým mezikružím. Kolem bílého disku byla úzká černá prstencová zóna, snad půl palce široká, ve které byla řada krátkých rovných stříbrných linek, nakreslených v podivných úhlech, které tvořily jakýsi vzor kolem dokola. John řekl, že to nebyl zcela pravidelný vzor, měl pocit, že to je jako písmo, které něco znamená. Odznak nosili na opasku členové posádky kosmické lodi

Centrální kosmická loď je nakreslena správně, periferní nápis je zobrazen pouze pro obecný dojem stylu a ne jako přesná kopie.

Byl ještě v poněkud omámeně stavu, když přišla Serkilias, aby mu řekla, že jeho vyšetření bylo kompletní. Musela to opakovat několikrát, než přišla až k němu a konečně se usmála, když John zareagoval, že pochopil, co říkala, tak řekla znovu: „*Tvoje vyšetření je kompletní, Johnne.*“

Serkilias mu dala na srozuměnou, že musejí čekat na někoho, kdo přijde a odvede ho. Zatímco čekali, vysvětlila o sobě a její kolegyni: „*Děláme lékařské prohlídky, to je naše práce.*“ Jak řekla „lékařské“, dotkla se žluté pásky na rameni, druhá dívka také měla jednu, co možná označuje, že se jedná o znak její funkce. Pomohla mu vstát, zpočátku byl trochu nejistý na nohou.

Snažil se zeptat Serkilias na to, kdo jsou, co dělají a proč ho chtěly zkoumat, ale ona odrazila obratně všechny otázky obecné povahy s tím, že muž, který přijde mu všechno řekne. Opakovala: „*Zkoušíme se zjistit, zda se můžeme přizpůsobit*“.

Když mluvili, Serkilias se pohybovala po místnosti, směrem k pultu, Cosentia už tam byla. Když odešla na vzdálenost deset stop nebo tak asi, John s ní pokračoval v rozhovoru. Přitom si všiml, že nesla v levé ruce jakousi plochou kovovou čtvercovou stříbřitou krabici, asi pět palců velkou a jeden palec tlustou, se zaoblenými rohy. Jak říkala „jestli se můžeme přizpůsobit“, šla kolem levého konce pultu tak, aby její pravá strana byla směrem k němu a jeho pohled na čtvercovou krabici byl částečně zakryt, ale viděl, že ji dala do nějakého otvoru v čelní straně přístrojové desky, na úrovni s pracovním pultem, ale přímo do panelu na stěně, nikoli do samotného pultu. John nyní stál na přední straně pultu, směrem do místnosti. Měl nepříjemný pocit a řekl: „Co jsi to udělala?“ nebo něco v tom smyslu, co se týkalo čtvercové krabice.

Serkilias odpověděla: „Tam byly vzorky. Budou analyzovány. Vzali jsme ti vzorky krve.“

John, jak už to bývá, měl zvláštní nechuť k odebrání vzorků krve, polévalo ho horko i zima a cítil se „hrozně“, jak řekl. Má takové pocity i teď. Říkal, že obě dívky si uvědomily, že je znepokojený a našťavaný, ale smály se přátelským, uklidňujícím způsobem, aby věděl, že je v pořádku, a nemá se čeho bát.

V té době přišel muž, na kterého čekali - byl to Anouxia, který ho přivedl do ordinace. John si teď všiml, že místo odznaku na opasku, měl Anouxia na hrudi naprosto obyčejný bílý disk, asi pět a půl palce v průměru, bez viditelných označení na něm. (Uxiaulia, který mluvil s Frances, měl podobný disk). Byl to muž asi stejné výšky jako John, šest stop vysoký a štíhlý, neměl na sobě kapuci, jeho vlasy byly plavé a velmi krátce střižené. Měl modré oči, jako všichni lidé na lodi.

Anouxia napřed promluvil se dvěma zdravotnickými technikami v jejich vlastním jazyce, Johnovi to znělo rychle, jak diskuse cizinců obvykle vypadala. Podívali se jeho směrem a zdálo se, že diskutovali o jeho případu. Nakonec Anouxia přišel k Johnovi, který stál vedle. Řekl, že mu ukáže celou loď a odpoví na jeho otázky.

John se rozloučil se dvěma ženami, které se usmály na rozloučenou a následoval Anouxia podél chodby, která byla spíše tmavá, bylo tam jen trochu světla. Všiml si, že chodba je zakřivená doleva, když šel, tak v pravé zdi, čas od času, míjeli kruhové okénko ze silného skla, John skrze ně viděl jen tmu. Náhle se Anouxia před ním ve tmě zastavil, takže John do něj málem vrazil, rozeznal jen slabý stříbřitý odlesk na jeho ramennou.

Zrovna přemýšlel, proč se zastavili, když cítil, že pomalu snáší dolů – bylo to jako ve výtahu, řekl, ale mnohem plynulejší a tiché. I když nic neviděl kolem sebe, měl pocit, že prostor kolem byl kruhový, možná tam jen bylo velmi málo světla, protože nemohl rozeznat ani svého společníka.

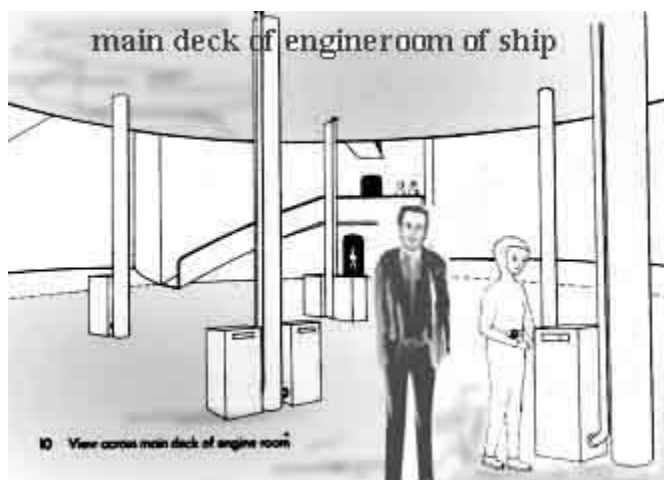
Snášeli se nějakou chvíli směrem dolů, pak se plynule zastavili. Anouxia šel vpředu, stejně jako dříve, odešli od výtahu nebo co to bylo a podle toho, jak šli doleva, si John rychle uvědomil, že chodba musela sledovat křivku trupu, takže vlevo by měli jít směrem ke středu lodi.

Vyšli dveřmi na balkon s výhledem do velké kruhové místnosti (John odhadl její průměr na 150 stop = 45 m) s množstvím svislých a sloupů, které podporovaly strop. Trvalo mu chvíli, než si uvědomil, že to byl stejný balkon, na kterém jeho a jeho rodinu uvítal Anouxia s dalšími důstojníky lodi, že velká kruhová místnost byla stejná, do které vstoupili zdola, díky velkému čtvercovému příklopu od přechodové komory pod lodí. Vypadalo to jaksí jinak, když jste přišli z druhé strany.

John řekl, že se zeptal, kde jsou ostatní, což znamená jeho rodinu. Anouxia odpověděl: „Neboj se, budeš je hned vidět, jsou na zdravotní prohlídce v další části naší lodi.“

Anouxia se zdál zaměstnán a John se mohl podívat přímo na něj. Před ním bylo zábradlí balkónu, kde stál, a odhadoval, že asi deset stop níže nebo tak nějak byla kruhová

paluba. Zábradlí bylo formováno tak, aby se vešlo pohodlně do lidské ruky, prostor pod ním byl vyplněn kovovými panely. Po jeho pravici balkon skončila, zábradlí se otočilo v pravém úhlu, dokud se nesetkalo se zdí za ním. Po jeho levici byl balkon se zábradlím, co pokračovalo směrem dolů ke hlavní palubě, vzpomněl si na pohybující se rampu, kterou klouzali, jak šli nahoru na balkon, když poprvé přišli.

Přímo naproti sobě viděl na druhé straně místnosti podobný balkon, viděl i dva klenuté vchody pod ním a dveře na zdi na balkóně, které byly na boku. Byla tam také rampa i na druhé straně, ale vzhledem k tomu, že rampa na jeho vlastní straně šla dolů po jeho levici, tak rampa na opačné straně vlevo, jak ji John viděl, tak osoby stojící na opačném balkóně, by měly rampu po své pravici.

Balkony byly systémy tvořené dvěma protilehlými segmenty kruhu, vnější strana tvořená hranicí velké místnosti, ale vnitřní s

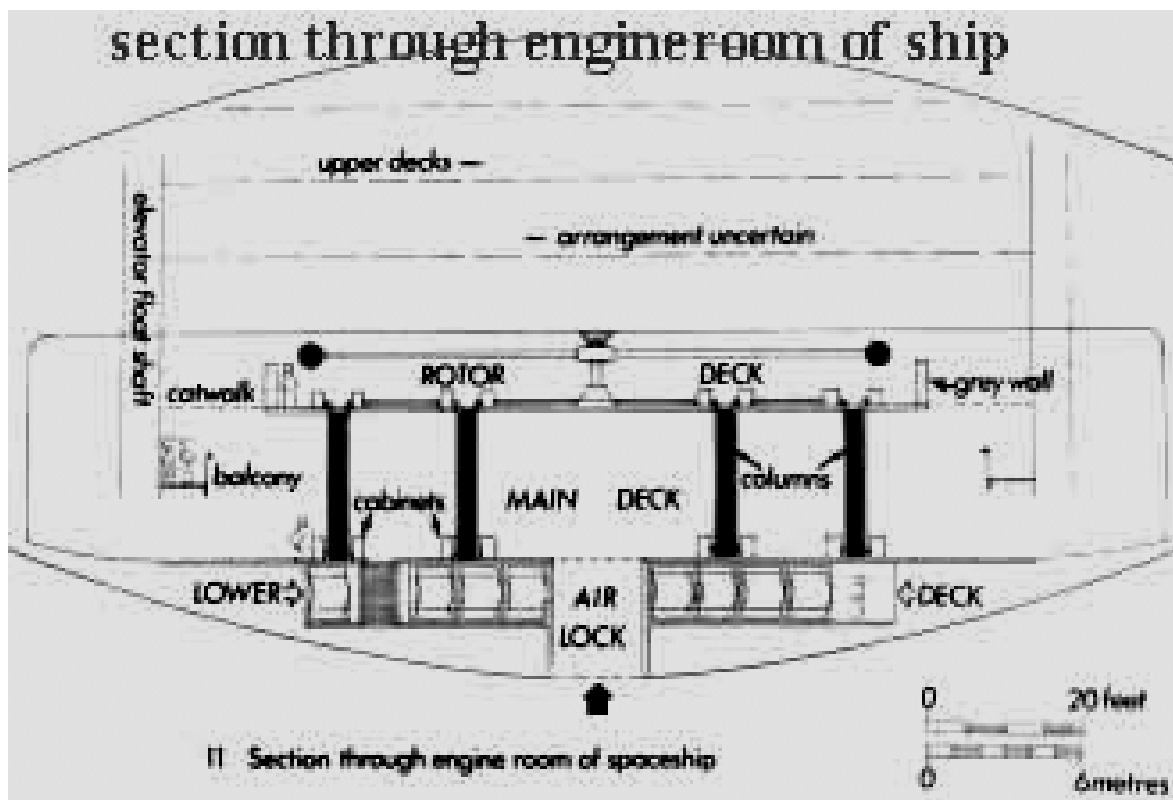
ní koncentrická byla poněkud menší. Hned za každým segmentem balkonu byla souvislá vertikální stěna od podlahy až ke stropu, takže člověk nemohl vidět do prostoru nad ní, ale v místech segmentů, kde nebyla zeď, rampa nebo balkon, bylo vidět až po vzdálenou vnější stranu kruhové místnosti.

John si všiml, že zatímco na kruhovém balkonu byla podlaha plochá, za ním se podlaha zvedala hladkou křivkou tak, aby její vnější okraj, v místě kde se setkával se zdí, byl o několik metrů výše. Spodní část lodě byla jako miska, zatímco oni byli ještě na rovné ploše, usoudil, že důvodem, proč je vnější část podlahy zakřivená nahoru, je to, že v této části, již musí sledovat křivku vnějšího trupu lodi.

Musel si uvědomit, že další prostor, alespoň kolem středu, mezi plochou částí podlahy a vnějším trupem, což nakreslil na obrázcích, musí tento menší prostor pojmut velkou přechodovou komorou, takže ve skutečnosti, paluba je prostorem kolem komory, kterou se nakonec dostali dovnitř.

Poblíž středu kruhové hlavní paluby zahlédl velký podlouhlý bílý objekt, na tento konkrétní vjem poprvé přišel až v hypnotické regresi a na takové charakteristiky si vzpomněl, zatímco to bylo zpočátku nejasné, pak si vzpomněl na podrobnosti, když se na to soustředil. Bílý objekt byl středem jeho pozornosti, a poznal jejich auto, které řídil, když byli zachyceni létajícím talířem.

Ozvalo se hlasité bzučení a Anouxia se naklonil přes roh balkonu, jako by se díval dolů na hlavní palubu. V důsledku pohybu Johna upozornil na to, že se naklonil k malé obdélníkové krabici, namontované na krátké kovové přírubě na rohu zábradlí. Krabice byla pokryta jemnou kovovou sítkou na boku, čelem k Anouxiu a byl tam na jedné straně ovládací knoflík. Obsahovala asi malý reproduktor a když Anouxia do toho začal mluvit, jeho nesmírně zesílený hlas, se vracel ze skrytých reproduktorů jinde a John si uvědomil, že to byl vlastně mikrofon, zapojený do vnitřní komunikační sítě.

Kapitola osmá

John ve strojovně

Jak ANOUXIA promluvil do mikrofonu, John viděl, že mnoho lidí ve stříbrných kombinézách přichází na poradu na hlavní palubu, někteří přišli z přímo z místností pod balkonem, kde byli a jiní ze dvou dveří pod balkonem naproti. Přišli po dvou nebo v malých skupinkách, bez zbytečného spěchu, ale velmi brzy tam bylo asi padesát lidí, pohybujících se po hlavní palubě, kteří zaujali své pozice.

Bylo tam mnoho hladkých válcových sloupů a nedaleko úpatí každého z nich jedna nebo dvě bílé obdélníkové skříně, podobající se domácí chladniče. Každá skříň byla asi metr vysoká a asi dvě stopy široká, čtvercového půdorysu. Zdálo se, že se dívají na něco v horní části na jedné straně každé skříně, nejbližší byla nablízku, ale nedokázal tam rozeznat tmavší obdélník, nějaký druh přístroje. Později to ale viděl na dosah ruky. Někteří lidé se pohybovali od jedné skříně ke druhé, s něčím v ruce, podle toho, co viděli si dělali poznámky, pravděpodobně to byl běžný záznamový přístroj, kterým jsme již poznali, vypadal velmi podobně jako malá kapesní kalkulačka, černá s červenými tlačítky.

Jak se toto dělo, Johnovy oči zachytily po pohybu hlavou nový fakt, uvědomil si teď, že to, co je podpíráno sloupy nebyl strop, ale prostřední paluba, na vyšší úrovni než balkony, která zaujímal kruh menšího průměru než ten, který zahrnoval balkony, takže když se podíval nahoru, neviděl až po strop místnosti. V tomto kruhovém prostoru nad ním, viděl řadu světlých stříbřitých válců, které rotovaly kolem po kruhové dráze, nejprve pomalu, ale s rychle rostoucí rychlostí.

Každý válec byl připojen k radiálnímu rameni, které vycházelo ze směru od středu lodi. Brzy si uvědomil, že tam byl jen jeden dlouhý nosník, se středem centrálně někde z dohledu, s válci na obou koncích. Každý válec byl formován tak, že jsme si ho mohli představit, jako oboustrannou kulku, střední část byla válcovitá, ale každý konec byl zakončen, jednoduše řečeno, parabolickou špicí.

Anouxia se nyní obrátil k Janovi a viděl ho, jak sleduje světlé válce na rotoru - nyní rotovaly mnohem rychleji, tak řekl: *"Pokud bude rotace dost rychlá, gravitace nás již nebude tlačit dolů k Zemi."* Pokračoval ve vysvětlení a řekl, že lidé se připravují na start lodě od země, protože někdo přichází a musejí se přemístit, aby zabránili odhalení. V hypnóze John řekl: „On mi řekl, že někdo přichází, tak jsou znepokojeni. Když někdo přijde, musí letět dál, aby je nespátl. Kdyby zůstali na zemi, bylo by to pro ně nebezpečné, musí odletět. Bojí se, musí odletět.“

Bzučivý zvuk, nejprve tichý, vycházející zpod hlavní paluby, neustále rostl na intenzitě, než dosáhl poměrně hlučného maxima, obří rotor i nadále zvyšoval otáčky až nemohl rozlišit samostatné opakování projíždějících válců a celá viditelná část rotoru se stala jednotným, zářícím stříbřitým diskem. John řekl, že motory dělaly hodně hluku a cítil, jak paluba vibruje pod jeho nohama.

V tomto okamžiku měl podivný pocit, začal stav beztlíže, ztratil rovnováhu a padal bezmocně na stranu, avšak nespádl na palubu. Řekl, že v hypnóze: „Bylo to jako spadnout do vody.“ Anouxia vyprskl smíchy - stejně jako může námořníka pobavit úsilí suchozemce udržet nohy na palubě na rozbouřeném moři, ale popadl Johna a postavil ho na znovu na nohy. Není pochyb, že tohle byl starý žert, který tito lidé znali.

Můžeme připomenout, že Frances měla podobnou zkušenost při chůzi chodbou po jejím rozhovoru s Uxiauliou, ale při analýze načasování celé návštěvy je to sporné, zda se to může vztahovat ke stejnému zrušení gravitace v lodi. (*Zdá se, že tato civilizace vyvinula systémy na zrušení gravitace, jaké měli i ostatní, např. Errané, ale také Umiřané měli tyto antigravitační systémy v jejich lodích - dle materiálu v knize Ufokontakt s Umno, pozn. R. O.*).

Frances, stejně jako její ošetřovatelé, strávila dlouhou dobu s Uxiauliou, rozhovorem a sledováním filmů, než byli odvoláni na start lodi, zatímco John právě dokončil jeho zdravotní prohlídku a jeho dvě další návštěvy, ve strojovně a na velitelském můstku, kde byl ještě ve chvíli kdy cítil, že loď vzlétá. Zdá se, že loď se přemístila dvakrát, aby se zabránilo odhalení.

Mohl tak procítit celý start lodi, vzlet a naklápění pod úhlem, jak to udělala. Anouxia poukázal na silnou světlou podrážku na jeho černé botě, a ukázal mu, že mu umožní chodit bezpečně po palubě, zdálo se, že se lepí na palubu, ale mohl nohu snadno zvednout jak šel. V hypnóze John řekl: „Slyšel jsem motory a cítil jsem jak podlaha vibruje, cítil jsem, že velmi rychle padám dozadu, jako bych plaval na zádech, nešlo to zastavit, ale Anouxia mne chytil a přitáhl zpátky.“

GEOFF: „Co mu bránilo spadnout?“

JOHN: „Ukázal na své boty, jaké má silné bílé podrážky. Byly jako z pěnové gumy. Ukázal na ně a dal nohu na podlahu. Zdálo se, že tam drží. Smál se. Podlaha se naklonila k levé straně, připadal jsem si jako v letadle, když se nakloní.“

GEOFF: „Jak dlouho ten pocit vydržel?“

JOHN: „Když jsem padal, to trvalo jen asi deset sekund. Podlaha se naklonila, ale ne na dlouho, během několika sekund se pak ustálila. Vrátili jsme se zpět dolů a znovu přistáli.“

GEOFF: „Jak to víš?“

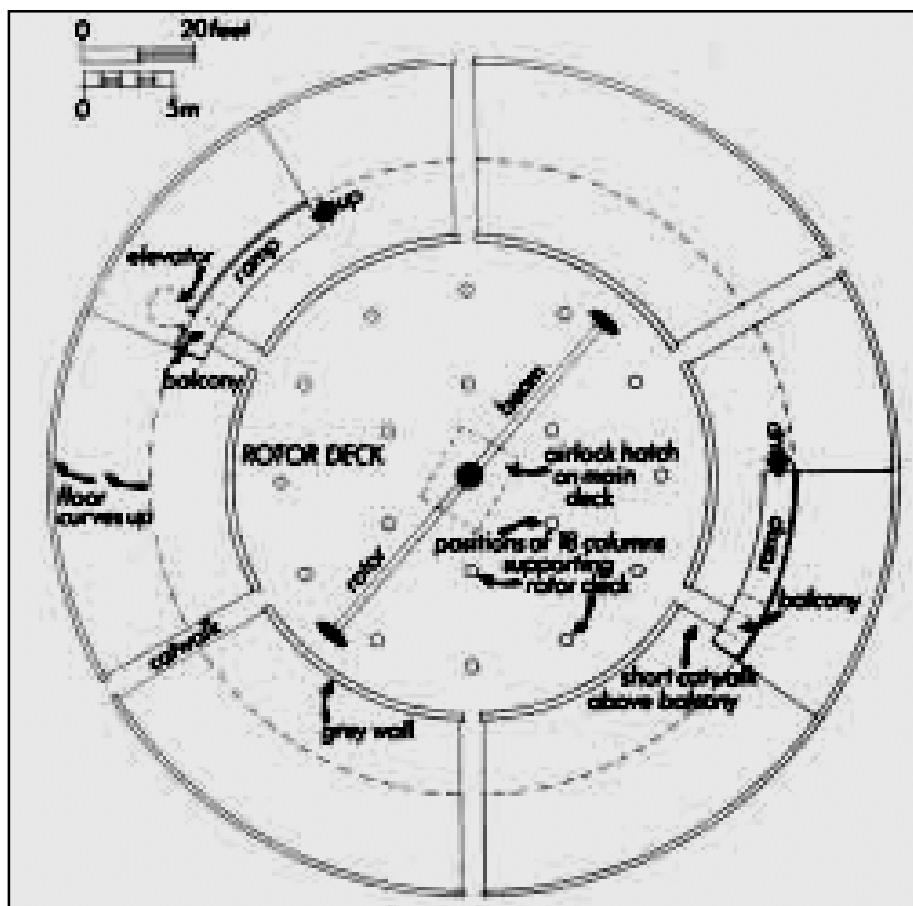
JOHN: „Podle hluku motoru, je klesal. Slyšel jsem rotor pomaleji rotovat. Motory běžely pomaleji a než jsme přistáli, opět o něco zrychlily.. Myslím, že jak jsme přistáli, rotor běžel ještě pomaleji.“

Anouxia řekl Johnovi o této velké kruhové místnosti: „Tohle je místo, kde pracuje pohon“. Říkal něco o elektromagnetismu, že používá „velmi, velmi vysoké napětí.“ John mu rozuměl jak říkal, že bzučivý zvuk se ozývá ze startovacího zařízení, jakmile se rotor točil dost rychle, že „to převzal“. Když událost skončila, většina posádky se rozptýlila na svá pracoviště. Anouxia se zasmál a řekl mu: „Měl jsi štěstí, že jsi byl tady a viděl práci našeho motoru“.

Anouxia vedl Johna po rampě, na hlavní kruhovou palubu. Přišli se podívat na jednu z bílých skříněk, na úpatí sloupů. Všiml si, že bílá trubka, asi pět palců v průměru, je dole na zadní části každé skříně a vede podél nedalekého sloupu vzhůru a prochází otvory do paluby s rotorem, nad

jeho hlavou. Později došel k závěru, že "potrubí" – je třeba pokládat za silně izolovaný kabel - spojený s podobnou skříňí na palubě rotoru, přímo nad ním.

Anouxia otevřel dvířka na straně skříňky, aby mu ukázal, co je uvnitř, ale nebylo to příliš poučné. Mohl vidět jen velký černý obdélníkový blok, bez podrobností, který zaujímal téměř celou skříňku, takže zůstala jen malá vzduchová mezera. Předpokládal, že to může být kondenzátor, také silně izolovaný. Frances bylo řečeno, že "statická elektřina" je důležitá v energetickém systému lodi.

Plán horních palub

Nahoře v přední části skříně byl zapuštěn přístroj ve tvaru poštovní schránky, s lineární stupnicí a registrační ručkou na stupnici, ukazující asi do tří čtvrtin stupnice směrem zleva. Pro Johna to byl voltmetr a Anouxia to potvrdil, když ukázal na stupnici s jehlou více napravo a řekl: „Vysoký výkon“. Pokračoval: „Když jsme museli zvednout loď, energie byla spotřebována a musíme se podívat, kolik jí zůstalo.“

Přesto se zdálo divné, že tolik lidí muselo být potřebné, aby se zjistily jednotlivé hodnoty, když by se celá věc snadno dala zjistit pomocí počítače. Měl pocit, že Anouxia se snažil vysvětlit, proč potřeboval tolik lidí, ale jeho vzpomínka na to není jasná. Co jsme si mysleli sami a mohl to navrhnout také John, ale nemůžeme si tím být jisti, že to bylo proto, že je mnoho lidí v kosmických lodích, musejí dělat nějakou práci, zejména u mladších mužů a žen je to nutné, aby se nenudili a nebyli nespokojení s životem ve vesmíru, je třeba jim dát nějakou práci a některé zkušenosti získají při přistání na skutečné planetě, což musí být pro ně vzrušující poté, co byli tak dlouho v lodích.

Prošli kolem obrovské kruhové paluby, na jednom místě byla zasazena do vnější zdi dvojice obrazovek, dole u každé obrazovky byla široká police s několika přístroji a ovládacími prvky k ní a obvyklá sedačka byla upevněna před každou z těchto dvou obrazovek. Jedna z obrazovek byla prázdná, ale druhá byla v činnosti, technik ve stříbrné uniformě seděl na černé sedačce,

sledoval displej a pravidelně nastavoval ovládací prvky. Světelný displej zobrazoval tři svislé linie, táhnoucí se od vrchu k dolní části obrazovky, kde bylo zobrazeno několik krátkých vodorovných linek různé délky, jeden soubor pruhů na každou svislou čáru. Celý obraz na displeji se posouval velmi pomalu dolů. Anouxia řekl Johnovi, že tento přístroj souvisí s výškou lodi nad terénem.

Anouxia ho vedl na místo na hlavní palubě, kde bylo schodiště dolů na palubu níže, které bylo zabezpečeno zábradlím. Je pozoruhodné, že toto byl jediný případ, kde tam byly schody nebo o nich mluvil. Ptal jsem se na to Johna, ale byl si docela jistý, že to bylo skutečně pevné, prudší schodiště.

Spodní paluba, na kterou schody vedly, možná bychom měli říci, že lodní schodiště vedlo dolů, byla mnohem méně rozsáhlá, než hlavní paluba, což se dalo očekávat. Byla také menší výšky, strop paluby byl asi osm stop a šest palců vysoko. Směrem ke středu lodi byla vzduchotěsná přepážka, podle Johnova názoru, to musel být průchod do přestupové komory vnějšího pláště. Jinde byly průchody v různých směrech, na každé straně průchodu byla řada velkých otvorů, uzavřených čtvercovými kryty, kolem dvou metrů na šířku.

Ve vodorovném rozšíření každého středu krytu byl eliptický válec, pokud je to geometricky správně vyjádřeno, asi pět stop dlouhý, eliptického průřezu, rozměrů asi 1,5 x 0,8 metru. Celé to bylo pokryto, jak to chápal, bělavým hladkým materiálem, zřejmě umělou hmotou, takže vnitřní detaily nebylo vidět, ale tvar a uspořádání jasně naznačovalo, že to je transformátor. Je třeba předpokládat, skrytou přítomnost vodorovného prvku ve střední výšce rámu, tvořícího jádro pro vinutí, eliptický tvar bezpochyby umožňoval lepší využití dostupného prostoru a jednodušší přístup pro údržbu. Opět platí, že i když kryt nedovolil vnitřek vidět, je rozumné předpokládat, že celý rám, včetně neviditelných příček, byl izolován obvyklým způsobem, k odstínění vířivých proudů a tvořil celek, kde se v jádře koncentrovaly magnetické siločáry.

Ačkoli si prohlédl pouze část dolní paluby, John pochopil od Anouxii, že je to všechno stejné a že prostor paluby je zaplněn těmito pohonnými jednotkami, umožňující pouze potřebný přístup pro servis. I kdyby byl použit pouze hliníkový drát na vinutí, celková hmotnost byla značná, což mělo za následek soustředění velké části hmotnosti lodi do nejnižší části trupu.

Vrátili se na hlavní palubu, ale Johnova prohlídka pohonného systému lodi ještě nebyla dokončena. Dříve si všiml, že četné sloupky podporující kruhovou palubu, co byla menšího průměru, než obvod, který zahrnoval balkony, byla paluba, jejíž povrch se skládal z dlouhých panelů z děrovaného plechu, asi přes čtyři metry širokými, radiálně uspořádanými do šestiúhelníků. Panely byly nařezané tvarově směrem k centru tak, že všechny ležely v jedné rovině, předpokládal, že to byl strukturovaný rám, který držel celou věc pohromadě, aby se nemohla rozpadnout.

Vzhledem k děrování, mohl do jisté míry vidět skrz na horní palubu na níž rozeznal několik bílých skříněk podobných těm, co byly na hlavní palubě, ale důležitý rozdíl byl ve velkém množství rour, většinou tenkých, ale některé i velmi silné, protažené ze skříně do skříně, tvořící bludiště vodičů, tak husté, že nebyl schopen vidět skrz ně do stropu nad tím. Tlusté potrubí bylo podobné tomu, které viděl svisle v blízkosti sloupů, za sestavou skříní na hlavní palubě, vedoucí na rotorovou palubu nad ní, ale četné tenké trubky, asi centimetr v průměru, běžely z jedné skříně do další jen na rotorové palubě - žádné takové nebyly na hlavní palubě.

Když se poprvé podíval přes vnější části perforované paluby rotoru, než válce rotoru začaly obíhat kolem, pracovalo tam asi půl tuctu techniků, ale když se rotor začal otáčet, všiml si, že urychleně opustili prostor.

John také viděl, že obvod horní paluby, na které byl umístěn rotor, byl obklopen tlustou kruhovou stěnou temně šedé barvy, to byla jedna z mála z pozoruhodných výjimek všudypřítomného bílého nebo stříbrného povrchu téměř všeho, co bylo v kosmické lodi. Na šesti místech, rovnoměrně rozmístěných kolem kruhu, byla šedá zeď přerušena mezerou o šířce normálních dveří, která umožňovala přístup k rotoru na palubě, rozšiřovala se radiálně směrem

ven a v každé ze šesti mezer byl pás z děrovaného plechu, asi metr dvacet široký, který překlenoval otvor mezi mezerou ve stěně a dveřmi na vnější stěně. Chcete-li být přesnější, tak si v té době neuvedomil, že analýza designu ukazuje, že čtyři ze šesti můstků ve strojovně se rozšiřovaly rovnou až na vnější stěnu strojovny, dva z nich, které tvořily opačný pár, se dotýkaly poněkud blíže stěny segmentů u balkonů.

Anouxia se nyní s Johnem vrátil přes pohyblivou rampu na balkon a znovu prošli dveřmi v zadní části balkónu a ocitli se zpátky v temném výtahu. Tentokrát se vznášel vzhůru, ne příliš daleko a vyšli u stejné zdi, která byla za balkony, ale o patro výš a šli bez váhání po můstku, i když neměl zábradlí a nic by nemohlo zastavit pád na hlavní palubu, asi dvacet metrů pod ním.

John následoval Anouxiu po lávce k mezeře v šedé zdi, kterou prošel na rotorovou palubu s bílými skříněmi a bludištěm bílého potrubí, co je spojovalo. Potrubí bylo nízko u perforované paluby a teď si uvědomil, že skřínky jsou nižší než ty na hlavní palubě, jen kolem dvou metrů vysoké, i když jejich ostatní rozměry byly podobné.

Nyní si mohl obíř rotor prohlédnou zblízka. Ve skutečnosti mu Anouxia řekl, že nikdo nemůže být na této palubě, když se rotor točí, bylo by to příliš nebezpečné. Nosník, který nesl světlé válce na svých vnějších koncích byl vysoko nad hlavu Johna, byl umístěn téměř o osm stop výše nad palubou, na které stál. Nosník měl asi šestnáct palců v průměru, jeho hrany byly zaoblené a horní plocha skloněná lehce ke středu z každé strany. Tento tvar mu dával tuhost bez vlivu na příčný proudnicový tvar, co bylo velmi důležité, pokud se rotor točil v opravdu vysokých otáčkách, tak myslím, že mu to dávalo mírný aerodynamický vztlak na rotujícím nosníku, který byl asi 36 stop (11 metrů) dlouhý.

Na každém konci, byl nosník vložen do boku ve středu válce, každý válec byl asi pět stop - 1,5 m dlouhý a asi 18 palců = 0,46 m v průměru, ve střední rovné části. Tato část válce byla asi 27 palců = 70cm dlouhá a přecházela plynule do zaoblených konců, jako u kulky, ale se zaoblenou špičkou.

Skrz bludiště potrubí bylo obtížné se přiblížit ke středu rotoru na palubě, ale John viděl jasně centrální hřídel, do kterého ústily nosníky rotoru, ten sestával z vertikálního hřídele, asi osmnáct až dvacet palců v průměru, sahajícího od podlahy až ke stropu, se zajištěnými konci nahoře a dole v masivních ložiskách. V podobně masivním límci, namontovaném na hřídeli u horního ložiska, byl bezpečně ukotven nosník. Moje propočty naznačují, že tento límec byl v geometrickém středu lodi.

Koncový strop strojovny byl asi deset stop nad palubou rotoru, takže celková výška strojovny byla asi třicet stop = 9m. Silná šedá zeď, přes kterou John prošel, bylo asi šest stop vysoká, ale nezabírala celou výšku až ke stropu. Anouxia řekl Johnovi, že šedá zeď je nejen zdí, ale je součástí elektrického mechanismu. (Možná to byl velký kruhový magnet, ale je to jen můj vlastní nápad, který nebyl Johnem ohlášeno.)

Takto skončila Johnova prohlídka strojovny nebo pohonného komplexu lodi, vypočítali jsme, že musela zabírat více než polovinu celkového objemu kosmické lodi, v průměru 150 stop. Nad ní jsme si mysleli, že musí existovat tak tři paluby, asi ne více, obsahující menší místnosti, z nichž v některých naši svědkové strávili nějaký čas, ale nenašli jsme jejich možné přesné umístění, musel zde být obytný prostor pro asi padesát lidí, stejně jako všechny zbývající místnosti pro technické zázemí. Jednu ze dvou řídicích místností John navštívil také.

Kapitola devátá

Obrázky na monitoru navigace

Aby dosáhli navigační centrum, Anouxia a John šli ještě jednou k výtahu. Tentokrát se vznášel na určitou vzdálenost vzhůru a nakonec se objevili ve velké místnosti, zařízené panely nejrůznějších přístrojů na stěnách a ovládacími pulty po celém obvodu místnosti.

Prostředek místnosti byl obsazen pultem tvaru velké podkovy, asi metr vysokým a asi 3/4 m širokým, vnitřní průměr podkovy byl asi 2,8 m. Křeslo obsluhy bylo umístěno ve středu vnitřní

strany a další vně proti němu, kromě nich tam byly další křesla u jiných částí velkého pultu. Na některých z těchto křesel seděly stříbrně oděné osoby. Anouxia šel k židli uprostřed vydaté strany, John uvedl, že seděl naproti němu. Povrch pultu byl rozdělen do dvou odlišných zón, po pravé ruce Anouxii byl celý povrch pultu napěchovaný, knoflíky, přepínači a barevnými světly, John řekl, že byl přímo přecpaný, takže byste tam jen stěží mohli přidat další, zatímco po levé ruce byl povrch pultu černý, hladký, holý a jednotvárný.

S poznámkou na pult a místnost jako celek, Anouxia řekl: „*To vše slouží pro navigaci.*“

(Podotýkám s jistým uspokojením, že lidé z Janosu nepoužívají konvenční název „vesmírná navigace“, například „astrogation“, milované některými spisovateli sci-fi, když mluví anglicky a pravděpodobně ho překládají vlastním stylem, odvozeným z jejich terminologie, pocházející z jazyka mořeplavců, plavidlo, ve kterém žijí a cestují je pro ně „lodí“, méně často, „kosmickou lodí“. Když Anouxia poprvé přivítal naši rodinu na palubě, řekl: „*Vítejte na naší lodi*“ Nic víc, což jasně ukazuje na původně námořní povahu lidí z Janosu. Měli jsme mnoho příležitostí si uvědomit, jejich vášeň pro cokoli do činění s vodou a plavidly, když letí vesmírem v létajícím talíři a nikoli lodí na vodě nebo vzduchem v letadle. Pozn. autora).

John si bohužel, nikdy zcela přesně a detailně nezapamatoval zvuky, včetně řeči, během této části incidentu, ačkoli nakonec, po tvrdé práci a vytrvalosti na straně hypnotizéra, si obnovil dostatek řeči v paměti, týkající se hlavní podstaty příběhu, s několika důležitými doslovnými pasážemi. Zčásti to může být důvod, proč můžeme mít sklon k dojmu, že Anouxiův anglický projev byl méně plynulý a méně idiomatický než Uxiulii, i když by bylo rozumné očekávat, že budou nějaké individuální rozdíly v nadání pro jazyky.

John proto hodně postrádal zvukový záznam toho, jak to bylo, v první části sdělení, kdy se mu Anouxia snažil vysvětlit, provoz komplexního řídicího systému. Anouxia tiskl tlačítka a otáčel knoflíky a několik barevných kontrol se rozsvítilo, ale bez vysvětlení John nevěděl, co to všechno kolem znamená. Navíc se zdálo, že to v té době nechápal, což mohlo být příčinou, že si nic nepamatoval, ale také to nechápal proto, že tam byly další pasáže, o kterých ví, že to slyšel a v té době tomu rozuměl, ale ještě si nevzpomenul, co bylo o tom řečeno. John si však pamatoval, že Anouxia si to při této příležitosti uvědomil si a zopakoval mu celou demonstraci.

Je třeba připomenout, že John, jako inteligentní a zručný muž v jeho povolání, neměl odborné vzdělání, které by mu objasnilo nějaký smysl mačkání tlačítek bez toho, aniž by znal většinu vysvětlení a vzpomínek na tuto část incidentu, plné pochopení lze jen stěží očekávat. Mám podezření, že jeho potíže pamatovat si řeč v tomto vysoce technickém úseku bylo způsobeno jeho nepochopením.

To může být také to, že vědecké principy při tom používané, by byly neznámé i pro vědce, ale obecně zjistíme, že sami nejsme schopni pochopit základní poznatky o tom, co jsou lidé z Janosu schopni udělat, když neznáme jejich technologii a jak to dělají. Pokud jde o jejich zdánlivě plnou kontrolu nad gravitací a setrvačnou hmotností, nemůžeme ani znát základní poznatky.

John si však pamatujte, že na tomto místě se zeptal Anouxii:

„Odkud jste přišli?“

A Anouxia odpověděl: „*Já ti to ukážu.*“

Přestěhovali se k prázdné polovině velitelského stolu a najednou se na velké obdélníkové ploše v části hladké desky rozzářila obrazovka, byl tam i prostor pro druhou obrazovku za ní, říkal John. Zprvu neviděl nic, ale jednotné modré pozadí postupně ztmavlo a začaly se objevovat na něm různé planety. Nejprve viděl, co nazval v hypnóze „velký kulatý globus, se zaoblenými hřbety na něm, jako pohoří, co byl asi 15cm v průměru. Hnědý se zlatým nádechem.“ (Velikost 15 cm se rozumí skutečná velikost obrazu na obrazovce, velikosti asi 107x69cm.)

Jako další viděl obraz Země z vesmíru, poznal tvar Afriky a Anouxia řekl slovo „*Země*“. Zvláštností obrázků planet, které viděl na obrazovce bylo, že neukazovaly žádné mraky, i když jsou neustále přítomny, Zemi nelze vyfotit z vesmíru bez záznamu charakteristického jemného závoje bílých mraků a Janos, jak se později ukázalo, také neměl žádné mraky, takže to bylo tím,

že použitá fotografická technologie byla taková, že neukazovala mraky, takže planetární povrch byl ostrý a jasný, což bylo výhodou při jejich obvyklém úkolu - průzkumů planet. John byl přesvědčen, že to byla opravdu Země a ne nějaký model.

Obraz Země následoval obraz Měsíce s jeho charakteristickými krátery, které znal z fotografií v knihách. Dále hnědá planeta se jménem, které neznal, ale podle popisu by to mohl být Mars. Pak celá řada planet mnoha druhů, pomalu se střídající, většinou zlatohnědé barvy, zachycené ve slunečním světle, vše bylo neznámé. Pojednou tam byla velká hnědá planeta s krátery, vypadající jako půlměsíc, obrácený ke slunci, zbarvený do odstínu zlaté. Potom viděl zakřivený okraj planety poměrně blízko a když se díval za ni, viděl malou planetu nebo satelit mnohem dál. John říkal, že 3D efekt na obrazovce byl velmi výrazný, byl si velmi dobře vědom blízkosti jedné planety, ve srovnání s jinou vzdálenější. Všechny filmy promítané našim svědkům měly tuto vysokou kvalitu a poznamenal, že byly velmi skutečné a živé kvality obrázků, takže jak sám řekl, jste cítili, že jste skutečně přítomni a nejen sledujete film. Neviděl nic mimo obdélníkové hranice obrazovky a nevěděl v pozdějších sekvencích, že měla okraje. Když se naklonil nad ni a díval se přímo do velké horizontální obrazovky, připadal si jako ve vesmíru - tak to prožíval.

Pak tam byla velmi velká narudlá planeta, která zaplnila celou obrazovku až k okrajům, ale měl pocit, že byla velmi daleko. Řekli mu, že není, protože byla blízko, proto se zdála tak velká. (Může to být něco, co mu bylo řečeno, ale John si nepamatoval komentáře, během tohoto úseku prezentace byl stále nesoustředěný.) Řekl, že její barva byla pestrá, byly tam stovky a stovky rozmazaných klikyháků růžové barvy. Když se díval na velký růžový svět, kamera se pohybovala kolem něj, jako by plavidlo přenášející snímky obíhalo po oběžné dráze. Vzhledem k její značné velikosti a jeho pocitu, že to bylo daleko, jsem uvažoval, jestli to byla vůbec planeta a ne chladná hvězda – „červený obr“. Ta „čmáranice“ by klidně mohla být varianta granulární struktury naší vlastní sluneční fotosféry.

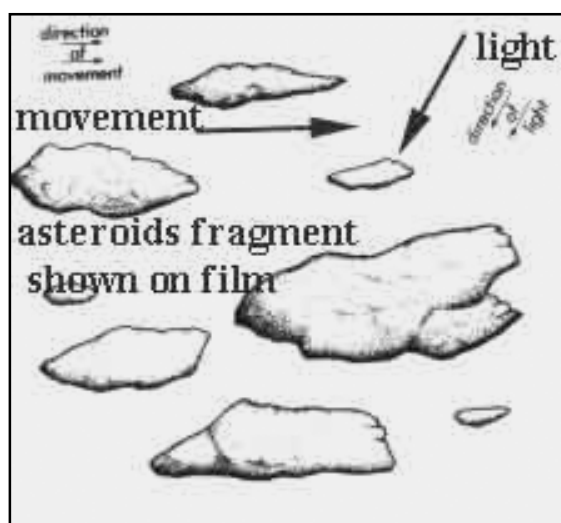
Všechny obrazy planet, které viděl, se chovaly stejným způsobem, planeta se náhle objevila někde na obrazovce, ne vždy uprostřed, a pak velmi pomalu plula k pravé straně, byla stále menší a menší, měl pocit, že se vzdaluje, dokud nedosáhla pravého okraje obrazovky. John řekl, že měl pocit, že to nejsou planety, co se hýbají, ale je to on, kdo se pohybuje kolem nich. (Všimněte si opět subjektivního pocitu, spíše než zprostředkovaného zážitku).

V této souvislosti cítil na jednom místě, že celá část filmu, která ukazovala planety, byla promítána pozpátku, možná mu to Anouxia řekl. Je-li tomu tak, Země byla na konci příběhu, ne na začátku. Totožnost vroubkované planety, kterou uviděl před Zemí, mu nikdy neobjasnil. Člověk by si měl uvědomit, že v tomto případě sekvence obrázků byla vidět vzhůru nohama ve srovnání s pohledem Anouxii na ně, protože oba byli na opačných stranách pultu. Těmto prostorovým obrázkům planet to asi nevadilo, jakým způsobem se budeme na ně dívat, ale později, když v normální zobrazení měl rozlišit obrázky z vesmíru, je John poznal správně, takže film byl dle jeho názoru zřejmě promítán správně.

Další byla planeta zlaté barvy, na ní neurčité tvary tmavší hnědé, vypadající jako by to byly kontinenty na Zemi, ale okraje byly rozmazané a nezřetelné. Zdála se mu o velikosti golfového míčku. Kolem planety bylo seskupeno pět menších objektů, kulatého tvaru, John řekl: „Jsou mnohem jasnější - více bílé nebo stříbrné barvy a jsou asi od velikost šestipence po šilink.“. To by bylo asi 16 - 24 mm. Celá skupina, jako obvykle, plula k jeho pravici, zmenšovala se, ale na rozdíl od toho drželi stabilně svou orientaci a uspořádání, kromě toho, že na jednom místě, se najednou celá skupina začala otáčet v úhlu, proti směru hodinových ručiček, pak se znovu zastavila, pravděpodobně někdo upravit fotoaparát.

Na obrazovce, která postupně tmavla, teď bylo opravdu hodně tmavomodré pozadí, viděl mnoho hvězd - tečky brilantního stříbrného světla, které se netřpytily - samozřejmě, že ve vesmíru se hvězdy netřpytí - to je vliv zemské atmosféry. John udělal poznámku, že hvězdy se

zdají být více stacionární, ve srovnání s planetami, které se posunovaly po obrazovce, řekl opatrně: „Když se pohybujeme, jsou mnohem pomalejší.“

Později se sunul shluk mnoha objektů, nebyly kulaté, ale nepravidelné, skalnaté útvary, poněkud protáhlé. Dlouhé osy všech byli navzájem rovnoběžné a také paralelně ke zřejmému pohybu, což naznačuje jejich skutečný pohyb, odlišný od pohybu kamery. Některé z objektů byly zřejmě blíž než ostatní. Byly hnědé barvy, se zlatými hranami, kam dopadalo světlo z jednoho směru, takže hvězda musela být dost blízko, aby je takto osvětlila. Anouxia řekl: „Tyhle jsou příliš malé, aby tam byl život“, naopak, pokud lze odvodit z jejich nepravidelného tvaru, pokud je planeta dostatečně velká, aby udržela atmosféru, musí být téměř kulatá.

Let asteroidů a planetárních fragmentů, co viděl John ve filmu

Mnohé z našich asteroidů ve Sluneční soustavě mají tento nepravidelný, skalnatý vzhled, nejsou dostatečně masivní, aby je jejich vlastní gravitace rozdrtila dokulata a už vůbec ne dost velké, aby udržely atmosféru, která by mohla podpořit život. S největší pravděpodobností tyto skalnaté útvary, které John viděl, byly stejné, jako naše fragmenty asteroidů z rozbité planety. To by vysvětlovalo jejich cestování ve skupině.

Je třeba si uvědomit, že lidé z Janosu po celou dobu prohlíželi planety, nejen pro uspokojení své vědecké zvědavosti, ale možná pro možnost bydlení. Tyto snímky byly pravděpodobně zhotoveny v různé době, na jejich cestách při průzkumu vesmíru, když hledali místo k životu, než přišel čas, aby odešli z Janosu.

Nakonec došli k obrazu Janosu s jeho dvěma měsíci. Byla to skupina tří objektů, které tvořily trojúhelník na obrazovce, kde se zdály být stejně veliké, ale ve skutečnosti, od toho, co známe z jiných částí příběhu, musel být snímek pořízený v době, kdy se dva malé měsíce a planeta téměř seřadily za sebou - jinak by je nebylo vidět na jednom obrázku v téměř stejné velikosti. Je zřejmé, že kamera byla za vnějším měsícem (Co se jmenoval Sarnia – vysloveno „Zarnia“, ale píše se s počátečním „S“, jako Saton, vnitřní měsíc), při pohledu směrem od Sarnie k Satonu a na planetu Janos v pozadí. Žádný jiný výklad obrazu není prakticky proveditelný. Z toho vyplývá, že vnější měsíc byl menší než vnitřní Saton, protože se objevily ve stejné velikosti, když vnější měsíc byl blíže k aparátu.

(Při jedné příležitosti poznamenal Uxiaulia k Frances, že mluví o Satonu, „viděli jsme ho ze země“. Na název Sarnia odkazoval Uxiaulia za chvíli ve stejném kontextu. Pokynul směrem nahoru, zatímco to říkal, Frances si nebyla tak docela jistá, co měl na mysli, kromě toho, že to bylo nebeské těleso nějakém druhu, mohlo to být jméno jejich Slunce, ale z toho, jak o tom mluvil, se zdá pravděpodobné, že to bude jméno vnějšího měsíce, pro který nemáme jiné jméno.)

Anouxia ukázal prstem ve stříbrné rukavici na obrázek Janosu a řekl: „Byl to domov našich lidí.“ Pak ukázal na vnitřní měsíc a řekl: „Tenhle byl příliš blízko“. Saton byl skutečně příliš blízko planety, nebyl stabilní, jak bylo řečeno v příběhu v prologu této knihy. Saton byl příliš blízko Janosu a to bylo ve skutečnosti hlavní příčinou katastrofy, která zničila planetu Janos a její obyvatele.

Planeta Janos, jak John viděl na monitoru a později v detailech, byla zelenohnědé barvy, pokrytá různými skvrnami modré, tyto oblasti byly vodami. Existovalo mnoho jezer a několik velkých moří nebo oceánů. Byla to jediná planeta, jiná než Země, mezi mnoha dalšími, kde John viděl, že vypadaly tak, že mají vodu. Dva měsíce byly v obvykle zlatohnědé. Neviděl žádné bílé

oblasti na Janosu, což naznačuje, že tam nebyl sníh nebo led, Uxiaulia vždy říkal Frances: „*Na Janosu bylo stále teplo.*“

Film nyní ukazoval bližší pohled na Janos, takže téměř vyplňoval obrazovku, ale část zakřiveného obrysu mohla být vidět. Zdálo se, že rotuje velmi pomalu zleva doprava, ale pravděpodobnost to bylo v důsledku pohybu lodi, která nesla kameru, na oběžné dráze. Opravdu se pohled na povrch planety postupně přibližoval, což zřejmě naznačovalo, že kosmická loď směřovala k povrchu.

Moře a jezera bylo nyní jasně vidět. Byly tam nízké kopce, ale nic jako velehory. V tomto pohledu na planetu, natočeném před katastrofou, viděl John bílo-hnědé oblasti, které vypadaly jako úrodná pole, ale bylo to příliš daleko, aby se zvýraznily detaily. Později řekl, že některé zelené plochy, byla to tmavá lahově zelená, měly při pohledu z velké výšky vzhled lesů.

Pak nastalo další prudké snížení záběrů ve filmu, na mnohem nižší nadmořskou výšku, je škoda, že se mu plně neobnovila paměť, aby podal vysvětlení, měl pocit, že mu něco bylo vysvětlováno v tomto bodě, ale nevzpomínal si na to. Když poprvé popsal tuto scénu pod regresní hypnózou, ještě jsme nevěděli o tom pádu skal, tak jsme později odvodili, že filmové sekvence z této části roku, byly všechny přijaty po katastrofě.

Vzhledem k tomu, že kamera stále točila, se pozemní detaily staly zřetelnější. Zdánlivá nebo nepravdivá kontinuita, která vypadala, jako překlenutá stříhem, takže zdánlivě přecházel záběr z jedné scény před dopadem skal do jiné, natočené na tom místě, po pádu skal, nás to zmátlo a na nějaký čas uvedlo v omyl. Kdybychom měli úplné slovní vysvětlení, tak bychom pochopili dříve, co se děje.

K další, detailnější scéně, řekl John poznámku, že pevnina se zdála pokryta tisíci drobnými balvany hnědavé barvy. Byl ještě stále ve velké výšce nad terénem a když se kamera postupně snižovala, začal si uvědomovat, že pozemní plocha je pokryta hustou vrstvou velkých kamenů, které se jevíly malé, jen kvůli velké vzdálenosti. Nyní už byl dost blízko, aby viděl lesy, města a obce, ale nebylo tam nic, než nekonečné kamenité moře. Zatím nevěděl o rozpadu Satonu, snažil se pochopit, jak se takový divný planetární povrch mohl rozvíjet, nemohl pochopit, jak miliony volných kamenů, nakupené naprosto nesourodým způsobem, mohly pokrýt povrch planety. Později, to bylo samozřejmě najednou jasné, myslel rychleji a udělal mentální skok v jednom kroku, od „tohle bylo příliš blízko“ do kamenité krajiny. To se nestalo dříve, dokud Frances v mé přítomnosti, pod hypnotickou regresí při pozdější příležitosti, znovu prožila sledování filmu, který ukazoval velké kameny padající z nebe. "Tenhle", což znamená Saton, byl opravdu příliš přitažen.

Modré oblasti moře a jezer tam byly stále, skály musely spadnout rovnoměrně do vody i půdy, ale ve vodě, kde udělaly hodně vln, než se potopily, trvale nezměnily vzhled moří a jezer, snad s výjimkou pobřeží. John byl v hypnóze zmatený v tom, co si myslet o tom, jak se změnila krajina v poušť s velkými plochami vody, i když podobně se tak stalo na částech atlantického pobřeží Afriky, kde jsou v některých místech kamenité pláže a písek, které jdou přímo směrem dolů na pláž, k oceánu.

Na jednom místě, když se záběr kamery stal velmi blízký, řekl John, že viděl na okraji jezera, nějaké rákosí nebo podobnou vegetaci, ale zdálo se hnědé a suché. Nikde neviděl nějakou stopu civilizace - žádná města, velké budovy, silnice nebo železnice nebo jakékoliv známky osídlení a když přešel na temnou stranu planety, ani jiskřičku umělého světla. Všichni jsme cítili tíživý pocit zklamání, i když jsme nevěděli, v jaké fázi sledování, že se díváme na tento svět, který byl kdysi velmi živý, ale nyní byl rozdrčen lavinou kamení k nepoznání.

Konečně kamera ukázala soudobý pohled na zemi a John měl pro všechny z nás známý pocit, když se blíží přistání na letišti - těsně před přistáním, se země řítí proti nám obrovskou rychlostí, i když loď nyní klesala pomaleji, než kdykoli za letu. Johnův pohled se zastavil asi 300 stop nad zemí. Záběr byl přímo dolů, do chaotické míchanice zelenohnědých skal, občas velkých, ale většinou malých balvanů, včetně mnoha roztržštěných fragmentů, viděl značné množství těžkého

písku a prachu, nepochybně výsledek dopadu balvanů na dříve spadlé kameny a jejich rozdrčení, i když i v tom si nebyl jinný, zda je to správné vysvětlení prachu.

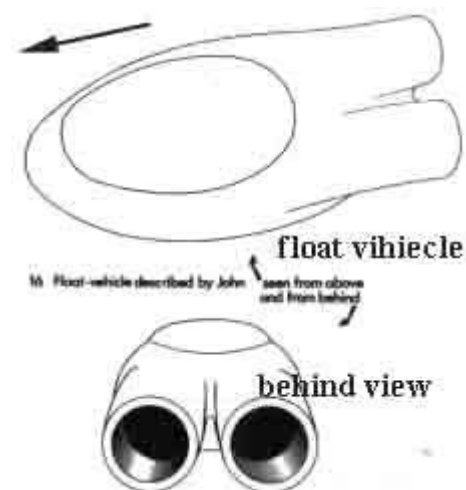
Nazelenalý nádech na skalách byl trochu matoucí - mohlo by to být samozřejmě anorganické, ale podle jiné část filmu, který byl pravděpodobně natočen několik měsíců až jeden rok po skončení dopadů skal, dlouho předtím, než flotila odletěla k Zemi, je možné, že jednoduché formy vodního života v hlubších vodách mohly přežít radiační holocaust a začaly oživovat skály jednobuněčnými formami života a déšť mohl za tu dobu omýt skalnaté povrchy od radioaktivity. Nakonec není pochyb, že život, možná zmutovaný, se navracel na Janos, ale bude to ještě velmi dlouhá doba, než zde lidé budou moci bezpečně žít - možná za stovky tisíc let.

Jak se díval na film, John byl překvapen, když vidět pohyb ve středu skalnaté pouště, když kamera snímala pohled přímo dolů. Skály se tam pomalu míchaly mezi sebou, jako kdyby je něco velkého zespodu tlačilo. Skály a suť se nashromáždila do třesoucího se kopce a pak větší kusy začaly klouzat dolů, řítily se pomalu pryč od centra narušení. Poslech zmateného Johnova popisu, v hlubokém hypnotickém transu v ordinaci, byl děsivý zážitek. Jaké nové překvapení nám tento zničený svět připraví? Lidé v hypnotické regresi jsou schopni mluvit velmi tiše, takže to byl problém pro mikrofon a magnetofon, v této pasáži byl jeho hlas nezvykle slabý a nezřetelný, jako by byl daleko. Dávám dohromady tento zápis z toho, co mi řekl při různých dalších příležitostech, jak se jeho amnézie pomalu rozpouštěla a paměť navracela, nejprve obraz, později zvuk a nakonec řeč. Vypadalo to, že skála praskla na kusy a pomalu se objevil kulatý, hladký objekt z nějakého lesklého tmavého kovu. Jak to neustále rostlo ze země, ze skal a suti vyklouzla hladká klenutá záda objektu, pak postupně jeho vnější křivky válcovitého tvaru, vše jako ve zpomaleném filmu. Tento pohled byl významný, předměty padaly pomalu jako ve slabém gravitačním poli, přijdeme na to za chvíli.

Ze země se vynořovalo těleso, vznášející se nad nepravidelným terénem. Všechny zbývající trosky z něho sklouzly, takže zůstalo čisté a na jeho lesklém povrchu nic nezůstalo. Tvar tělesa, jako celku, byl spíše oválný než kruhový, s nízkou klenutou vrškou - asi jako lžice při pohledu ze spodní strany. V tom případě, by rukojeť lžice měla místo jednoho dlouhého centrálního držátka, pár krátkých silných válců, navzájem rovnoběžných, ale ne zcela se dotýkajících. Toto plavidlo, protože jako takové to mohlo být, se začalo pohybovat, zprvu pomalu, pak s plynule rostoucí rychlostí. Válce, co byly v zadní části, mohly docela dobře být motory pohonu, i když se tam nijak neukázalo, jak pracovaly nebo na jakém principu. Zařízení klouzalo po povrchu, nabíralo rychlost, vůbec se nezvedalo vzhůru, ale stále se pohybovalo dole po skále.

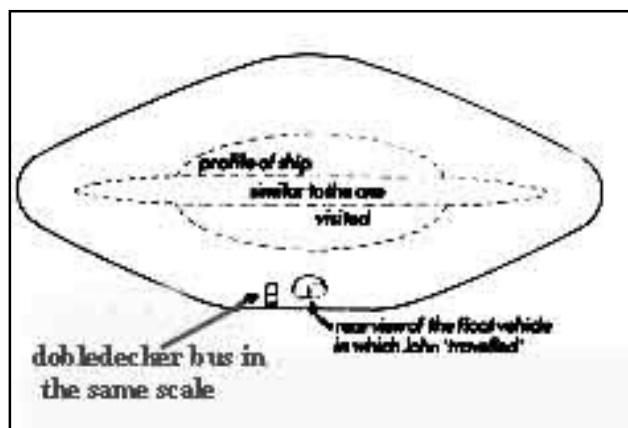
Jak se zrychlilo, tak brzy odjelo z vertikálního zorného pole, ale kamera se otočila za ním a John měl zadní pohled na dvojici válců, které byly oba na koncích otevřené. Ocítl se nebo spíše kamera mu dala iluzi, že je v oválném zařízení, spěchajícím přes kamenitou krajinu. Připadal si, že je řidičem vozu, díval se přes čelní sklo a viděl "kapotu", vyčnívající dopředu pod sklem, plynule zakřivenou směrem dolů. Nějak si nevšiml ničeho odpovídajícího čelnímu sklu, když viděl zařízení jako celek shora a nikdy ho neviděl zepředu.

Zařízení se teď rychle měnilo, najednou si všiml, že se blíží velmi velký tunel zajímavého tvaru - široký vstup do tunelu nebyl pouhá díra, ale dobře postavený technický výtvar. Pravděpodobně vykazoval určité známky poškození, ale John žádné nezmnínil. Tvar otvoru byl jako zploštělý diamant (kosočtverec) se zaoblenými rohy, střední část stropu byla mírně zaoblená a pak byl zaoblen na každé straně, v nejširší části, na půlce výšky mezi stropem a podlahou. Okraje byly tvarované do křivky, pokračující jako linie svažující se dolů, směrem ke středu

podlahy. V nejnižší části povrch podlahy tunelu sloužil jako vozovka, naproti ní byl zakřivený strop v nejvyšší části. Je obtížné tvar popsat, ale to jsem předpokládal, proto jsem udělal kresbu.

Oválný stroj vstoupil do tunelu určitou rychlostí a John si všiml, že úsek tunelu byl mnohem větší, než bylo potřeba, aby vpustil tento konkrétní typ vozidla. Je zřejmé, že byl navržen tak, aby pojal i mnohem větší vozidlo, svébytného tvaru, ale nenapadlo ho myslet právě na létající talíře, na výsadkové lodě, na které se díval ve filmu.

Obrázek: řez jedním z velkých tunelů, které vedou dolů do podzemních loděnic. Profil tunelu byl vytvořen pro lodi - podobně jako tato. Dole vlevo je profil z doubledeckeru, londýnského autobusu, pro srovnání velikosti a také vznášejícího se vozidla výše popsaneého.

KAPITOLA DESÁTÁ

Setkání v podzemí

Tunel se svažoval do země poměrně příkře, po nějaký čas byl tunel rovný a oválný stroj, ve kterém John zprostředkovane „cestoval“, zrychlil tak, že se zdí jenom blýskaly zpět. Bylo tam dost světla, aby viděli, kde jsou, John měl tušení, že samotné vozidlo svítí světlomety. Nyní se tunel začal vychylovat do stran, v dlouhých hladkých křivkách, levá, pravá, levá, pravá. Pokaždé, když tunel zahýbal doleva, stroj nebo vozidlo jelo po svahu vpravo, pokud bylo na pravém okraji tunelu, když tunel zahrnul prudce doprava, vozidlo jelo po levé straně tunelu.

V žádném okamžiku se vozidlo nedotýkalo země, a to i když nakonec dosáhlo svého cíle a zastavilo se. Nevíme, na jakém principu, se toto vozidlo vznášelo nad povrchem tunelu, nebylo to ve skutečnosti vznášedlo, je lákavé si to myslet, ale v principu by vznášedlo na prašném povrchu planety jistě vyhodilo velký oblak prachu, a to se nestalo. Měli schopnost ovládat gravitaci a způsobit, že předměty nebo lidé plavali nahoru nebo dolů, to byla známá součást Janoského technického repertoáru, nemusíme proto hledat další vysvětlení, i když ještě nevím, jak to fungovalo.

Vůz jel opravdu rychle, tunel pokračoval směrem dolů a v této fázi to musela být dlouhá cesta pod povrch. John si uvědomil hrčení. Současně stroj zpomalil a nakonec zastavil, ale stále se vznášel. John se ocitl (v hypnóze byl napůl přesvědčen, že on tam skutečně byl) u vchodu do obrovské, temné jeskyně, strop se téměř ztrácel ve výšce ve tmě, podporován mnoha masivními sloupy, válcovitého tvaru, vytesanými z pevné skály. V horní části se každý sloup rozšiřoval, jako trubka, aby podpíral strop.

Zpočátku to vypadalo, jako by byl v úplné tmě, ale pak jeho oči přivykly temnotě a začal vidět něco z jeho okolí. Řekl, že místo bylo špinavé, bylo tam hodně písku a prachu na podlaze. Uvědomil si, že vidí skupinu půl tuctu lidí, kteří zamířili pomalu a unaveně směrem k přední části vozidla, přicházejíce zleva. Nesli něco mezi nimi, něco dlouhého a těžkého, jak se skupina přesunula do osvětleného prostoru před vozidlem, viděl, že je to hrubá staromódní dřevěná rakev. Nebyla takového tvaru, jako ty naše, byla to pouhá bedna.

Lidé - nedokázal říct, jestli to byli muži nebo ženy, šlo to těžko poznat, ale na tom nezáleží, sami zřejmě nebyli daleko od smrti. Šourali se pomalu podél, sklíčení, jako by se už vzdali, řekl. Byl zvyklý na lesknoucí se stříbrné uniformy posádky kosmické lodi, tak shledal jejich oblečení divné, ale podivně známé. Byli jako mniši, podle tradičního zvyku oděni černou kutnou, s hlubokou kapucí přes hlavu, napůl skrývající tvář.

Bylo to milosrdné utajení. Když přišli zcela do světla reflektorů vozidla, mohl John vidět jejich tváře. Byl citlivý člověk, ale i v hlubokém hypnotickém transu ho to opravdu rozrušilo, když je poprvé uviděl. Nejprve si řekl, že jsou staří, ale to nemohlo odpovídat za jejich hrůzný vzhled, staří lidé nejsou děsiví takovým způsobem. Pak se opravil, říkal, že „vypadají staří“, jako by předčasně zestárlí. (Nezapomeňte, že v této fázi jsme nevěděli o nemoci z ozáření, což byla hlavní příčina.)

Když Frances viděla stejný druh lidí v jiném filmu, za jiných okolností, ona také reagovala stejným způsobem - směsí soucitu a odporu, s velmi silným vnitřním soucítěním. Nazvala je „Oxfam lidé“, řekla, že byli jako malomocní. Tváře vypadaly jako u mrtvoly, oči matné, jedno či obě, takže asi byli slepí a tápali. Jejich zuby byly všechny pryč, takže líce měli propadlé, vlasy, kdysi upravené, byly bezvládné, bez života a rozčuchané, jako vlhká sláma, když se ukázali nad kapotou. Prsty byly deformované, oteklé s nehty jako drápy, s velkými otoky na kloubech, ale bylo zřejmé, že ještě mohou nést břemeno. Nikdo nevyšel z vozidla, aby jim pomohl.

Nosiči s břemenem přešli pod přední část plovoucího vozidla a John je ztratil z očí. Pak se znovu objevili bez jejich zátěže, vraceli se tiše do stínu, odkud přišli, ale samostatně, ne jako skupina. Z toho, co jsme se dozvěděli později, jsme si uvědomili, že naložili své mrtvé do dolního nákladového prostoru vozidla, a že to byla rutinní návštěva, sbírali mrtvoly a nakládali je k odvozu a likvidaci. Byli sami jako živé mrtvoly, nevýslovně smutní a opuštění.

John měl vždycky tendenci zapomínat, že jen sledoval filmy, v hypnóze pořád mluvil, jako by byl skutečně přítomen této reálné události, živý realismus obrázků napomohl této iluzi. V tomto bodě, měl okamžiky nelogické paniky v domněnku, že tam zůstane, hluboko v podzemí s těmito hroznými lidmi a nikdy se nedostane ven.

Nyní se k jeho úlevě vozidlo začalo opět pohybovat, nejprve pomalu, pak získávalo rychlost. Vrátilo se prostřednictvím stejného tunelu na povrch na denní světlo, vynořilo se z ústí tunelu a uhánělo přes kamenitou plochu. Další film přenesl jeho stanoviště zpět do kosmické lodi vzhůru, aby se ještě jednou podíval dolů z malé výšky. Vozidlo vyjelo z obrazu a film skončil.

**

Řekl jsem v prologu, kolik lidí bylo nečekaně brzy zaskočeno pádem skal, když nebyli dosti blízko tunelů a i kdyby byli dosti blízko, čekala je ještě dlouhá cesta do hal hluboko pod zemí, kde je očekávala bezpečnost a zásoby. Ale jejich úmrtní listy byly podepsány v okamžiku, jak viděla Frances, když první jaderná elektrárna explodovala, což vyvolalo explozi všech ostatních kolem planety, v obří řetězové reakci. Měli nanejvýš několika měsíců života. Nic nemohli pro ně udělat. Lidé v bezpečí lodí na oběžné dráze nevěděli, co se s nimi stalo nebo jestli tam jsou nějaký přeživší, určitě na povrchu nikdo nebyl.

Když poznali pravdu, jak přistály záchranné lodě, co zvedaly těžké kameny, aby uvolnily vstupy do tunelů, mnoho lidí, co přistáli, utrpělo hluboké psychické trauma, které zanechalo své jizvy dodnes. Nemohli pomoci umírajícím, i při nejlepší organizaci neuměli udělat nic pro jejich úlevu, aniž by jim samým nehrozilo nebezpečí a mohli zanést radioaktivní kontaminaci do lodí na oběžné dráze.

Někdo vymyslel mnišské oblečení, které jim dalo lepší ochranu proti smrtícímu prachu, možná, že to přeživší udělali sami. Naši svědci řekli, že to nebylo jejich normální oblečení, ale speciální oděv navržený tak, aby chránil proti prachu. Mnohem později si Frances připomněla šťastné, bezstarostné doby před katastrofou, kde film co viděla, nám dal jediný pohled do běžného, soukromého života na starém Janosu.

Divili jsme se, proč někdy s vědomím toho, že lidé v podzemí jsou odsouzeni k jisté, ale pomalé smrti, jim nedali milosrdnou euthanazii, než aby každý život jednotlivce směřoval k jeho pomalému a nevyhnutelnému konci. Lze si pouze domyslet, že představa zabíjení z milosrdenství, není prostě ve filozofii lidí z Janosu.

Musíme se podívat, dříve než opustíme tuto velmi smutnou epizodu, na technický problém - jak se oválné vozidlo mohlo pohybovat přes hluboké vrstvy hornin, z nichž některé pravděpodobně váží tisíce tun, aniž by byly patrné nějaké známky poškození nebo poškrábání na jeho temném lesklém kovovém trupu?

Je třeba předpokládat, že bylo používáno na čištění zanesených vstupů do tunelů a vycházelo na povrch poté, co vstoupilo do systému podzemních chodeb jinou cestou. Vchod, kterým vešel John, byl již vyčištěn, možná byl ještě lehce poškozen, John měl dojem, že do něčeho narazil na svahu, kde by se skály neměly nahromadit, i když viděl v pozdější části filmu, že žádná část zemského povrchu nebyla nepokryta skalami. Malý měsíc, rozbitý na kousky, přinesl ohromující množství skal.

Způsob, jak byly tyto nesmírně těžké kameny zvedány vozidlem konstrukce, která nebyla silnější, než obyčejný autobus, spočívala v Johnově dojmu, že celá záležitost s činností vozidla se konala jako ve zpomaleném filmu. Jak jsem již řekl, těžké těleso bude pomalu klesat ve slabém gravitačním poli a víme z mnoha ukázek, že lidé na Janosu jsou schopni ovládat gravitaci a proto i hmotnost, mají loď a „plovoucí“ vozidla, John a jeho rodina se vznášeli nahoru do lodi a zpět na zem když odešli a dozvěděli jsme se, že jejich výtahy v lodi fungují na stejném principu - nemají klec, stačí jen vstoupit dveřmi do výtahové šachty a plavete pomalu nahoru nebo dolů.

Myslím si, že toto oválné vozidlo vytvořilo kolem sebe zónu slabé gravitace. Samotné vozidlo tak dostalo mírný vztlak ve velmi slabém negativním gravitačním poli. Teoretičtí fyzici budou, jak jsem si jist, mne informovat, že negativní gravitace je nemožná, ale vše, co mohu říct je, že John, který měl vynikající vizuální paměť viděl, jak se to dělo.

Víme, že tyto zóny, kontrolované dokonce opačnou gravitací, jsou přesně definovány, když rodina byla na cestě od jejich auta, připravena jít nahoru do lodi, Frances poznamenala, že nezačala cítit zvedací pocit v těle, dokud paprsek světla, který padl na ni jako první, z jasného kruhu na zemi před nimi, se nedostal na skupinu lidí, kteří ním byli osvětleni. Buď byl projektor přesměrován nebo je pravděpodobnější, že loď se přesunula o pár metrů, jako celek.

Zda světelný paprsek měl nějaké funkční spojení s antigravitačním principem nevím, to může být jen příznak. Byly hlášeny i další případy lidí plovoucích v paprsku světla. Alespoň jeden z lodních výtahů byl občas spojený s vertikálním paprskem světla, ale když John navštívil strojovnu a můstek, jejich interiér byl téměř úplně ve tmě. Později jsme učinili závěr, že stejný výtah byl používán při obou příležitostech, někdy osvětlený a někdy tmavý, z nějakého důvodu, který jsme neznali.

Vrátíme-li se k vozidlu, které jezdilo po skalách, musela zde být nějaká síla, která bránila prachu a nečistotám setrvat na jeho povrchu, John popsal, že vypadal jako čistý, hladký a lesklý povrch tmavé barvy. Elektrostatické odpudivé pole mohlo být také příčinou toho jevu.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Odlet kosmické lodi

Na konci šesté kapitoly jsme opustili Frances a Gloriju s dětmi, v horní místnosti kosmické lodi, kde čekaly na Johna. John se nakonec objevil, byl přiveden Anouxiou z místnosti navigace, prostřednictvím pohybující se rampy, vedoucí dveřmi, většími než obvyklé, které byly vstupem do horní místnosti. Anouxia ho tam nechal a vrátil se dolů po rampě, nepochybně zpět do místnosti navigace. Blížící se odchod hostů znamenal, že loď bude brzy odlétat.

Způsob, jakým rampa ústila do horní místnosti bylo divný, u dveří byl povrch rampy ještě asi tři stopy pod základní úroveň podlahy a pak pokračoval šikmo až do místnosti, až dosáhl úrovně podlahy. Když Frances a ostatní poprvé uviděli Johna přijít do dveří, viděli jen jeho horní část, jak přichází z nižší úrovně a John napřed viděl, že jsou nad ním.

Musím zmínit o dveřích a vchodech tuto okolnost, která byla neobvyklá, zprvu to bylo obtížné interpretovat a nezpůsobit nějaký zmatek. Co se toho týče, byli jsme schopni zjistit, že je to aplikováno na všechny dveře v lodi. Dveře nebyly nahoře obdélníkové, jako jsou naše, ale rohy byly zaoblené a nadpraží lehce klenutá. Domníváme se, že ve všech případech byl skutečný kovový dvevní panel otevírán posunutím do strany do mezery v tloušťce stěny, když jste někdy prošli kolem zavřených dveří, ale obecně platilo, že dveře byly ponechávány otevřené.

Zatím nic neobvyklého. Ale pokud jste stáli na chodbě a dívali se otevřenými dveřmi, neviděli jste vnitřek místnosti, nebylo tam nic. To vůbec není totéž, jako při pohledu na černé dveře, efekt byl neproniknutelná temnota, jako vnitřek podzemní jeskyně, když průvodce zhasne osvětlení, aby vás vyděsil. Podobně, když jste stáli v místnosti a dívali se otevřenými dveřmi ven, neviděli jste chodbu, neviděli jste nic.

Naše rodina zprvu váhala proniknout do tohoto závoje naprosté tmy, ale když viděli, že lidé z kosmické lodi tak činí bez váhání a zmizí, oni dělali totéž a okamžitě se ocitli v místnosti, bez pocitu, jako by prošli přes cokoli. Pokud, se tak stalo více než jednou, když přešli ze zářivě osvětlené chodby do tmavé místnosti a v okamžiku přešli přes úroveň otevřených dveří, byli ve tmě, nebyl za nimi žádný průnik jasného světla z chodby do místnosti otevřenými dveřmi a osvětlení místnosti. Když Frances opouštěla ordinaci, dveře byly zavřené, když se přiblížila, viděla panel kovových posuvných dveří rychle se posunout doleva, takže se objevil otvor inkoustové černi, přes který měla přejít.

Když Frances, Gloria a děti viděly Johna přijít po rampě do horní místnosti, kde čekali, objevil se jejich zrak prudce z husté černi po otevření dveří, již si začali zvykat na tento bizarní pohled. Janosané zřejmě vymysleli jakýsi způsob, že světlo neprocházelo dveřmi, aniž by to však bránilo průchodu osob nebo jiných hmotných objektů.

Jen jakási výhoda, nic víc, ale dobře to ilustruje jejich zvládnutí vědy, když si mohou takto hrát se světlem. Ale samozřejmě, jejich opravdu velkolepé triky, zveřejněné jinde v literatuře o UFO, jsou ty, které souvisejí s úplnou kontrolou gravitace a setrvačné hmotnosti, což například umožňuje jejich kosmickým lodím okamžitě zrychlit nebo zastavit z vysoké rychlosti a cestovat mnohem rychleji, než jakékoli pozemské letadlo, náhle měnit směr nebo stát na místě. Každý z těchto manévru by zničil jakékoli pozemské letadlo a zabil jeho posádku. Viděli jsme mnoho aplikací tohoto gravitačního principu při řízení kosmické lodi, popsané v této knize.

Horní paluba (jak říkáme té, co je jednou z nejvyšších palub kosmické lodi), na které se rodina sešla před odletem, byla popsána na konci kapitoly 6, nejvýznamnějším a pro pozemšťany nejzáhadnějším rysem místnosti byl světlý svislý válec uprostřed, který jsme již zmínili. Měli jsme spoustu problémů s tímto světlým válcem. O tom válci byl jakýsi rozdíl ve výkladu mezi Frances a Johnem - Frances ho popsala jako kus obrovské zářivky, pět až šest stop (1,6-1,9 m) v průměru, sahající od podlahy až ke stropu. Po většinu doby světlo zářil a plnil místnost světlem, ale v některých okamžicích potemněl. Shodli se na tom, že intenzita světla byla jednotná od podlahy až ke stropu, nebyl tam žádný úbytek jasu shora dolů. Rozpory byly v jeho velikosti.

Rozdíl mezi nimi spočíval v tom, že Frances považovala válec za hmotný objekt - dutý válec, z průsvitného skla nebo plastu. John, na druhé straně, neustále odkazoval na něj jako na „paprsek“, řekl, že je to jako paprsek světla promítaný přímo shora ze stropu a procházející kruhovým otvorem v podlaze. Nemyslel si, že má pevné stěny. Možná, že jej spojoval ve své mysli s paprskem světla, který je záhadně zvedl do kosmické lodi, když poprvé vstupovali do lodi asi o padesát minut dříve, důvod pro tuto asociaci se brzy ukáže.

Když John vstoupil do horní místnosti, světlý válec byl před ním, ne zcela přímo před, ale asi pár metrů po pravé straně. Jak byl nesen po zbývajících částí pohybující se rampy, která sahala až do místnosti, kde ostatní čekali a dostal se na jejich úroveň, všichni stáli zády k jasnému válci,

čelem ke dveřím, kde očekávali, že se John objeví, není pochyb o tom, že si tak chránili oči před oslnivým světlem válce, který byl tak jasný, že když jste se na něj podívali přímo, nemohli jste vidět dobře místnost, protože vaše oči byly zmatené tím jasem.

Čtyři členové jeho rodiny čekali Johna, stojíce v řadě. Když je poprvé uviděl, zleva doprava - Táňa, Gloria, Nataša, Frances. Když vstoupil, Anouxia byl stále s ním, stál po jeho levici, rampa byla dost široká pro dvě osoby stojící bok po boku, přišli až ke vchodu, kterým prošli, vchod do místnosti, byl neobvykle široký, aby jím prošla i rampa, vchod byl s obvykle zaoblenými rohy, lehce klenutý oblouk nahoře. Stejně, jako všemi ostatními otevřenými dveřmi nebylo vidět nic, dokud jste sami neprošli.

Dva nebo tři stříbrně odění lidé z lodi stáli kolem, jeden z nich přímo za Glorií, když John přišel. Nikdo nepromluvil, kromě toho, že Nataša řekla: „Tady je táta.“

Posádka lodi, která se nyní shromáždila, je vedla kolem zadní části světlého válce, na opačnou stranu než tu, kterou měli předtím za zády. Frances řekla, že tam byl otvor nebo dveře vedoucí do vnitřku válce, všichni šli společně s jejich stříbrně oděným průvodcem a stáli ve skupině uvnitř válce. Tlumené světlo bylo vpravo dole, šachtu nemohli vidět zcela jasně, ale všichni si byli vědomi toho, že stojí zpříma, všichni na stejné úrovni, jako kdyby tam byla pod nohama podlaha, ale ve skutečnosti tam žádná podlaha nebyla a stáli v prostoru.

Snášeli se pomalu válcem, ničím neodržení, stále stojíce ve svislé poloze, normálně, jako kdyby stáli na podlaze. Bylo to jako jet dolů ve výtahu, ale mnohem jemnější, než jakýkoli pozemský výtah, kromě toho, že tam nebylo nic pod nohama. Oba, Frances i John jsou si tím zcela jisti. Cítili se docela normálně, neměli závratě nebo se v žádném případě nekáceli. Bylo tam slušné množství prostoru, proto se shodli, že se spolu nijak nemačkali, i když tam byli dohromady čtyři dospělí a dvě děti.

Docela brzy se jemně zastavili, bylo to příjemné a pocítili pod nohama pevnou podlahu. Vedl je člověk z posádky, prošli obvyklými dveřmi a ocitli se na balkoně - stejném balkoně, na kterém stál předtím John, na stejném balkoně, po kterém všichni přišli na pohyblivě se rampu, když ponejprv přišli do obrovské kruhové strojovny.

Všichni jeli dolů po pohyblivé se rampě – tentokrát je nesla dolů a kráčeli směrem ke středu kruhové paluby, do značné vzdálenosti. Jak šli, mohli vidět, že přes všechny dveře v dohledu vcházeli lidé ve stříbrných oblecích, přicházeli jich proudem desítky, které viděli přicházet. Půl tuctu lidí, převážně se zabývajících jejich návštěvou, včetně některých žen, čekalo na ně u obdélníkového vnitřního poklopu přechodové komory, která byla otevřena. Zbytek společnosti z lodi stál až dozadu ke stěně. Obě skupiny se spojily a utvořily kruh stříbrně oděných lidí z lodi a pozemšťanů, v jejich běžném letním cestovním oblečení a smísili se dohromady. Měli téměř rituální pocit sounáležitosti.

Anouxia opět promluvil za všechny. Návštěvníkům, řekl: „*Je na čase, abyste se vrátili do svého auta, jsme na místě.*“ Nikdo za pozemšťany neodpověděl, ale všichni byli naplněni stejnou nechuť se rozejít. John poté řekl, že měl pocit, že by bylo lepší, kdyby byli mohli zůstat déle s lidmi z Janosu. Anouxia rozuměl jejich nevyslovené myšlence, usmál se, ale řekl pevně: „*Musíte se vrátit, budeme-li se zase vidět, dáme vám vědět.*“

Frances to potvrdila. Anouxia pokračoval s vysvětlením, že nesmí zůstat příliš dlouho neboť by byli úzkostliví a měli další dotazy. Kdosi přinesl podnos se sklenicemi s bezbarvým, šumivým nápojem. „*Dáte si něco k pití, než půjdete?*“ Všichni přijali, a John řekl: „Je to alkohol?“ a dostal odpověď: „*Ne, ale vám to pomůže zapomenout.*“

John se zeptal: „Proč chcete, abychom zapomněli?“

„*Protože pokud si všechno budete pamatovat a budete to všem říkat, tak vám to způsobí mnoho problémů, mnoho lidí nebude věřit a jiní se budou snažit využít co máte. Pamatujte si, všechno přijde včas. Ale bude to nějakou dobu trvat, než se to všechno vrátí.*“

A to se také stalo, že jsme si časem vzpomněli, jak to bylo, kromě toho, že jsme pomohli návratu paměti pomocí hypnózy, dokonce i teď si dosud všechno nepamatujeme.

Frances říkala, že jí nápoj moc nechutnal, chutnal jako mléko, ale všichni dospělí ho vypili do dna. Nataša nechtěla pít a Tanja vypila jen několik doušků. Akilias, žena, která se starala o

Natašu, řekla: „*To je úplně jedno, jestli si pamatuje, protože ona je tak malá, že jí nikdo nebude věřit.*“

Byl čas jít. Anouxia, který opět mluvil jménem celé posádky, si potřásl rukou s Johnem a pak políbil obě holčičky. Dále vzal za obě ruce Frances a políbil ji na tvář, pak udělal to samé s Glorií. „*Slibuji vám, že nás znovu uvidíte,*“ řekl. „*Budete v pořádku, podíváme se na vás doma.*“

John, jako vždy praktický, řekl: „Kde je auto?“ Dříve totiž viděl, že stojí v blízkosti průlezu na hlavní palubě. Někdo ho zavedl k okraji velkého čtvercového otevřeného průlezu a když se podíval dolů, přímo pod ním bylo auto, jeho bílá barva odrážela světlo z lodi, bylo pěkně zaparkované blízko vysokého živého plotu, který John rozeznával. John řekl, že mohl vidět celou délku vozu a z toho usoudil, že muselo být nejméně třicet metrů pod nimi. Myslím, že z jiných důvodů to bylo pravděpodobně blíže, asi padesát stop = 15m.

Všichni se podívali dolů, země se jim zdála velmi tmavá (bezpochyby proto, že loď sama vrhala na zem stín), a k zemi bylo ještě daleko. Děti se podívaly, ale rychle ztratily zájem o vůz a hned se rozhlížely po obrovské kruhové místnosti s tolika lidmi.

Když jim bylo řečeno, že by měli vstoupit na nezajištěný prostor u okraje průlezu, přirozeně dost váhali, bez ohledu na jejich nedávné poněkud zmatené vzpomínky na světlý válec. Paprsek světla, ale jen málo jasný, ve skutečnosti svítil dolů na zem, kruh světla byl docela blízko od auta.

Jeden z mužů se dobrovolně snesl dolů s nimi, aby jim ukázal, že vše je v pořádku. Tento muž, nebyl ani jeden z těch dvou, které dobře znali, ale někdo jiný, vyšel odvážně vpřed od okraje průlezu, jako kdyby šel na pevnou podlahu, ale neměl nic pod nohama. Šel nebo klouzal dopředu, dokud nebyl přesně ve středu poklopu, stále nepodporován, ale stál normálně, jako to dělali v jasném válci. Návštěvníci proto sebrali odvahu a šli za ním, dokud všech šest nestálo spolu, stále v úrovni hlavní paluby, ale přitom stáli ve vzduchu. Poté, pravděpodobně někdo stiskl někde přepínač, protože se celá skupina šesti lidí začala snášet velmi pomalu k zemi, udržující stále svoji formaci. Jak se vzdalovali od přechodové komory, přes spodní poklop, cítili chladný noční vánek, jemně vanoucí do obličeje. Pohyb dolů byl pomalý, ale stabilní. Nakonec se dotkli země tak jemně, že se jejich kolena nestačila ani ohnout. Byli jen pár metrů od auta, na straně řidiče. Stáli na cestě sami, blízko u silnice, to místo bylo ve skutečnosti malé parkoviště, zřídka používané v této noční době, mimo Faringdonu.

Světlý paprsek na ně stále svítil, ale teď se od nich přemístil přes silnici o pár metrů. Mysleli si, že kosmická loď se celá o kousek pohnula, když paprsek se pohybovat mimo ně. Stříbrně oděný muž z Janosu, který byl stále s nimi, šel pomalu zpět, pryč od nich ke kruhu světla tvořeného paprskem na asfaltové silnici. Jak šel, řekl: „*Nebudete si pamatovat nic z této cesty*“. Pak to řekl ještě znovu. Když vstoupil zpět do kruhu světla, začal pomalu stoupat až do kosmické lodi a poklop se uzavřel.

Jak tam stáli a dívali se, kosmická loď se zvedla, pak opět poklesla a oni mohli vidět prostřednictvím řady osvětlených oken, vedoucích dovnitř lodi, že posádka se dívala na ně, na malé parkoviště „jako kdyby jim mávali na rozloučenou“.

Loď se konečně zvedla, odletěla rychle pryč a brzy se ztratila z dohledu. Obrátili se k autu, našli všechno v pořádku, světla a zapalování byla zhasnutá a klíče byly na svém místě v zámku zapalování. Všichni nastoupili ze strany řidiče, protože druhá strana byla příliš blízko u plotu a tak nešly otevřít dveře. John odjel a najednou byli ve Faringdonu. Od tohoto bodu se „skutečný příběh“ oddělil od „falešného příběhu“, jak jsem napsal v 1. kapitole. Čtenáři, kteří chtějí zakončit příběh, mohou si znovu přečíst koncovou část této kapitoly.

**

Živý plot na parkovišti je důležitý v mechanismu "falešného příběhu" a budu se jím tady zabývat. Jistě si vzpomenete na nereálnou a nekonečnou jízdu v úzké uličce s vysokými živými ploty na obou stranách, tento prvek se opakoval, když John, jako řidič, se možná nejvíce podílel přímo na „falešném příběhu“, poznamenal mnohem později, že plot se zdál opakovat do

nekonečna a také řekl, že dva ploty na obou stranách mezi kterými jel, byly jako zrcadlové obrazy jeden druhého.

Myslím, že není pochyb o tom, že jich pět bylo po celou dobu jejich pobytu v kosmické lodi pod hypnotickou kontrolu, která začala, když poprvé spatřili rotující kruh barevných světél. John v době, kdy jsme skončili s jeho prodlouženou sérií hypnotických sezení, kterých měl deset, některá velmi dlouhá, měl dobré zkušenosti s hypnózou, od jejího zahájení, až do konce a měl názor, že byl zhypnotizován po celou dobu návštěvy na kosmické lodi.

Šumivý nápoj nepochybně obsahoval i drogu způsobující hypnózu, Geoff mi řekl, že ty jsou dobře známé i na Zemi, způsobí posthypnotickou sugesci, že si člověk bude pamatovat jen to, co bylo nařízeno a co bylo to hodně posíleno léky, když nám bylo řečeno, že nám to pomůže zapomenout, bezpochyby nám zůstaly pouze umělé pseudo-zkušenosti z úzké uličky. Děti měly málo nebo žádný nápoj, proto jejich vzpomínky z celého incidentu byly jasné, i když tam byla pravděpodobně mírná amnézie Nataši, její vzpomínky se obvykle znovu objevovaly v několika fázích, jako u dospělých. Pokud můžeme říci, tak děti nemají žádnou vzpomínku na "falešný příběh". Je také pozoruhodné, že Gloria, jejíž amnézie na kosmickou návštěvu zůstává téměř úplná, měla velmi jasnou vzpomínku na jednu část příběhu, která nebyla reálná.

Není jasné, zda vizuální pozadí ve "falešném příběhu" bylo záměrně uspořádáno do detailů lidmi z kosmické lodi nebo zda to byla víceméně náhoda, já osobně bych se přikláněl k poslednímu uvedenému názoru. Myslím, že dospělí byli hypnoticky naprogramováni přijmout návrh, že by si nepamatovali z cesty asi padesát pět minut, aby se přihlédlo na ztrátu času, tato zvláštní doba měla být vložena do jejich skutečné paměti, ve snaze dát iluzi kontinuitu. Pamatujte si, že Anouxia ve svém projevu na balkoně na uvítanou, řekl: „*Vrátíme vás zpět do auta, přesně tak, jako kdybyste se nikdy nezastavili.*“

Ve skutečnosti spojili zážitky z cesty vložkou z umělé paměti, která byla zasazena velmi hladce. Iluzí se je však nepodařilo přesvědčit ze dvou důvodů: Za prvé, že kosmickou loď lidé potenciálně nevnímali, protože rodina cestovala po této silnici pravidelně a znala každý centimetr cesty, takže i nepatrné odchylky od normálu by si všimli, za druhé to byl mimořádně nepřesvědčivý vizuální vzor úzké uličky s detailem okolních vysokých živých plotů. Velmi dobře věděli, že tam nikde na jejich trase není žádný takový úsek cesty.

Můj vlastní výklad, na základě toho, co mi Frances a John řekli je, že cesta se jevila úzká, protože jejich auto zaparkovali lidé z lodi, blízko u vysokého živého plotu, když vystoupili v přípravě na odchod rodiny do lodi. Nějakým trikem sugesci si ale vzpomněli na živý plot na obou stranách od nich, stejně blízko, takže se jim zdálo, že jeli po velmi úzké uličce, tak úzké, že nemohlo projet další auto. Naštěstí tento problém nemohl nastat, protože tento celý zážitek nebyl skutečný.

Když jsme se John, Frances a já vrátili na parkoviště, byli schopni přesně popsat pozici vozu, protože byl zaparkován těsně podle plotu, byli jsme také schopni pracovat z úhlu pohledu, přesně tam, kde je paprsek světla položil u silnice, jen pár metrů od budovy. Existuje několik staveb kolem, ale jsou neobydleny, takže nikdo neviděl incident z okna. Existovala samozřejmě možnost, že i pozdě v noci mohlo přijet nějaké auto po silnici, nepochybně však posádka kosmické lodi pečlivě kontrolovala silnici v obou směrech předtím, než sestoupili dolů, ale protože byli na vnějším okraji města, zůstala zde možnost, že by někdo mohl přijít a být velmi překvapen. (*Ze studie obdobných kontaktů se zdá, že loď má zařízení, které dokáže detekovat jakýkoliv typ živé bytosti v širokém okolí lodi, jak je řečeno např. v materiálech o Semjase. Poznámka R. O.*)

John a Frances identifikovali zabezpečení jako to, co bylo v jejich "falešných příbězích" - iluzi jízdy skoro hodinu podél úzké uličky, těsně ohraničené na obou stranách, která sestávala z velmi krátkých záblesků vzpomínek, nemohly mít více než pár vteřin, s krátkým kusem skutečnosti pouze při nástupu z jedné strany vozu, jak vyjžděli z parkoviště na silnici. Přikláním se k názoru, že některé vizuální detaily stromů na druhé straně hlavní silnice byly rovněž zapracová-

ny do iluze. Zastávám názor, že volba obrazového materiálu Janosany, ze kterých chtěli vytvořit iluzi delší jízdy po úzkém ohraničeném pruhu, byla z velké části příhodná, materiál se prezentoval do okamžiku, kdy John začal vyjíždět autem z parkoviště na silnici. Rodina byla hypnoticky naprogramovaná přijmout tento obrazový materiál jako základ pro dlouhou cestu, aby se přihlédlo ke ztracenému času, ale volba skutečné iluze musela být závislá na tom, co bylo k dispozici.

Tato iluze však byla neúspěšná a nepřesvědčivá a nesplnila svůj hlavní účel, kterým bylo nahradit předem ztracených 55 minut. Když dorazili do místo určení, stále si mysleli, že to bylo ve 23:20, byl to jejich předpokládaný čas příjezdu podle dřívější zkušenosti a divili se, když zjistili, že bylo v 0:15. Je zřejmé, že nepřijali ve své mysli vysvětlení, které nabízel falešný příběh, vysvětlující ztracený čas, protože ho nepovažovali za ztracený, neobvyklá zkušenost z úzké uličky, co se jim zdála nekonečná, nezabírala čas, byla mimo čas. Zůstali zmateni touto nevysvětlitelnou zkušeností z podivné úzké uličky, záhadně vložené do známé cesty, ale vytěsnili ji zřejmě stranou a nepovažovali to za součást časové sekvence své cesty. Do té míry je zřejmé, že psychologický nástroj, používaný lidmi z Janosu, selhal.

Nicméně, to umožnilo zneužití, jakým by se s jinými osobami a za jiných okolností mohlo podařit "zakrytí" návštěvy kosmické lodi, v případě, že by to bylo účelem Janosanů. Člověk se diví, nakolik jsou jiná blízka setkání čtvrtého druhu, víceméně úspěšně překryta, aby si zúčastnění lidé na nic nepamatovali. Určitě další, podobné incidenty se musely stát. Zdá se nepravděpodobné, že by incident popsany v této knize byl jedinečný.

Co se týče mého výkladu, psychologové mi nepochybně dají za pravdu. „Zkušenost“ z nekonečné úzké uličky, byla jako fikce, na rozdíl od reálné zkušenosti z kosmické lodi, která měla poskytnout dostatek materiálu pro diskusi mezi odborníky v oblasti duševní vědy.

Takovým odborníkům, bych chtěl říci jen jednu věc: Až se potkáte z lidmi z Janosu, setkali jste se se svými mistry.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Lidé z Janosu

Nyní jsme dokončili přímé vyprávění o tom, co se stalo jedné anglické rodině, která strávila téměř hodinu v kosmické lodi a vše, co tam viděli, nám vyprávěli.

Pro pohodlí čtenáře, s rizikem případného opakování, nyní shrnu hlavní body z informací o lidech z Janosu, které vyšly najevo během mého vyšetřování tohoto incidentu. Fakta jsou zpracována přímo a bez úprav nebo vylepšení, dle vyprávění členů této rodiny. Většinou jsem pracoval s Johnem, jeho sestrou Frances a Johnovou starší dcerou Natašou.

Tyto výpovědi v mnoha případech vyplynuly ze sezení v hypnotické regresi, která se používala hlavně jako prostředek k uvolnění amnézie, která byla záměrně vyvolaná lidmi z lodi, aby chránila rodinu před působením předčasné publicity nesprávného druhu.

Jak mnoho lidí ví, tak hypnotická regrese má další výhodu v tom, že umožňuje, aby objekt znovu zažil akci i několikrát, pokud je to nutné, dává příležitost blíže se podívat na scénu a obnovit detaily, které se v běžné paměti ztratily nebo byly nepřesně definované. Hodně z podrobných informací nicméně přišlo z následných návazných sezení, ve kterých hypnotizér nebyl přítomen a některé velmi důležité body náhle „vyskočily“ do vědomí v nečekané chvíli, které se při formálním sezení vůbec neobjevily.

Toto není místo na esej o regresní hypnóze. Myslím, že to může být užitečné pro ostatní vyšetřovatele, přidat jen to, co je důležité, hypnóza byla řízena vysoce odborně, velmi zkušeným hypnotizérem, s konstruktivním a zodpovědným přístupem k věci, může to být velmi cenná pomůcka k objasnění detailů při setkání s takovými případy, a to zejména, jak je to v těchto případech běžné, když se jedná o určitý stupeň amnézie. Toto je zkrácený popis hlavních faktů o

kultuře Janosu, v mezích toho, co jsme se dozvěděli. Poskytl jsem zde také některé obecné informace, kde si myslím, že to může být užitečné.

Planeta Janos

Janos byl před dvojí katastrofou, po které se stal neobyvatelný, typem planety, obíhající kolem hvězdy (jejich slunce), která je několik tisíc světelných let daleko od nás. Pro běžného čtenáře byl uvnitř naší Galaxie, která má průměr více než 80.000 světelných let, tedy z galaktického hlediska to byl poměrně blízký soused.

„Několik tisíc světelných let“ (Podle Uxiaulii je to fráze, lidé z Janosu nechtěli dát přesná čísla), je obrovská, téměř nepředstavitelná vzdálenost. „Dál, než si umíte představit“ je opět poněkud poetický výraz Uxiaulii.

Světelný rok, jsem si jist, že většina čtenářů zná tento pojem, je jednotkou, která není časem, ale vzdáleností - je to tak daleko, jak doletí světelný paprsek z hvězdy, který bude putovat ve vakuu prostorem za standardní rok, a to je 9,460.000.000.000 kilometrů. ($9,46 \times 10^{12}$ km).

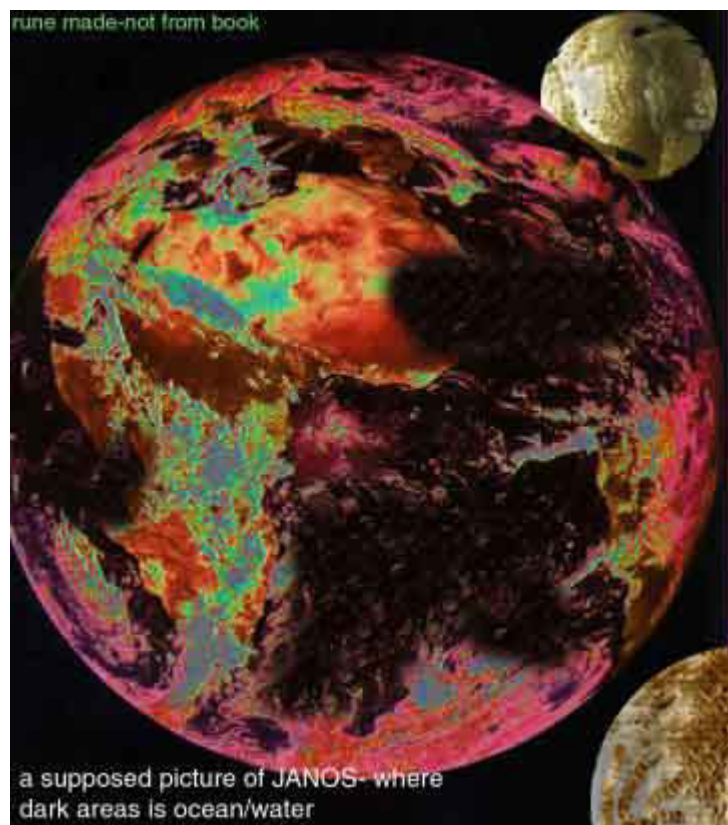
Světlo letí od Měsíce za jednu celou a jednu třetinu sekundy, od Slunce osm minut, od nejbližší hvězdy (Proxima Centauri) za čtyři a čtvrt roku, od Síría za osm a půl roku, proto tak říkáme, že Síríus je osm a půl světelných let daleko. Vzdálenosti jiných známých hvězd jsou: Vega 26, Arcturus 41, Capella 47 a obří Betelgeuse 600 světelných let.

Takže několik tisíc světelných let, bez ohledu na přesnou hodnotu, je to, co by se dalo nazvat v mateřtině pořádně dlouhou cestou galaxií. (Naše galaxie má miliony hvězd, je to obvyklá spirální galaxie, s pomalou vlastní rotací, spíše připomínající obří vír jako u hurikánu Catherine.)

K dispozici je řada ramen, vybíhajících z centra. Janosovo slunce je pravděpodobně ve stejném rameni, jako naše Slunce, možná by mohlo být v nejbližší části dalšího ramene. (Jen abychom to srovnali dle velikosti, nejbližší galaxie k naší, je v souhvězdí Andromedy, velmi podobná naší vlastní galaxii, je dva miliony světelných let daleko, je to nejvzdálenější objekt, který může být viděn ze Země pouhým okem.)

Janos nemůže být velmi odlišný od Země ve velikosti nebo gravitaci. Lidé z kosmické lodi vypadali stejně v normální zemské gravitaci (I když jsou možná o něco štíhlejší), jejich stavba těla a obecný vzhled se téměř nelišil od běžných obyvatel Země. Naši návštěvníci měli na lodi normální gravitaci jako na Zemi, i když je zřejmé, že ji mohli kontrolovat nebo měnit, pokud by zjistili, že je jiná vhodnější, tak by to zřejmě udělali.

S největší pravděpodobností je slunce Janosu velmi podobné našemu Slunci, není nic, co by bylo významně odlišné. Naše Slunce je ovšem, hvězda zcela běžného typu. Lidé z kosmické lodi, mají obvykle tendenci pracovat na zemském povrchu v noci, ale to jen proto, aby unikli objevení, než aby se chránili před sluncem.

Možný pohled na Janos a jeho dva měsíce před katastrofou .

Janos sám , jak byl vidět z vesmíru před lavinou kamení, měl převážně nazelenalý a hnědý odstín, střídaný skvrnami s modrou vodou. Mraky nebylo vidět, jak je známe z některých našich obrazů Země, jejich obrázky totiž neukazují planetu s mraky, možná proto, že používají techniku, která je neukazuje - to by bylo užitečné při průzkumu spousty planet, pro případné porovnání.

Byly tam velké plochy volné vody, moří nebo oceánů a mnoho jezer. Nicméně, celková plocha pokrytá vodou byla menší, než plocha půdy, řekl John, možná jen třetina povrchu planety, v tom se Janos lišil od Země, která má více vody než země. Byly tam značné plochy tmavě zelené, které John považoval za lesy, podobně jako nejrůznějších oblastí, o kterých si myslel, že jsou zastoupené obdělávanou půdou. Bohužel, nemáme orbitální fotografie před a po havárii Janosu, s výjimkou těch, které jsou z poměrně vysoké oběžné dráhy, všechny bližší snímky jsou z povrchu planety po zasypání lavinou kamení.

Byly tam dva měsíce, menší ve srovnání s naším - vnitřní měsíc Saton (vyslovováno Zaton) byl příliš blízko na nestabilní dráze a jeho rozpad způsobil katastrofální lavinu kamení. Vnější měsíc, který si myslíme, že byl nazýván Sarnia (vyslovováno Zarnia) byl menší než Saton.

Podnebí a vegetace

„Na Janosu bylo stále teplo“ - podle pilota Uxiaulii. Známe jen několik snímků z přírody před pádem laviny kamení, ze scén běžného života, kde oblečení na nich vypadá jako o letním dnu v Anglii, ale rozhodně z toho nevyplývá, že je to nějaký extrém, který by byl nepříjemný.

Samozřejmě si musíme uvědomit, že Janosané nemuseli obydlet celou planetu, jejich počet se počítal v milionech, nikoli v miliardách, jako je to na naší planetě, takže asi bydleli jen na příjemnější části.

Chápeme-li to dobře z prohlášení Uxiaulii, nejsou tam žádná výrazná roční období, jako jsou naše léto a zima, což by znamenalo, že osa otáčení planety je blízko ke kolmé rovině, v níž se otáčí kolem svého slunce, kterou bychom nazvali rovinou ekliptiky. To by také znamenalo, že

oběžná dráha Janosu kolem jeho slunce je téměř kruhová. Sezónní změny na Zemi nastávají ze dvou důvodů - jedním je sklon osy o úhel $23\frac{1}{2}$ stupně od kolmice k rovině ekliptiky, druhým je střední excentricita oběžné dráhy Země kolem Slunce, která přivádí Zemi blíže ke Slunci v prosinci a odvádí ji dál v červnu, takže na severní polokouli jsou zimy mírnější a jižní Antarktida má zimy intenzivnější.

Mírné letní klima také naznačuje, že množství tepla, které dostává Janos od svého slunce se příliš neliší od toho, které v průměru přijímá Země. To by mohlo znamenat, že teplo, které dostává Janos od svého slunce, je podobné jako u našeho Slunce, v tomto případě je vzdálenost Janosu od svého slunce stejná jako u Země nebo srovnatelná. Rovnováha může být také dosažena, pokud by například Janos byl trochu dále od poněkud teplejší hvězdy nebo blíže ke chladnější. Ale je pravděpodobné, že podmínky jsou v podobných mezích, jaké známe na Zemi.

Vegetace na Janosu se liší od té naší v jednom významném ohledu, barvy listů jsou tmavě lahvově zelené, jemná světlejší zelená, jakou známe na Zemi, nebyla našimi svědky ve filmech, které jim promítali, pozorována.

Stromy se také liší od těch, které známe na Zemi v tom, že alespoň u některých není vidět kmen nebo kmeny, ale pouze několik silných větví, které rostou přímo ze země a rozkládají se způsobem, jakým to dělají naše větve u stromů. Při jedné příležitosti, byl trs listů vidět blízko u fotoaparátu, listy jsou popisovány jako oválné s jemnými žilkami, podobné jako u nás, ale jinak výrazně těžké a masité. Při srovnání svědectví s našimi rostlinami, vypadaly jako u gumovníku.

Několik keřů, které pozorovali, se lišilo hlavně tmavě lahvově zeleným listím, ale nesly také to, co se zdálo být květy, spíše označené jako velké, asi jako velké růže a pivoňky a (v jednom případě je viděli zblízka) ze dvou barev - některé červené a některé růžové.

Část "stromů" na břehu jezera nesla velké oválné plody, žluté, hořčicové barvy, které byly podobné melounům.

Budovy a doprava

Máme velmi málo fotografií budov, jediné dobré a jasné jsou rodinných domků. Frances měla prchavý dojem, že během laviny kamení, větší budovy ve městě, padaly k zemi, všechny stavby, co bylo vidět na obrázcích po pádu skal byly úplně zničené – „jen kousky stojících zdí, jako po bombardování“.

Nejpřesnější informace dostala Frances od Uxiaulii - fotografie jeho vlastního domova na obrazovce, před dopadem laviny kamení, s manželkou Vurnou a jejich dvěma malými dětmi v zahradě před domem. Dům byl obdélníkový, s jednoduchou sedlovou střechou bez komínů. Střecha byla pokryta velkými čtvercovými taškami šedé barvy, které se nepřekrývaly, ale ležely v jedné rovině. Na konci byl štít zdoben vyřezávanou lomenicí. Dům byl jednopatrový. „*Nemáme horní podlaží jako vy*“. Bílé zdi byly postaveny z vodorovných prvků, spojených materiálem, který Frances označila jako dřevo.

Byly tam otevřené dveře uprostřed přední stěny, jejich tvar byl přesně takový, jako jsme viděli v kosmické lodi, se zaoblenými rohy a mírnou klenbou, takže můj původní předpoklad, že kosmická loď má dveře takto navržené, aby umožnily průchod, nemusel být správný. Na druhé straně, čtenář brzy pochopí, že je to důvodem, proč jsme si mysleli, že domovní dveře na Janosu byly předlohou dveří v kosmické lodi.

Větší část stěny po obou stranách dveří zabíralo velké okno, které nebylo vybudováno z tabulí montovaných do rámu, ale bylo vyrobeno z jediné velké jednolitě skleněné desky (nebo jiného průhledného materiálu), tvarované do oblouku, jako staromódní okna, ale s modernějším vzhledem. Frances říkala, že neviděla vůbec dovnitř domu.

Na dalším obrázku se kamera dívala přes údolí, na protějším kopci v údolí byla postavena řada domů podobných tomu, jaký jsme již popsali, které byly postaveny na svahu na protějším kopci. Byla tam různá vegetace kolem osady, ale ne přímo mezi domy. Vizuální dojem obrázku byl jakoby vyroben podle vzoru střech, celkový dojem byl jako vesnice nebo rezidenční příměstská

čtvrť. Nebylo tam nic jako přístupové cesty a pravděpodobně ani nebyla žádná zapotřebí. Uxiaulia řekl Frances: „*Naše doprava je odlišná od té vaší, naše vozidla se vznášejí nad zemí*“. Osobní vozidla tak létala mezi předměstskými a venkovskými domy nebo na parkovací místa, nebyla nutná lokální silniční síť, i když v praxi by nezabírala tolik místa.

Létající plošina, jakou popisovali i kontaktéři z jiných příběhů (Thiaaouba)

John to jasně viděl přes objektiv kamery, když vlastně jel takovým létajícím vozem, tenhle byl větší než jeho vlastní auto, jaké potřeboval. Popisuje, jak se klouzal po nerovném terénu, nikdy se nedotýkal povrchu a pokračoval v letu, několik metrů nad zemí, i když se občas zastavil.

Toto vozidlo mělo podlouhlý oválný tvar, s dvojicí velkých válcových výstupků na zadním konci, navzájem rovnoběžně s osou vozidla, mohly to být motory. Uvnitř bylo čelní sklo, které umožňovalo pohled na zakřivenou kapotu, v přední části vozidlo byly světlomety, které byly používány v tunelu. Trup vozidla byl tmavé zářící kovové barvy.

V prosinci 1979 mi John řekl, že nedávno měl sen, ve kterém se ocitl zpátky v kosmické lodi, mezi stříbrně oděnou posádkou. Stál vedle Anouxii a díval se na velkou svislou stěnu, nebyl to horizontální displej, tvořící součást monitorů navigace, na němž dříve viděl obrázky. Tři nebo čtyři lidi z lodi také stáli kolem a pozorovali obraz. John nedokázal říci, kde na lodi to bylo.

Na obrazovce viděl, nejprve zemi s jezerem v pozadí, kde byla na jezeře loď v pohybu, ale bylo to příliš daleko, aby viděl detaily. Denní světlo se už nezdálo příliš jasné. Otočil se doleva (to znamená, že kamera tak učinila) a před ním se ocitl poměrně strmý, přírodní travnatý břeh, možná dvanáct stop vysoký. Šel nahoru po svahu, říkal si, že není příliš strmý, takže nemusel vyvinout velkou snahu se vyšplhat (to je typický subjektivní pocit při účasti ve scéně, kterou představovaly filmy z Janosu).

V horní části svahu vyšel na silnici, pohlédl nejprve doleva, pak doprava, kde byla silnice rovná jako šíp, svažité mírně dolů a ztrácela se do temnělé dálky. Nejprve řekl, že cesta sama o sobě byla jako dálnice, byla velmi široká a zcela rovná, pokrytá materiálem temné barvy. Nebyly zde udělány žádné značky jízdního pruhu, žádná středová čára, žádné postranní čáry, žádné značky. Poté řekl, že to bylo spíše jako přistávací dráha na letišti.

Na obou stranách silnice byly domy, bylo jich tam asi sto, všeobecně podobné těm, jaké viděla Frances. Také poznamenal něco na vzhled střechy, možná že to bylo něco, co lidé z Janos obdivují a mohl to komentovat. Jediná věc, kterou si John pamatoval byla, že Anouxia, když se dívali po domech, řekl: „*Některé z domů jsou jako vaše obchody*“.

Nejbližší domy byly docela blízko, snad padesát stop nebo tak nějak, byly pod úrovní vozovky, takže krajnice cesty byla asi na úrovni střešních okapů. Jak se cesta postupně svažovala, přicházela blíže na úroveň domů.

John řekl, že tam nebyly žádné odbočky ze silnice, nebyla tam žádná možnost, jak byste mohli vyjet mimo hlavní silnice ke skupině domů. Ale s létajícími auty by to nebylo potřeba, hlavní magistrála by poskytovala zdarma neomezenou trasu pro rychle se pohybující dálkovou dopravu, stále na povrchu, ale místní odbočky a přístupy by mohly být letem nad nerovným terénem.

Neviděl žádný provoz na dálnici ani lidi, když se podíval znovu na osadu u jezera, zdála se mu spíše tmavá, ale na silnici a v zastavěném území bylo jasněji, i když neviděl žádné veřejné osvětlení.

Na naší planetě byla před mnoha lety jakási diskuse o ionizovaném vzduchu nad silnicemi a městy, kdy za použití principu polární záře, by mohlo vzniknout měkké, rovnoměrné osvětlení, které by nepotřebovalo žádné viditelné připojení, tak jsem se divil, když jsem slyšel tyto nejnovější zprávy od Johna, že na Janosu používají zřejmě takový systém osvětlení.

Energetika a průmysl

Elektrická energie byla vyráběna jadernými elektrárnami, jiného vzhledu jako ty naše. Například Frances je viděla, jako to výstižně popsala, jako „jako plynem uvnitř Eiffelovy věže“. Byl tam obrovský vertikální válec z temně šedého materiálu, přidržený pouze ve čtyřech bodech na svém vnějším obvodu čtyřnohými, postupně se zužujícími pylony ze světlého lesklého kovu, složené z příhradových nosníků s křížovým vzorem, které byly spojeny řadou kruhů. Válec byl vložen do pylonu takovým způsobem, že jeho spodní konec se zcela nedotýkal země, i když musel být velmi těžký. Stožár se na svém vrcholu zužoval do hladké zaoblené špičky.

Rozměry bylo obtížné posoudit, pro nedostatek srovnání, Frances měla dojem, že to bylo velmi velké. Je téměř jisté, že palivo byl uran, jen si nepamatuje, jestli byl takto pojmenován, ale bylo to tak, jak je to zachyceno v její mysli. S ohledem na to, co se stalo, je velmi pravděpodobné, že to byl uran.

Na průmyslové úspěchy Janosu, můžeme soudit pouze dedukcí. Nicméně, je nemožné, aby neměl významný vliv obrovský rozsah úkolu budování vesmírné flotily, která by přes obrovskou vzdálenost převezla celou populaci planety, čítající mnoho milionů lidí. Jak dlouhou dobu tento úkol vyžadoval, nevíme. Bylo nám řečeno, že průměrná délka pracovního dne na Janosu byla

mnohem kratší než na Zemi a že většina prací byla prováděna za pomoci strojů a počítačů.

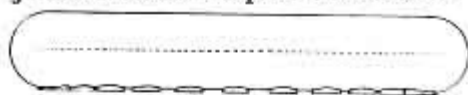
Vytvoření pouze jedné lodi, jako je ta, co navštívili, pokládána Janosany za malou loď, odůvodňuje nesmírně moderní a komplexní průmyslovou organizaci a její závislost na elektrické energii, o tom není pochyb. Průmysl na Janosu byl závislý na elektřině. Existuje mnoho takových lodí, některé z nich obrovské velikosti, zejména ta, kterou jsem nazval vlajkovou lodí flotily, o které Frances dostala informace telepaticky.

Byla opravdu ohromující velikosti, domnívám se, že byla ve tvaru kruhu, ale protože Frances viděla jen okraj lodi, nedokázala říct, jestli to bylo vyplněné jako disk nebo zda to bylo jen otevřené mezikruží, tvaru prstence. Kolem spodního okraje, bylo mnoho obrovských vstupních bran pro přilétající a odlétající kosmické lodě.

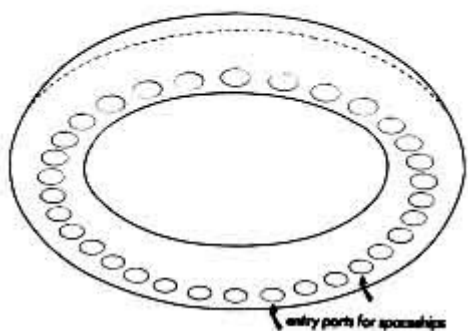
Navzdory vyspělé technologii, je toho hodně, co víme o kosmických lodích Janosanů, neboť jsme jednu navštívili. Na porovnání byly například šrouby, které měly osmihranné hlavy, a ne šestihenné, jako na Zemi.

K dispozici měli voltmetry. Byla tam zařízení, která velmi připomínala transformátory. Existovaly obrazovky, pro zobrazení technických dat, jakož i pro promítání filmů a pro

janos mothership diam.ca.5km

The Janos 'Flagship' in edge view, as shown to Frances

monitorování externích kamer. K dispozici byly rampy, které se pohybovaly dopředu automaticky, když člověk na ně vstoupil.

Někde, z našeho pohledu, musely v kosmické lodi být i dílny, sklady, kanceláře, laboratoře, počítačové místnosti, zkušebny, opravy a údržba zařízení, stejně jako místnosti pro bydlení a společenský život. Na planetě, v mnohem větším měřítku, musely být stejné objekty a lze předpokládat, že velké lodě flotily s sebou nesly celou řadu průmyslových zařízení z Janosu, stejně jako jeho obyvatele.

Jídlo a zvířata

Našich informací o těchto věcech je poskrovnu. „*Máme zvířata, která jíme, pokud chceme jíst nějaké maso, ale většinou jíme věci, které rostou*“ - to je téměř souhrnem všeho, co nám bylo řečeno ústně. Ano, byla ještě jedna věc, viděli jsme na břehu jezera grilování, kde pekli a jedli kusy tmavého masa. Uxiaulia to nazval „maso“ a řekl: „*získáváme ho z řeky*“. Frances také viděla, že jedli hořčicově žluté melouny, jako ovoce ze stromů. Zdálo se, že byly populární.

Nevíme, zda Janosané praktikovali zemědělství v našem slova smyslu: „Máme zvířata na jídlo“ naznačuje, že byla chována zvířata pro tento účel. Bylo nám však řečeno, že lidé na Janosu nemají zvířata v obydlí jako domácí zvířata, ale viděla na Janosu alespoň jednoho psa nebo vlka. Je pravděpodobné, že alespoň v minulosti používali divoké vlčáky jako lovecké psy nebo snad k tomu, jako je používají ovčáci.

Maso chytané v řekách naznačuje, že měli rybolov, ale to je volně používaný termín, nemusely to být ryby, jak je známe na Zemi. (Mohly by to být houby, mušle a pod.) Na pikniku lidé jedli rukama, ale uvnitř domů mohli být více kulturní, to my nevíme, Frances bohužel neukázali žádný obrázek z jejich domácího života.

Oblečení a účesy

Naproti tomu, informace o oblečení jsou velmi podrobné. Celkový výčet byl uveden v kapitole 6, zde to shrnu.

Byly popsány čtyři různé druhy oblečení: jeden v kosmické lodi a tři na planetě. V lodi, kde bylo padesát členů posádky byli všichni vidět v uniformě, která byla stejná pro muže i pro ženy. V podstatě sestávala z jednoho kusu přiléhavého oděvu pokrývajícího celé tělo, z tkaniny lesklé jako stříbrná metalíza, docela pružné a flexibilní. Naši svědkové byli toho názoru, že kovový povrch byl skutečně stříbrný, nejen jako stříbro vypadající. Většina nosila opasek ze stejného materiálu, když jste ho viděli zblízka, příčně žebrovaný, na středu přední části byl zajištěn kruhovou sponou o průměru tři palce - to jsou detaily, které budou uvedeny níže pod oddílem nášivky, vlajky a odznaky. Při pohledu zblízka, byl znak připevněn k opasku komplikovanou stříbrnou sponou.

Dva vysocí důstojníci, Anouxia a Uxiaulia, nenosili opasek, místo odznaku oba měli velké, zcela čistě bílé kotouče na hrudi, asi pět a půl palce v průměru. Svědci mi neřekli význam těchto disků.

V kosmické lodi, měla většina posádky obou pohlaví na sobě jako součást uniformy, přiléhavou stříbrnou kapuci, ukazující jen obličej. Někteří z nich, měli těsnou kapuci přes uši, velmi tenkou, která modelovala ušní lalůčky. Nejméně jeden člověk, Anouxia, měl rukavice z tenké stříbrné látky.

Frances viděla několik pozoruhodných detailů, např. pásek podél levého ramene, který pokládala za skrytý zip. (Pozorovatelé kosmické uniformy často přemýšlí o tom, jak se jejich nositelé dostávají do nich a ven, protože se zdá, že nemají žádné zapínání.)

Boty byly černé nebo šedé, s velmi silnými bílými mechovými podrážkami bez podpatku, které umožňovaly nositeli ulpět na palubě, za podmínek beztlázného stavu. (Absence paty je jednou z

nejvíce konzistentních informací, publikovaných popisů oblečení personálu létajícího talíře.) Bylo nám řečeno, že Janosané nenosí na planetě stříbrný oděv, ale je to jen uniforma na lodi.

V kosmické lodi, muži, kteří neměli helmy, měli velmi krátce ostříhané vlasy, na americký vojenský styl, vpředu vyčesané vzhůru (na ježka), několik žen v lodi, které byly prostovlasé mělo dlouhé vlasy, rovného střihu, volně spadající a v úrovni ramen nakadeřené. Můžeme myslím předpokládat, že všichni lidé s kapucemi, obojího pohlaví, měli vlasy ostříhané nakrátko, i když jsme nikdy neviděli prostovlasé ženy s krátkými vlasy.

Lidé, kteří pomalu umírali na nemoc z ozáření, po výbuchu elektráren na planetě, nosili mnišské dlouhé kutny v černé nebo tmavě hnědé barvě, s hlubokou kapucí kryjící i obličej, bylo nám řečeno, že to byla uniforma, která jim dávala jakousi ochranu proti smrtícímu prachu, nebylo to jejich běžné oblečení. Možná to může sloužit k identifikaci kontaminovaných radioaktivitou.

Před pádem laviny kamení na planetu, v běžném životě, máme ukázky oděvů ve dvou situacích, doma a ve volném čase. Neviděli jsme lidi při práci, tak nevíme, co nosili. Domácí oblečení pro ženy a děti, bylo vidět na fotografii z domova Uxiaulii, která ukazovala jeho manželku Vurnu (žena 23 let) a její dvě děti na zahradě. Základní oděv pro všechny tři byly kalhoty s bílou náprsenkou, jako naše montérky, šle od kalhot byly vpředu zapnuty u každého ramene bílou kruhovou sponou. Vurna a dívka ve věku kolem pěti let, měly na sobě červené kalhoty, ale malý chlapec, asi tříletý, měl na sobě světle modré kalhoty. Obě děti, měly mikiny s kulatým výstřihem a dlouhými rukávy. Vurnina halenka měla kratší rukávy, končící nad loktem. Obě děti na sobě měly bílé boty, matčiny boty byly červené.

Vurna měla rovně učesané vlasy, přirozeně zvlněné na konci, asi v úrovni brady. Holčička měla kudrnaté, žlutavé vlasy, jako len, většinou byly volné, ale na každé straně tváře měla culíky vlasů, svázané červenou sponou tak, že oba směřovaly do stran.

Ve filmu z večerního grilování u jezera, bylo oblečení trojího druhu. Někteří z mužů, včetně jednoho obsluhujícího gril, mělo na sobě jen tmavé plavky, podobné těm, jaké známe. Jiní muži měli oblečenou teplákovou soupravu s širokým opaskem. V jednom případě měli bílé lemy na vnějších okrajích rukávů, v pase a nohou. V lodi se smíšenou posádkou, muži i ženy měli na

sobě červenou teplákovou soupravu, zřejmě to bylo považováno za vhodnější pro tuto činnost než šaty, které se chystám se popsat.

Ženy, které se procházely nebo seděly na břehu jezera se svými společníky byli módně oblečené. Všechny měly variace na společné téma: byla to v podstatě halenka s dlouhým rukávem, s vysokým kulatým výstřihem, kombinované s volnou sukní, délky až po zem, s překrývajícími se záhyby na levé straně. Celá byla držena velkou kulatou kovově vyhlížející sponou na pravém boku a zdobená abstraktním květinovým vzorem,

Halenka byla až na jednu výjimku bílá, z průsvitného materiálu, jako je šifón nebo jemný nylon. Materiál sukně měl množství různých barev, ale ve většině případů byla základní barva bílá, byla potištěna velkým, opakujícím se vzorem, který se lišil detaily, byly to v podstatě abstraktní květinové motivy, ladící se sponou. Červený a růžový design byl výrazný.

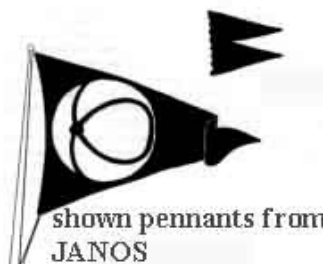
Dámské večerní šaty pro společenské příležitosti

Jedna žena v popředí měla na sobě černý živůtek přes bílou sukni s květinovým vzorem v černé barvě, její upínací spona byla také černá. Měla hlava zakrytou nějakým šátkem, byla jedinou ženou, co jsme viděli před lavinou kamení na planetě, která nebyla prostovlasá.

Vlajčky, nášivky a odznaky

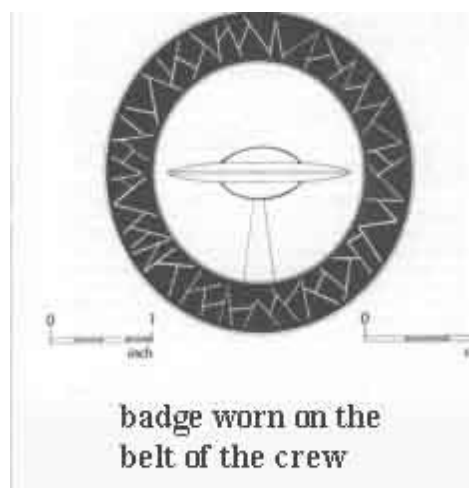

shown pleasure boats on
JANOS lake

shown pennants from
JANOS

Vnitřní část byla bílá, ne stříbrná, na ní byl černou barvou, mírně plasticky stylizovaný „létající talíř“ v bočním pohledu, ze středu spodní strany, směřovaly dva paprsky dolů, obrys tohoto svazku směřoval na zem. Možná to mohlo znamenat funkci průzkumné třídy této lodi.

badge worn on the
belt of the crew

Povahu kultury může často osvětlit a někdy i její původ, použití vizuální symboliky. Máme štěstí v tom, že některé detaily tohoto druhu jsme viděli i na Janosu.

Vlajky dvou druhů byly na lodičkách, obě trojúhelníkového tvaru, asi dvakrát delší, než širší. Jedna z nich byla zakončená jako rybí ocas, možná aby se odlišila od jednodušší, samotné lodě byly v různých barvách.

Základní barva obou vlajek byla tmavě modrá, bílý disk na nich se téměř dotýkal okrajů. Na disku byl symbol, opět v tmavě modré, skládající se ze smyčky, s kulatou tečkou v místě, kde se smyčka překřížila.

Kruhový odznak nosila na opasku většina kosmické posádky, asi tři palce průměru, byl ve dvou soustředných částech: vnitřní kruhová o průměru dva palce a okolní prstencová půl palce široká.

Okolní prstencová zóna byla černá, se dvěma kruhy, s obvodem mírně zvýšeným. Na černé zóně byl nepřetržitý vzor rovných stříbrných linek vedených v podivných úhlech k sobě; nebyly dostatečně pravidelné aby to byla jen dekorace, John a Frances, která také popsala odznak, si byli jisti, že to mělo smysl jako písmo. John se pokusil nakreslit některé znaky a já jsem vyjádřil svůj dojem z výkresu, ale nemělo by to být bráno jako přesná reprezentace. Řekl bych, že nápis kolem odznaku byl ve stylizované písemné formě, spíše než normální nápis. To naznačuje formu písma, podobného runám nebo jako rýhy do dřeva nožem. (Což například klínové písmo – pozn. překl.) John to také viděl na jednom místě u dveří, kde bylo kromě obvyklého tvaru zdobené obložení, asi čtyři

palce široké, kde znaky na něm byly podobné těm, které byly na odznacích.

Někteří lidé v kosmické lodi měl také zvláštní označení, jako žluté pruhy na ramennou, které nosily Serkiliias a Cosentia, označující zdravotníky, jak Serkiliias o nich řekla, což znamená, že to bylo jejich zaměstnání, tedy pravděpodobně označení zdravotnického personálu.

Jeden muž, přinejmenším ten, který doprovázel Frances po chodbě, měl zužující se bílé pruhy na každé straně hrudi, počínaje širokým koncem pod rameny, zužující se dolů kolmo k bodu v úrovni srdce. Tento význam nám nebyl vysvětlen.

Řeč a jazyk

Když Janosané v kosmické lodi mluvili mezi sebou, návštěvníci si byli vědomi toho, že mluví cizím jazykem, říkali, že to bylo slyšet jako zahraniční stanice na rádiu, podobná španělštině, které nerozuměli, když byli na dovolené ve Španělsku, znělo to jako evropský jazyk.

Když posádka kosmické lodi mluvila anglicky, byla to standardní mluva bez přízvuku, jako mluvená angličtina lidí s dobrou znalostí, John řekl skromně: „Mluvili lépe anglicky než já.“

Nebyla tam žádná stopa místního nebo regionálního akcentu ani cizí intonace, byl to určitě jazyk jako v Anglii a ne ve Skotsku, Americe, Kanadě či Austrálii ani jako angličtina mluvená například Němcem, Holanďanem nebo Skandinávцем. Bylo to způsobeno tím, že mluvená angličtina občas prozrazuje sama sebe, je-li to naučený jazyk, a ne mateřský jazyk.

O jazyku na Janosu víme jen velmi málo, snad jen tolik, aby to bylo zajímavé. Známe až doposud, třináct vlastních jmen s jejich výslovností: JANOS, SATON, SARNIA, ANOUXIA, UXIAULIA, VURNA, AKILIAS, SERKILIAS, COSENTIA, SAUNUS, VONASON, FAUN a PHUSANTHEAS. Hláskování v angličtině jim bylo poskytnuto v kosmické lodi, pro prvních pět z nich, zbytek jsou naše psaná a vyslovovaná slova, i když Nataša věděla, že Phusantheas začínal s P a hláskování posledních čtyř jí dala Akilias.

Byl jsem najednou překvapen podobností těchto slov, které byly podobné archaické řečtině. Phusantheas má řeckou podobu a Saton je vlastně staré řecké slovo, které znamená míru obilí. Zde bylo použito na vnitřní měsíc Janosu, který se rozpadl. Všechna slova bylo možné považovat za slova v jazyce, vycházejícím ze starořečtiny. Navíc, všech třináct slov bylo jazykově shodných, patřily do stejného druhu jazyka, což je silným argumentem proti tvrzení, že byly vymyšleny svědky, kteří by potřebovali představivost a jazykové znalosti Tolkiena, který si to vymyslel pro sebe.

Telepatická komunikace

Kromě běžné řeči, ať už v angličtině nebo v jejich vlastním jazyce, lidé z Janosu nebo alespoň někteří z nich, byli schopni přenášet vizuální obrazy formou telepatie, ze své mysli přímo do mysli jiné osoby. Tyto obrazy byly ostré a jasné, jako barevný, pohyblivý film, nebyli ani v nejmenším vágní nebo nepodstatné. Vypadaly jako skutečné scény, s obvyklou kvalitou reálného obrazu.

Tato technika byla použita k ukázání věcí, pro které nebyl film k dispozici. Frances viděla tímto způsobem elektrárnu a „vlajkovou loď“ flotily, a John, Frances a možná i Nataša dostali hláskování slov řadou jednotlivých anglických velkých písmen, tmavých na světlém podkladě, zobrazených jedno po druhém, asi jednu vteřinu po sobě.

Normální rozhovor byl v běžné hlasité řeči. John v hypnotické regresi prověřoval mou žádost na pohyby rtů a poté řekl, že pohyby rtů mluvčího Janosana odpovídaly anglickým slovům, když ho John slyšel mluvit. Nicméně, mám silný dojem, z některých výpovědí Frances, které řekla v navazujících setkáních, že obyčejný zvukový projev byl posílen telepatickou komunikací základního významu.

Do jisté míry věřím, že je to tak často i v běžné řeči na Zemi, mezi osobami, které se navzájem dobře znají a myslí podobně, ale toto bylo mnohem přesnější a jasnější. Chcete-li příklad - když jsem se zeptal Frances na frázi používanou Uxiauliou: „společně můžeme dobýt celý vesmír“, poznamenal jsem, že se mi nezdá, že jdou za svým cílem za pomoci války, když mě najednou opravila a řekla, že to není myšleno tak, že „dobytí“ je ve vojenském smyslu slova, ale ve smyslu průzkumu vesmíru. Uxiaulia je vesmírný výzkumný pilot z povolání, takže to může být správné i přesto, že to bylo řečeno v souvislosti s útokem a obranou, takže můj dotaz byl rozumný.

Osobnost a politika

Naše rodina shledala Janosany s nimiž se setkala v kosmické lodi, jako osobnosti mimořádně atraktivní, byli k nim silně přitahováni a dokonce i nyní k nim mají loajální vztah a identifikují se s nimi. Po krátkých, nutných incidentech, kdy se musela loď zvednout, protože někdo přicházel, Frances řekla s úlevou: „To je v pořádku, že jsme pryč.“ Čtenář by měl pochopit, že to řekla v reakci na zkušenosti v hypnotické regresi, nemusela to tehdy nutně říci, i když to v té době měla asi na mysli.

Johna jsem požádal, aby shrnul své dojmy z Janosanů, tak řekl: „Byli velmi přátelští, nebylo žádné nepřátelství“.

Náš společný dojem z Janosanů je, že zatímco existují zřejmé náznaky rozdílu jednotlivých temperamentů a úhlů pohledu, jsou velmi jednotní a velmi propojeni, nepochybně proto, že je jejich společné tragické zkušenosti spojily dohromady, ale zdá se, že jsou již od přírody velmi jednotní.

Zřetelně přikládají velký význam všemu, co se provádí na základě obecné shody, ve společnosti na Janosu, jak ji chápeme, není žádné místo pro diktátora, krále nebo vůdčí osobnost. V kosmické lodi, dávají někteří z nutnosti rozkazy a ostatní se musí podříditi, ale naši svědkové pocítili základní rovnost.

Pokud jde o to, co jsem nazval „vlajkovou lodí flotily“, mi bylo Frances řečeno, že to bylo místo, kde shromažďují všechny zprávy a kde se konají všechna důležitá setkání.

Fyzický typ a rasa

Všichni lidé, které viděli v kosmické lodi a všechny, které viděli ve filmech o planetě, byli bez výjimky severského evropského typu, s velmi světlou pletí, světlemodrýma očima a blond vlasy. Muži byli v průměru asi šest stop vysokí a byli štíhlí. Ženy byly menší, asi pět stop a čtyři až pět palců vysoké, drobné postavy, se štíhlým tělem, malými prsy a útlými boky. Je možné, že většina žen, co viděli byla dosti mladá, ale je to jen dojem našich svědků, i když nemusely být tak mladé, jak vypadaly, nehledě na relativistický časový posun. Serkilias, když ji John viděl velmi zblízka, se mu zdála nejatraktivnější. Samotné ženy zřejmě kladly větší důraz na své oči, proto mnohé z nich používaly make-up pro ztmavení přirozeně světlých řas, aby se oči zdály větší.

Nemůžeme si být samozřejmě jisti, zda všichni lidé na Janosu odpovídají tomuto typu. Naši svědci viděli celkem méně než sto lidí. Je možné, že jsou i jiné rasové typy, které mohou být zastoupeny v jiných lodích, pokud je to tak a zdá se, že ano, bylo zaznamenáno několik dalších incidentů, hlášených z ostatních částí světa, což musí znamenat, že bez ohledu na okolnosti, jejich předci opustili dávno Zemi a byla zde zúčastněna více než jedna místní skupina.

Nicméně, velká část zpráv zmiňuje typické lidi v kosmické lodi, na rozdíl od různých trpaslíků a skřítků popsaných v rozporu s reálnými modrookými, zde popsanými typy, kteří mohou dobře reprezentovat typické Janosany.

Je pozoruhodné, že jakákoliv teorie o původu Janosanů z pozemských předků, nezmiňuje tzv. "černé" nebo "barevné" rasy lidstva, zdá se, že to zcela chybí ve zprávách vesmírných lidí, pokud jde o ty, co jsem četl. Tato okolnost sama o sobě dává váhu myšlence, že rasa Janosanů vznikla velmi dávno, na relativně malém území Evropy, v době před tím, než se různé rasy lidstva začaly míchat, jak tomu je v současné době. (Je to popsáno v kontaktních materiálech od Semjase a také do jisté míry v materiálu od Daniela Fry. Pozn. R.O.)

KAPITOLA TRINÁCTÁ

Pod čí vlajkou?

Jak jsme hlouběji zkoumali záležitosti lidí z Janosu, čím dále jasnější bylo, že jsou pozemského původu, kteří byli daleko od své původní planety, po velmi dlouhou dobu. Oni sami nám říkají:

„Věděli jsme o Zemi z minulosti“

„Věděli jsme, kde je na obloze.“

„Při pohledu na vás, lidi a planetu, je to jako když se ohlédneme zpět do jedné z našich učebnic dějepisu, pro nás jste žijící historií.“

„Vy jste naši lidé, protože jste stejní jako my.“

Lidé z Janosu říkají, že ačkoli prozkoumali mnoho planet v dosahu svých lodí, když je ještě před časem zkoumali jako možné domovy, věděli, že přijde doba, kdy budou muset opustit

navždy Janos, nikdy dosud nepřišli na Zemi, protože ta byla příliš daleko. Nedávný vstup velké migrační flotily do naší sluneční soustavy, je jejich první návštěva od doby, co jejich předkové opustili Zemi v dávné minulosti.

Na první pohled toto tvrzení vytváří problém načasování. Létající talíře byly známy už dlouhou dobu - Livius a další římsí historikové je vztahují k létajícím štítům, které Římané považovali za předzvěst, pokud budete mít dva římské štíty a umístíte je na sebe od okraje k okraji, budete mít předmět velmi podobný tvaru typického létajícího talíře. S touto analogií mějme na paměti, že Italové používají slovo „clipeology“, kde bychom mohli použít termín „ufologie“, pro studium létajících talířů a souvisejících jevů.

Ne všechna UFO mají tvar dvojbypuklé čočky, s charakteristickou centrální kopulí nebo bublinou na horní nebo spodní ploše, ale to se zdaleka netýká všech nejčastějších hlášení. Loď z Janosu, kterou navštívila naše rodina, jak byla popsána v této knize, byla tohoto druhu.

Pro zprávy o mimozemských létajících strojích a ohnivých vozech, které máme, musíme jít zpátky do historie, daleko zpět do starého Egypta a Babylonu. Zmiňují se o nich ve Starém zákoně i ve starém sanskrtu. To nebyly lodě z Janosu?

Je těžké si představit, jak by to mohlo být, přijmeme-li tuto myšlenku, tak musíme akceptovat prohlášení Uxialii, že v době „*dvou jejich let*“ během cesty, uplyne „*několika tisíc let*“, to znamená, že cestují rychlostí velmi blízkou rychlosti světla, proto doba, počítaná v čase planety může být mnohem větší než doba, po kterou by cestovalo světlo na stejnou vzdálenost a rozhodně nemůže být kratší. Jinými slovy pád laviny kamení na Janos, která byla příčinou jejich odchodu, se stal již před několika tisíci lety, vzhledem k naší době.

Bez ohledu na to, přikládáme několik obrázků z doby před několika tisíci lety, podle pozemského času, kdy loďstvo opustilo Janos na své cestě k Zemi. Nic nemůže podstatně snížit toto číslo výpočtem podle pozemského času. Pokud by některé lodě cestovaly trochu rychleji, blíže k rychlosti světla, zkrátilo by to dobu cesty na nich, podle času na lodi, ale nemohly by se sem dostat podstatně dříve podle pozemského času, aby ten rozdíl byl stovky nebo dokonce tisíce let. Pokud je vám něco známo o zvláštní matematice rychlostí blízkých rychlosti světla, tak jsem to jsem vynechal, protože jsem pouhý biolog. Jsem však otevřen k poučení.

Já se přikláním k názoru, že zprávy o UFO před naší moderní dobou, táhnoucí se zpět do vzdálené historie, se nevztahují na příběhu Janosu, ale jsou to zprávy o plavidlech pocházejících z jiných planet. Římské odkazy na "létající štíty" jistě připomínají létající talíře, ale samozřejmě nejsme schopni říci, že pouze lidé z Janosu měli létající talíře a že se nenaučili jejich design od někoho jiného. I když nejsme schopni plně porozumět mechanismu pohonu talíře, co je zřejmé z toho, co jsme se naučili z příběhu popsaného v této knize, tak kruhová, čočkovitá forma lodí vzniká z přirozené potřeby, přizpůsobit vzhled mechanismu rotoru, který určuje kruhový tvar.

Každá civilizace využívající mechanismus rotoru jako faktor pro lety do vesmíru by nutně používala létající talíře na všechny lodi určené pro planetární přistání a starty, to se zdá z toho, co John viděl a bylo mu řečeno, že se rotor otáčí, aby bylo možné dosáhnout zrušení gravitace při letu: „*Pokud se bude točit rotor dostatečně rychle, nebude žádná gravitace, aby nás držela při zemi. Při kosmickém letu je rotor je v klidu.*“

„Velké“ lodě, postavené na oběžné dráze, které nikdy nemohou přistát na planetě, nemusí být kruhového tvaru, mohou být například válcovité - velmi velké válcovité kosmické lodě jsou občas hlášeny, z nich nejslavnější je ten případ, kdy jedna explodovala (jaderný výbuch) dva kilometry nad zemí v regionu Tunguska na Sibiři, v roce 1908 – viz kniha „Oheň přišel z nebe“ od Johna Baxtera a Thomase Atkinse, kde je úplná zpráva o tomto incidentu, který byl po mnoho let mylně považován za pád obřího meteoritu.

Více v: <http://galactic.no/rune/tunguska.html>

Samozřejmě jim neřekli nic o tom, že by kosmická loď na Tunguzce přiletěla z Janosu, pokud by byla poháněna s využitím jaderné energie, tak by Země byla radioaktivní dodnes, tomu by se chtěli inženýři z Janosu vyhnout, ale je třeba si uvědomit, že všechny velké lodě byly na Janosu navrženy, vyrobeny a používány předtím, než došlo k jaderné katastrofě, takže nemůžeme pouze na základě těchto důvodů vyloučit možnost, že to byla loď z Janosu. Bez ohledu na její původ se to stalo v roce 1908, kdy se dostala do potíží v naší atmosféře, pamětníci říkají, že byla v jednom ohni dlouho předtím, než explodovala a také, že dvakrát změnila kurs, což ukazuje na to, že byla ještě pod kontrolou.

Jedna kosmická návštěva v naší historii, co je popsána v „The Sirius Mystery“ od Roberta Temple, nebyla zjevně z Janosu. Ta byla konkrétně spojena s planetou systému Síríus, jen osm a půl světelných let daleko, v hvězdných vzdálenostech je to blízký soused, ve srovnání s několika tisíci světelných let od Janosu. Velmi mnoho dřívějších přistání je uvedeno ve starověkém Babylonu a egyptských textech. Babylonské obrázkové ilustrace návštěvníků, je (bezpochyby zjednodušeně) zobrazují jako napůl člověk - napůl ryba. Babylonský text říká, že „učili lidstvo umění civilizace a když na chvíli zůstali, tak odešli tam, odkud přišli.“

Další raná tradice z Indie, uvedená v dávných sanskrtských textech také popisuje, často i s vyobrazením, příchod kosmických lodí, přinášejících lidem vyspělou civilizaci, návštěvníci zůstali po mnoho let, stavěli města, ale nakonec také odešli. Záznamy v sanskrtu je představují jako bojovné a hádavé lidi, s hroznými zbraněmi - text zní jako něco z moderních vesmírných filmů typu „Vetřelec“, katastrofického druhu, což nesouzní s lidmi z Janosu. Opět se to stalo velmi dávno, loď z Janosu by se sem nemohly tak brzy dostat.

To vše vzbuzuje celkový dojem, že jsou i jiné civilizace, co cestují vesmírem, zřejmě nejen ta z Janosu, a že to tak trvá po dlouhou dobu. (Ti, kteří mají čas, necht' si přečtou další materiály na tomto webu: <http://rune.galactic.to/udxen.html> a budou vědět, že Janosané jsou pouze jednou z mnoha návštěv z vesmíru na naší Zemi. Pozn. Rune Overby.)

**

Nejstarší datum zprávy, která se váže s Janosem je z roku 1888. Toto je rok záznamu v deníku vedeném bělochem, který žil mezi indiány ve Skalistých horách, znal je dobře, mluvil jejich jazykem a byl zasvěcen do kmenových příběhů, jak napsal Brad Steiger v knize „*Mysteries of Time and Space*. Záznam je z jeho soukromého deníku, který nebyl zveřejněn ve své době, ale až za půl století, když se dostal do rukou vnukovi autora.

Někteří čtenáři mohou znát Sasquatche, Momo, bigfoota nebo šíleného medvěda, ve starých indiánských tradicích, které byly v současné době oživeny mnoha pozorováními civilizovanými lidmi, často volně spojovanými s UFO. Deník z roku 1888 je jediným zdrojem, který vykazuje propojení tradice Sasquatche s konkrétním příběhem lidí z Janosu. Odkaz je potvrzen v zaznamenaném indiánském popisu mužů z létajícího talíře, kterému indiáni říkali "malý měsíc", jako lidí, co mají velmi krátké vlasy a lesklý stříbrný oděv.

Autor deníku vypráví, jak mu byl ukázán „crazy bear“ - mohutně stavěný nahý muž, pokrytý hladkou tmavou srstí, který žil v chatrči. Indiáni mu řekli, že čas od času, „malý měsíc“ sestupuje z hvězd, „jako útočící orel“ a přistane. Muži s krátkými vlasy v lesklém oblečení pak vystrčí jednoho nebo více „divokých medvědů“ z plavidla a mávají přátelským způsobem na indiány, co je sledují, (Poznáváme způsoby lidí z Janosu) pak letí zpět ke hvězdám, takže v mysli indiánů zanechají pocit - možná hypnoticky indukovaný, že „šílení medvědi“ jim přinesou silný lék, že by je měli krmit, opatrovat a chránit.

Jak jsem se zmínil, blízko ke konci 3. kapitoly, ve zprávě Nataši, že Akilias jí ukázala několik filmů, včetně jednoho s velkými, mocně stavěnými nahými lidmi, kteří měli na celém těle hladkou tmavou srst, s výjimkou okolí očí, rukou a nohou. Byli viděni poprvé venku, na břehu bahnitého proudu, pak žili pod zemí v jeskyních nebo norách, jako rodinné tlupy, s hrubými matracemi jako lůžka, jinak neměli žádný jiný majetek.

Nepochybuji o tom, s ohledem na spojení s deníkem z roku 1888, že „divocí medvědi“ a lidé, kteří určitě vypadali a chovali se jako lidé z Janosu, které Nataša viděla na filmu s „divokými medvědy“ neboli sasquatchi, žijícími na Janosu nebo možná na planetě nedaleko Janosu, ale tam, kde je Janosané znali a navštěvovali. Nataša se poněkud lišila od popisu z deníku, když říkala, že měli zelené oči, ačkoli deník nezmiňuje barvu očí, ale dvě z nedávno zveřejněných zpráv o pozorování sněžného muže, popisující i barvu očí, je označují jako zelenooké.

Nataša také řekla, že ruce a nohy se zdály „bělavé“, snad to byl zbytek zaschlého bahna, neboť vstupovali do potoka a jeden z mužů se sklonil a pil z dlaní. Nemám vůbec pochyby o tom, že mnoho hlášených pozorování bytostí, známých jako Momo, Bigfoot, Sasquatch nebo Crazy Bear - všechno indiánské termíny pro stejný druh tvora, jsou přežívající prehistoričtí lidé nebo téměř lidé. Čteme-li střizlivější a méně senzační popisy, máme konzistentní dojem silného, svalnatého vzpřímeného tvora, výšky asi normálního člověka, ale širší hrudi a s dlouhými, silnými pažemi. Ženy, jak je popsáno, mají široké, masivní boky bez pasu a mají těžká, visící prsa. Vydávají silný zápach a hlasitý křik nebo řev. Všichni jsou popsáni jako nazí a celí pokrytí krátkou, hladkou srstí, tmavohnědé barvy, s výjimkou dlaní, chodidel a kolem očí. Vyhýbají se kontaktu s normálními lidmi, ale mohou být agresivní. Jsou masožravci, žijí a loví jako medvědi.

Nevidím žádný důvod pochybovat o deníku z roku 1888, který je nyní v soukromém vlastnictví, není určen ke zveřejnění a je od člověka žijícího v blízkosti obyčejných indiánů, který s nimi sdílel jejich život.

To by mohly být samozřejmě žijící pozůstatky prehistorických, téměř lidských tvorů, stále přežívajících v husté džungli nebo v odlehlém horském lese. Ve skutečnosti existuje mnoho zpráv, v nichž různé zodpovědné osoby naznačují, že tomu tak je. Není žádný důvod se domnívat, že by někteří pocházeli z jiných planet a pravděpodobně většina z nich ani není. Himálajský yetti nebo „odporný sněhulák“ je téměř jistě jedním z nich. Stejně tak některé zprávy o vodních divokých lidech z Barmské džungle. (Orang Pendek – pozn. překl.)

Ale jedna skupina „divokých medvědů“, která tvoří součást příběhu z Janosu, pokud přijmeme souvztažnost deníku a vyprávění Nataši, je důkazem jejich původu. Otázkou je, jak se dostali na planetu, tisíce světelných let daleko?

Odpověď, mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost, je, že přišli stejnými loděmi, které přivezly předky lidí z Janosu - příslušníky našich současných lidských druhů a také primitivní typy psů, kteří zřejmě kdysi doprovázeli blondaté modrooké lidi, ačkoli Janosané nyní nedrží domácí zvířata, to nevylučuje možnost, že jejich vzdálení předkové měli psy jako pomocníky při lovu. Frances řekla, že vlčáka viděla ve filmu, ale nezdálo se, že by někomu patřil, měl vzhled divokého zvířete. Opět platí, že lovecký pes mohl zdivočít v novém světě.

Z toho, co jsem zpracoval okolo toho, mám rostoucí pochybnosti o okolnostech, za nichž předkové původních Janosanů opustili Zemi. K dispozici jsou jen dva a pouze dva způsoby, za kterých by mohli odejít lidé ze Země na Janos. Jeden z nich je takřikajíc na vlastní pěst, s pomocí jejich vlastních technických prostředků, druhý je ten, že přijali dobrovolně nebo jinak pomoc někoho jiného, nutně to nemuseli být lidé. Obě varianty představují impozantní potíže, ale jedna z nich se stala, bez ohledu na potíže.

Dlouhá mezihvězdná cesta velmi vysokou rychlostí představuje úroveň technologického pokroku dále za čímkoli, co máme v současné době na Zemi nebo je pravděpodobné, že to za brzkou dobu přijde. Specifická alternativa znamená, že zde byla na Zemi taková úroveň technologického pokroku již v dávné minulosti. To znamená, vědeckou civilizaci daleko převyšující naši vlastní, která zmizela beze stopy. Je těžké uvěřit, že dávné civilizace zmizely úplně, ačkoli ničící účinky ledu a potopy by neměly být podceňovány, pokud byla taková civilizace někde v severní oblasti, ve kterých mohla utrpět za pozdní doby ledové.

Samozřejmě, legenda o zmizelé vyspělé civilizaci v dávné minulosti je jednou z nejvíce tradovaných pojmů pod mnoha jmény, z nichž Atlantis je nejznámější, ačkoli skutečná Atlantis, pokud vůbec kdy existovala, byla pravděpodobně mnohem blíže k naší době, než to, co mám na

mysli. Čtenář, který chce jít hlouběji do této fascinující oblasti, najde více materiálu v knize Charlese Berlitze „*Mysteries from Forgotten Worlds*“.

Ale, co se týče ságy o Janosu, je obtížné přijmout názor, že by letěli na Janos vlastními silami, bez jakékoliv pomoci. Uxiaulia řekla Frances, že několik set let před lavinou kamení, co je vyhnala z jejich domova – planety Janos, udělali jejich první vesmírný let na Saton, jejich nejbližšího souseda. Ve skutečnosti celý problém byl, že to bylo příliš blízko. Řekl jí, že tam šli částečně z vědecké zvědavosti, ale částečně také proto, že jim docházely zdroje některých minerálů, které jsou nezbytné pro jejich průmyslová odvětví, je téměř jisté, že měl na mysli uran a doufali, že najdou nové zásoby na svém bližším měsíci.

(Jak jsem z jiného ET kontaktu v Austrálii v roce 1989 (Thiaououba) zjistil, tak využití uranu se zdá být běžné pro všechny rostoucí civilizace na určité úrovni, ale mají špatné zkušenosti, pokud jde o jeho použití na zbraně a jako zdroj energie. Poznámka R. O.)

Uxiaulia vzbudil u Frances dojem, že podnikali průzkum vesmíru, byli noví a nezkušení, tak dělali chyby. Nebezpečí ze Satonu snad bylo v té době nedoceněno a Janosané byli trochu těžkopádní s jejich těžební činností. Nicméně, Uxiaulia zdůraznil, že to, co vážně poškodilo Saton, byla nadměrná síla výbuchů na povrchu měsíce, pokaždé, když se rakety vracely na Janos.

V těchto dnech, kdy se používaly primitivní reaktivní rakety, tak teplo a energie z výfukových trysek způsobily hluboké trhliny v kůře Satonu, uvolnily celou strukturu tak, že měla mnohem menší soudržnost, než by kdo očekával, že bude mít. Bylo to jen o něco víc, než hromada kamení, tvaru koule. Byla to chyba, která způsobila, že se vědci na Janosu mírně přepočítali v datu počátku laviny kamení. Když o století později se vzdálenost mezi Satonem a Janosem natolik snížila, že způsobila nestabilitu, skály se prostě rozpadly.

Mezi jakoukoliv planetou a jakýkoli měsícem této planety, existuje rovnovážný bod na spojnici mezi nimi, na kterém se gravitace planety rovná měsíční gravitaci. Za normálních okolností, jako v případě systému Země - Měsíc, je tento rovnovážný bod mezi planetou a Měsícem, mnohem blíže k Měsíci.

Ale v případě, že se měsíc přiblíží dosti blízko, nastane okamžik, kdy rovnovážný bod leží ve skutečnosti v tělese měsíce. Když se to stane, každá část měsíční kůry, která leží nad tímto bodem, který je blíže k planetě, bude podléhat negativnímu gravitačnímu poli (negativnímu z hlediska měsíce) a případné uvolněné horniny z jeho povrchu, budou padat vzhůru směrem k planetě, nejprve pomalu, ale budou se zrychlovat, až nakonec narazí na planetární povrch s ohromnou silou, (i když ne s opravdu vysokou rychlostí meteoritů).

Jakmile se Saton začal rozpadat, houpal se chaoticky na své oběžné dráze, dokud se úplně nerozpadl. Dříve se stala chyba na straně nezkušených vesmírných inženýrů, při použití mnohem větší reaktivní síly pro starty ze Satonu, než bylo nutné. Později to již bylo upraveno, a byla používána jen nezbytná energie, ale škody již byly hotové a způsobily lavinu kamení, co začala o něco dříve, než bylo vypočteno.

Saton by se rozpadl na spršku kamenů tak jako tak, ať už by jeho struktura byla uvolněná nebo ne, hluboké trhliny ovlivnily pouze načasování, ale tato chyba v načasování stála miliony životů. Kdyby výpočty braly plně do úvahy ztrátu soudržnosti Satonu, kvůli příliš silnému tahu prvních raketových lodí, Janosané by všichni utekli bezpečně, beze ztrát na životech a Uxiauliova mladá žena Vurna a jejich dvě děti, by dnes byly naživu.

Země má také svůj Měsíc, který možná jednoho dne spadne, jako monstrózní déšť kamení, ale buďte klidní, to se snad stane až za miliony let v budoucnosti, Země pak bude neobyvatelná tak jako tak, protože budou i změny na Slunci. Pokud v tak vzdálené budoucnosti budou naši potomci stále zde, bude na nich, aby emigrovali v obřích kosmických lodích na jinou planetu v jiné sluneční soustavě, neboť lidé z Janosu to tak udělali.

Zdůraznil jsem mou nezkušenost z vesmírného inženýrství Janosanů, když nejprve šli na Saton a způsobili hluboké poškození jeho struktury, protože to má vliv na otázku - zda předkové

Janosanů opustili Zemi na vlastní pěst, nebo šli jako cestující, dobrovolně nebo nedobrovolně, na lodích někoho jiného?

Opravdu dlouhý mezihvězdný let rychlostí blízkou rychlosti světla, jako byl od Země k Janosu, představuje velmi pokročilé zvládnutí inženýrských dovedností. Zdá se nepravděpodobné, kdyby Janosané, měli takovou supertechnologii, když opustili Zemi, a že by zapomněli všechno, když se dostali na Janos a musel vyvíjet kosmickou techniku znova, počínaje malými lety na bližší měsíc (blíže než v naší Sluneční soustavě).

Tato úvaha dává váhu alternativě, že šli jako cestující. To je znepokojující myšlenka, neboť předpokládá v Galaxii existenci jiných, mnohem pokročilejších civilizací, které nemusí být humanoidní.

Skutečnost, že Janosané, jak jsme je viděli na lodi a na filmech z jejich světa, jsou velmi vzájemně podobní, i když v žádném případě totožní, když John jednou udělal poznámku, že „všichni jsou stejní“, měl ve skutečnosti na mysli, že je obtížné rozpoznání jednotlivců, což naznačuje, že přinejmenším všichni ti, co viděli naši svědkové, pocházelo z jedné velmi malé lokality na Zemi, určitě v Evropě a pravděpodobně ve východní Evropě. Původní skupina přistěhovalců mohla mít docela malé množství jedinců, snad ne více než tucet nebo takové praktické minimum.

Jistě vzali s sebou psy, primitivního severního typu, jako je vlčák. Na Janosu tento typ nebyl od té doby změněn selektivním chovem, ale zůstal ve své původní podobě, je možné, že psi populace brzy zdivočila. Teoreticky (ale proč?) mohli vzít s sebou také skupinu primitivnějších hominidů, kulturně mnohem méně pokročilých než rasa blond modrookých lidí, kteří se stali také Janosany, ale možná nebyli schopni zcivilizování. To vše přispívá k teorii, že byli pravděpodobně jen cestující.

Dalo by se očekávat, že úroveň civilizace, bylo třeba zajistit technickými prostředky skutečně vyspělé, mezihvězdných letů schopné a mnohem širě založené civilizace, zahrnující celou planetu, taková věc by neměl být nějaký obyčejný podnik. Zdá se pravděpodobné, že v takovém případě by lidský druh mohl být zastoupen, jak je vidět jen v jedné cestě lodi a z jejich filmových záznamů, jen jedním, úzce vymezeným místním rasovým typem: Vysoký, štíhlý, svalnatý modrooký blond, který si myslíme, že byl jako nordická rasa, ale to málo, co víme o jejich jazyku naznačuje spíše spřízněnost s archaickou řečtinou.

Myslím, že je možné, že skupina Janosanů po přistání trpěla úplnou ztrátou civilizace a musela se naučit všechno znova, ale zdá se to nepravděpodobné, vzhledem k jejich konečným a přesným informacím o Zemi, včetně technických dat, což jsou velmi komplikované nezbytnosti, potřebné pro navigaci zpět do Sluneční soustavy. Tyto informace by mohly jen ztěžít přežít úplné zhroucení civilizace. Také opravdu nebyl čas na takový regenerační proces, ani kdyby jejich původní odchod ze Země byl neuvěřitelně vzdálený do minulosti.

Říkám neuvěřitelné, protože Janosané jsou lidé dnešního typu. Pokud jejich odchod ze Země byl mnohem dříve, než řekneme před sto tisíci lety, očekával bych poněkud výraznější odklon od našeho současného Severoevropského typu, ale nikdo takový tam nebyl. Nemohli jsme zjistit žádný rozdíl mezi Janosany a námi. Skutečnost, že lékařská vyšetření prováděli na pozemšťanech ve své kosmické lodi, měla asi jediný účel, aby se ujistili, ve vědeckých hodnotách, že jejich typ a náš typ se dosud výrazně nerozcházejí během jejich dlouhé nepřítomnosti na Zemi a potvrdit to, co už cítili citově jejich běžnými smysly, že my jsme jejich známí a příbuzní: „*Vy jste jako naši lidé, protože jste stejní jako my*“.

Uxiaulia ve skutečnosti chtěl říci, že Frances bylo lékaři řečeno, že našli jen jeden velmi malý rozdíl mezi námi a Janosany, kteří mají ve svých v lodích mírně vyšší průměrnou tepovou frekvenci než my, ale řekli, že si myslí, že poté, co by žili na Zemi po nějakou dobu, i to by se samo automaticky přizpůsobilo. Zdá se, že ve skutečnosti klademe velký důraz na tuto otázku fyzické identity mezi nimi a námi, jako by se jednalo o to, že měli strach a proto byli rádi, když se ujistili o shodě.

Možná, že jednoho dne budeme moci požádat Janosany o objasnění jejich historie a původu, v tom, co sdělila naše anglická rodina, jen v jednom případě byla tato otázka zmíněna, při konstatování: „*Pro nás, jste vy lidé žijící historií*“. Dali tak jasně najevo, že vědí, že jsou naši příbuzní, ale o tom, jak a proč opustili Zemi, nebylo nic řečeno. Uvažoval jsem, jestli oni sami znají odpovědi na tyto otázky.

„Proč?“ je téměř záhadnější než „jak?“. Jaký hnací motiv se skrývá za touto obrovskou cestou, tak daleko do hlubokého vesmíru? (*Semjase řekla, že důvodem pro opuštění vyspělé civilizace ze Země a podobnému dřívějšímu útěku Plejádanů - byl únik z hrozných high-tech válek zuřících zde před asi 50.000 roky. Ale také podobné války byly před 196.000 roky a s největší pravděpodobností i jiné dávné války. Po nějaké době začaly na nově osídlených planetách znovu války mezi nimi, které zcela zničily jejich technické znalosti, museli začít celý vývoj od začátku znovu a proto museli nejprve začít s těmi jednoduchými raketami, které máme opět zde na naší Zemi. Rozvíjející se Janosané jsou pravděpodobně potomky těchto kosmických uprchlíků v minulosti, kde se naše galaxie vyvíjela přes válečnou etapu, viz. Jordens FJERNHISTORIE, pozn. R.Ø.*)

Opět platí, že pokud by byli jen nedobrovolní cestující, nemělo to být z jejich motivu, který je poslal na Janos, ale z motivu, pro nás zcela skrytého, od těchto neznámých bytostí, které je odvezly pryč ze Země a dopravili je na planetu, dosti podobnou Zemi, i když to znamenalo dalekou cestu, dát jim reálnou šanci prosadit se.

Pokud jejich odchod na Janos byl nedobrovolný, byla to součást nějakého velkého kosmického plánu? Potřeboval být Janos osídlen inteligentními tvory, kde by se rozvíjeli? Kdo učinil toto rozhodnutí? Ten, kdo se rozhodl poslat lidi na Janos, udělal chybu nebo neměl dostatečné informace, neboť v astronomickém měřítku bylo neúprosně zapsáno o budoucnosti Janosu, že planeta se nakonec stane neobyvatelnou a že dešť kamení donutí přeživší hledat planetární domov jinde.

Opět platí, že i pokud by byli dobrovolní cestující, vznikají tytéž otázky, kromě toho, že by museli mít přesvědčivý důvod, proč by měli podniknout takovou cestu. Byla to záchranná akce? Byli donuceni k útěku od zmrazení k smrti v době ledové?

Na teorii, že byli cestující, ať už dobrovolně nebo nedobrovolně, tak jim nějaká vyšší civilizace, mohla dopravou na Janos podat pomocnou ruku, aby se mohli usadit a dále rozvíjet vědu a další užitečné znalosti, podle jejich hypotetických učitelů. Pokud tomu tak bylo, vysvětlovalo by to nějakým způsobem, proč jsou nyní tak daleko před námi, navzdory tomu, že prožili něco podobného o 10.000 roků dříve než my, když uplynulo o několik tisíc let méně jejich času stráveného na cestě, na které žili subjektivně jen pouhé dva roky. Tolik času se ztratilo z jejich historie a udělali to dvakrát, cestou tam a zpět. Na tomto časovém rozdílu, by se dalo očekávat, že budou vývojově za námi, zatímco jsme to my, kdo je za nimi.

A co zbývající možnost, že v dávné minulosti Země, když skupina Evropanů severského typu měla nějaký přesvědčivý motiv pro emigraci do vzdáleného světa a měla technické prostředky k tomu, aby to udělali bez pomoci. Můžeme to odmítnout, jak moc je to nepravděpodobné? Samozřejmě, nemůžeme to vyloučit úplně, i když to bude vyžadovat zmizení vědecké civilizace daleko vyspělejší než naše vlastní beze stop. Jak jsem naznačil, pozdní doba ledová mohla vymazat takovou civilizaci, pokud byla lokalizována v severní Evropě. (*Hyperborejci – pozn. překl.*) Ledovce v dostatečně velkém množství mohou zbrousit jakýkoli artefakt na prášek a následné povodně by spláchly do moře všechno, co zůstalo. Hrozba postupujícího ledu by také poskytovala motiv pro útěk, ačkoli opustit planetu úplně se zdá drastické opatření, když věděli, že lidstvo po tom všem přežilo celou řadu zalednění, již od pleistocénu, i když každý pobyt v arktických podmínkách představoval vážnou kulturní překážku.

(*Opět: Všechny tyto problémy, které zde autor zmiňuje ve snaze o logické vysvětlení historie, byly sdělené Semjase a hlášeny spolu s ostatními historickými materiály v norské knize Jordens:*

„FJERNHISTORIE I NYTT LYS“ - s materiály od Semjase a kontakty a výzkumy Velikovského. Nezapomeňte, že vědci nemají žádné dobré vysvětlení na dobu ledovou, ale tato kniha poskytuje některé z odpovědí na tuto a další záležitosti. Pozn. R.Ø.)

Jistě by nebylo tak nesnadné přesunout se na jih do mírnějších oblastí, aby unikli ledu, jako naši vlastní předkové a vrátit se pak na sever, když led ustoupil, obvykle se všemi živočišnými a rostlinnými druhy. Vzhledem k tomu, by za pomoci špičkové technologie, mohli nepochybně přežít dobu ledovou třeba pod ledem a žít z produkce moře pod ledovým příkrovem.

Meziplanetární zákrok se zdá být zbytečný, jen aby se vyhnuli době ledové, když museli uniknout vlastní pozemní katastrofě, muselo to být proto, že očekávali, že se něco stane, co by způsobilo, že celá Země se stane trvale neobyvatelnou. Kdyby měli kosmické lodě a problém byl dočasný, tak by žili v prostoru po dobu, po kterou to Janosané nyní dělají.

Zde je další potíž - pokud lidé opustili Zemi na svých vlastních technických prostředcích, z jakéhokoli motivu, ještě nemohli vědět, že planeta Janos existuje. Proč se vydávat na takovou nesmírně dlouhou cestu, jen jako výstřel do tmy? Kdyby se chtěli usadit a kolonizovat ji, museli by v minulosti najít desítky jiných vhodných planet po cestě. Není pochyb o tom, že Janos jim nabídl ideální podmínky pro osídlení, ale jak mohli vědět, že tam je? Nicméně i podle jejich pokročilé astronomie, nemohli znát životní podmínky na planetě tisíce světelných let daleko. Kdyby našli Janos pravděpodobně náhodou, trvalo by to příliš dlouho. Cestovat takovou dálku, jen z důvodů, které čtenář vnímá, je sotva dostatečné pro pochopení, že se uskutečnila v jediném nepřerušovaném letu maximální rychlostí, velmi blízké rychlosti světla.

Neexistovala by mimochodem žádná příležitost k průzkumu a zastavení, každá taková zastávka by prodlužovala potřebný čas do nemožnosti, každá zastávka k průzkumu planety by znamenala zpomalení až zastavení, a pak opět zrychlení do rychlosti světla. Takový stop-and-go by znamenal desítky tisíc let na cestě navíc, pokud by v té době neovládali setrvačnou hmotnost, kteroužto schopnost musí mít moderní létající talíře. I tak by to ale trvalo příliš dlouho.

Není pochyb o tom, že letěli rovnou na Janos a někdo věděl, kam jdou a mají důvod tam jít. Jakákoli jiná cesta, jiné skupiny nemohla být provedena jinak, na stejně vzdálené planety, by museli letět stejnou nejvyšší rychlostí non-stop, s předem známým cílem. To začíná vypadat podle mě tak, jakoby cesta ze Země na Janos byla organizována někým jiným. Že ten „někdo“ měl motiv k zásahu do pozemských záležitostí lidí a psů je samozřejmé, ale to, jaký měl motiv, je nám zcela skryto.

Bez ohledu na motiv nebo plán, je pravděpodobné, že stejný úmysl, abych tak řekl, zvedl nejméně tři skupiny tvorů ze Země, pravděpodobně při stejné příležitosti, něco před deseti tisíci až sto tisíci lety. Jednalo se o:

1. lidi evropské rasy, členy současného lidského druhu Homo sapiens.
2. lidi jiného druhu Homo, úzce související, ale odlišné od Homo sapiens a méně kulturně vyspělé;
3. druh vlka s hustou huňatou tmavou srstí, možná spojený s lidmi ve smyslu „lovecký pes“.

Přítomnost psů v příběhu o Janosu závisí na způsobu jejich odchodu, jako cestujících. Skupina lidských astronautů, plánující průzkumnou vesmírnou cestu ve svých vlastních lodích, by jen stěží mohla vzít s sebou chovnou populaci velkých, silných psů, vyšlechtěných z vlka, vytvořilo by to příliš mnoho problémů a mohlo být i nebezpečné.

Ale obrovská kosmická loď mnohem vyspělejší kultury může snadno umístit lidi i psy a udržet je tak pod kontrolou. Jestli potřebovali mít psy naznačuje, že lidé byli v té době primitivní lovci, kteří by neměli být odděleni od svých psů a nebyli si schopni představit situaci, ve které psi byli nezbytní a jejich neznámí vězňové jim umožnili, aby v potřebném rozsahu vzali psy s sebou.

Jsem si osobně stále nejistý, která z těchto dvou alternativních teorií je správná i když váha pravděpodobnosti záleží na teorii „cestujících“ - v případě, že předkové Janosanů se odlepili od zemského povrchu s další, mnohem vyspělejší kulturou, od které se toho hodně naučili. Odešli se zřejmou tradicí, že Země byla planetou, kde byli lidé jejich vlastního druhu a se znalostí, jak se vrátit na Zemi, pokud by to bylo třeba.

Ať už jejich předkové byli schopni mezihvězdného letu nebo ne, když opustili Zemi je jisté, že Janosané jsou toho schopni i dnes, se všemi složitostmi galaktické navigace. Člověk si představuje, že velké pulty ve tvaru podkovy, který viděl John, o kterém mu bylo řečeno: „*To je pro navigaci*“ a ukázali mu na něm hvězdné mapy na obrazovce v levé hladké části, kde viděl jakýsi film. Mimochodem, řada pozorování potvrdila, že Janosané v kosmické lodi byli obecně praváky, stejně jako většina z nás. Jejich zařízení předpokládá pravorukost a lidé se takto dotýkali tlačítek na ovládacím pultu stále prsty pravé ruky.

Jak se velká migrační flotila začala blížit k okolí Sluneční soustavy, podle jejich vlastního prohlášení, že ji v současné době nikdy nenavštívil, odpovědné osoby musely mít pocit, že je třeba informace o Zemi více upřesnit, než jsou v jejich historických záznamech.

Existuje celá řada pozdějších zpráv z devatenáctého století o „vzducholodích“, které nejsou známého pozemského původu. Začínám se ptát a myslím si, že musíme odmítnout všechny dřívější pozorování, protože nebyly z Janosu, pouze jsme začali přijímat návštěvy průzkumných lodí, na cestě před flotilou. Již jsem uvedl, že „malé měsíce“ z deníku z roku 1888, s posádkou mužů s lesklým oblečením a s jejich velmi krátce ostříhanými vlasy, byli velmi pravděpodobně z Janosu. To vše je charakteristické.

Charakteristické je také to, že měli potíže navrátit se ke kolonii chlupatých hominidů, co přišli z Janosu s nimi, kteří by vymřeli, kdyby nebyli navráceni zpět na Zemi. To je to, co se skrývá za slovem „většina“ v prohlášení Uxiaulii ve slovech: „*Většina našich lidí by mohla proniknout do vašeho obyvatelstva nepozorovaně.*“

Tyto průzkumné lodě mohly opustit Janos už o století dříve, než hlavní migrační flotila. Mohli by také začít s repatriací Sasquatchů, stejně jako zahájit intenzivní průzkum moderního pozemského lidstva, který létající talíře provádějí až do dnešních dnů. Všimněte si, že všechny lokality, ve kterých se objevili sasquatchové, jsou často volně spojeny s událostmi UFO, jako by měli nejprůzračnější šanci usadit se na vzdálených horských zalesněných územích, nejčastěji s velkým množstvím jeskyní, i když jedna skupina zpráv pochází také z Everglades na Floridě. Je s podivem, že zprávy jsou, pokud vím, všechny ze Severní a Jižní Ameriky. Navrhl bych, že himálajský yetti je, abych tak řekl, sasquatch, ale není tam žádná jasná souvislost s létajícími talíři, a tak je pravděpodobnější, že yetti tam žije po celou dobu.

Předběžné průzkumné lodě mohly být užitečné jako vozový park, na pomoc při plánování, kdyby bylo nutné poslat informace pro blížící se flotilu. To mohlo být provedeno, o tom není pochyb, s výkonným paprskem vysílače, které lze přijímat přes obrovské vzdálenosti. Alternativně, některé dřívější předem přilétající průzkumné lodě, se mohly vrátit a připojit se ke flotile a přinést vzorky a fotografie, jako výhodné přímé konzultace bez časového zpoždění.

Dříve přichází tak nemuseli čekat století nebo tak nějak na flotilu, než by doletěla. Mohli cestovat ve svých lodích téměř stejně rychle, jak může rádiový signál, a čas by byl ztracený ve zrychlování a zpomalování a ve složitých obrazech, aby odpovídaly dráze letu postupující flotily, ale není pochyb o tom, že by to stálo za to. Při pozdějších přiletech mezi indiány by zde zůstávali, čekali na flotilu, shromažďovali informace a posílali je zpět pomocí rádia. Mám podezření, že „foo-fighters“ z druhé světové války, známé pilotům v Evropě i na dálném východě, byly pozorovací bezpilotní letouny řízené loděmi této kategorie.

Jsou to spíše všechno mé hluboké domněnky, ale všechno se mi to zdá být rozumné, na základě toho, co víme.

**

Jak jsem uvedl v předmluvě, tak tato kniha si nečiní žádný nárok řešit všechny problémy jevu UFO, je omezena jen na pojednání o příběhu Janosanů, jak bylo řečeno a jedné anglické rodiny, která byla téměř hodinu hostem na palubě jedné z jejich kosmických lodí. Byl jsem opatrný a přidával k této faktické události pouze takové informace, které jsou zdá se logické, s přihlédnutím k určitým znalostem v pozadí.

Zmínil jsem se krátce o záležitosti Sasquatchů, neboť pokud je zpráva Nataši pravdivá, tak nevidím důvod o tom pochybovat, je to součást příběhu Janosu a vrhá na něj trochu světla. Na druhé straně, zvláště sasquači, popisy posádky UFO a bytostí spojených s přistáním UFO, se měnily přes poměrně širokou škálu typů, pokud se lišili od čistě severského evropského typu Janosanů, jak je popisováno v tomto příběhu. Bylo i velké množství zpráv o malých lidech, mezi třemi a pěti stop vysokými, s širokou škálou oblečení, vybavení a kosmických lodí, i když se plavidla lišila mnohem méně, než posádky a to budí dojem, že lodě jsou založeny na jednom technologickém systému.

Objevily se i zprávy o obrech, i když mnohým z nich nejsem nakloněn věřit. Když jsem se pokusil najít šestistopého nebo dokonce sedmistopého člověka, který je popsán jako obr, musel jsem se vzdát, neboť dnes existuje spousta sedmistopých lidí na Zemi, zejména pokud to vezmu s malou nadsázkou. Tam, kde máme pravdivé zprávy o „plovoucích“ postavách dvacet stop vysokých, s děsivým vzhledem, mám podezření, že máme co do činění s promítaným obrazem, který má od něčeho vyděsit lidi, zatímco skuteční lidé normální velikosti se nechtějí ukazovat.

Příběh o Janosu, jak nám byl vyprávěn, neříká nic o malých lidech a rozhodně nic o záhadných bytostech typu šotků nebo skřítků. Existuje příliš mnoho zpráv o trpaslících, abychom to zpochybnili, takže to musí mít nějaký základ ve skutečnosti, ale z nynějšího případu nemohu nabídnout vysvětlení.

Pouze jedna, spíše tenká linie důkazů, naznačuje souvislost s Janosem. Ze čtyř obrázků mimozemšťanů, co viděla Nataša od Akilias, jen jedno stvoření, zvané Phusantheas, které popsala Akilias jako „přátelské“, bylo Natašou zmíněno jako humanoid – typický skřítek, tvor s dlouhými ušima, celý zelené barvy. Ukazuje ho na svém náčrtku skupiny mezi domy, obklopenými nějakými zcela zvláštně vypadajícími stromy a s jejich kosmickou lodí na obrázku. Další tři mimozemské typy – Vonason, Saunus a Faun, jsou nakresleni méně přesně, ale zdá se, že nejsou humanoidní.

Vzhledem ke zprávám o humanoidech – bytostech podobných člověku, ale ve skutečnosti v užším slova smyslu nelidských, co jsou skutečné, mám podezření, že jejich předkové přišli všichni ze Země, a že původní realita zpráv čerpá z různých druhů hominidů – primátů, to znamená, že boční větve lidské rodiny jsou si příbuzné.

Příběh Sasquatchů může být jen jeden z mnoha podobných příběhů, téměř lidských bytostí, které se vyvinuly na Zemi kdysi dávno v terciární době. Většina z nich vymřela a jsou známy pouze z fosilních pozůstatků, něco málo mohlo ještě přežít na divokých a skrytých místech, kde se nyní ještě zřídka vyskytují. Je možné, že někteří mohli být převezeni na jiné planety a pak se vrátili, ale zda to bylo lodí Janosanů nebo jinak, nevím. Pouze deník z roku 1888 jasně naznačuje, že loď Janosanů přivezla sasquatche z hvězd. Ať už cestovali, nebo zůstali na Zemi, jsou to všichni naši vzdálení bratraci a vznikli na této planetě.

Pozemské lidstvo se jistě setká tváří v tvář s inteligentní bytostí nebo bytostí jakéhokoliv druhu, která vznikla na jiném světě. Když ten den přijde, budeme překvapeni. Doufám, že to bude příjemné setkání.

(Zřejmě se to již dávno stalo, ale bylo to utajeno, jak známe z armády a několika prolhaných politiků. Pozn. RO.)

Kapitola čtrnáctá

Návrat domů

Takže velká migrační flotila je tady - někde ve sluneční soustavě. Je pochopitelné, že nechtějí být konkrétnější, neboť Janosané mohli být přátelští při návštěvě jedné rodiny, nejsou naivní a skutečně ukázali, že vnímají politickou atmosféru Země: „*Někteří lidé chtějí využít naše znalosti k ovládnutí jiných lidí*“.

Jejich přítomnost ve Sluneční soustavě, kdy vyjadřují touhu usadit se trvale na Zemi, vytváří horký politický brambor první velikosti - pokud umožňuji mít zelenině astronomický atribut. Pro

jednu věc, to nebude velmi příjemné. Delikátní otázka: kde mohou žít? Tohle je tak složité, že bychom to možná měli odložit na později v této kapitole, ale jako problém to nezmizí.

„Přicházíme v míru, pokud se všichni shodneme“ - tato charakteristika Janoské fráze odráží přesně jejich vlastní politickou atmosféru, že jsou v podstatě demokratičtí prakticky mnohem více, než kterýkoli pozemský národ, bez ohledu na politické teorie. Úžasný prstenec vlajkové lodi, kam jdou všechny informace a kde se konají všechna velká setkání, stejně jako druh „Grand Central Station“ pro loďstvo, obklopený obrovskými vstupními porty, takže lodě mohou vstoupit a opustit ho, když mnozí přicházejí a odcházejí v případě potřeby současně. Je to zcela jistě největší artefakt ve Sluneční soustavě.

„*Nechceme zatím rozhodnutí, musíme vše zpět zpětně probrat a být v souladu. Bude muset být hodně diskusí, než se něco rozhodne . . .*“

Člověk má dojem, že sami Janosané udělají značné množství rozhovorů a není pochyb o tom, že jakmile se pustíme do podrobného vyjednávání, budou mít jejich vlastní návrhy. Musí tam být mnoho lidí, kteří stejně jako Uxiaulia mluví plynně a osobitě anglicky, případy hlášené z jiných zemí ukázaly, že některé posádky kosmických lodí mohou mluvit dobře španělsky, například viz případ Umno.

„*Naše loď je jednou z těch, které byly vybrány, aby uskutečnily první kontakty.*“ A kdo byl mezi prvními kontakty? Odpověď: John, Frances, Gloria a dvě holčičky - Nataša a Tanya. Obyčejní lidé - jako ti, které dobře znám a mohu říci, že jsou to velmi dobré příklady obyčejného člověka, jsou nicméně neobyčejní. To je to, co Janosany na Johnovi zajímalo, když se ptal se zbytečnou skromností: „Proč právě já?“

Jeden často slyší otázku: „Proč nepromluví předseda OSN nebo prezidenti USA či Ruska nebo někdo důležitý“ (v závislosti na mnoha nových informacích – mnoho kosmických návštěvníků se snažilo o oficiální kontakty s orgány v různých zemích, ale říkají, že všichni tito představitelé mají zájem pouze o technologii - získat více moci a podle informací se to potvrdilo při zveřejnění, která poskytl Dr. Steven Greer v květnu 2001 - *(Nechal mluvit hodně lidí o jejich zkušenostech z UFO a jejich práci s mimozemskou technologií, sloužících k rozvoji „černých“ zbraňových projektů na tajných místech, zejména v USA - spolupráce s ET je tajná od konce 40. let minulého století. Pozn. R.Ø. Viz: <http://galactic.no/rune/coverups.html>)*

Odpověď se zdá být daleko, myslíme si, že vůdcové a vlády se o to upřímně nezajímají a kdo říká, že se mýlím?

Janosané mají hluboký cit, který bychom měli úspěšně kopírovat, aby kopie měla význam pro obyčejné lidi a obyčejní lidé měli právo přímo zasahovat při tvorbě politických rozhodnutí.

Kolik lidí se zúčastní „velkého setkání“ ve vlajkové lodi já nevím, ale jejich zvládnutí elektronické komunikace a jejich neustálé používání vizuálních pomůcek, jak bylo také hlášeno z několika dalších incidentů, může umožnit přímou osobní účast velmi velkému počtu lidí.

Když už mluvíme o číslech, je to záležitost, která nadzdvihne politikům obočí. S jejich zálibou v poněkud nepřesných obecných výrazech, nám neřeknou nic víc, pokud jde o jejich současnou celkovou populaci, než že „*existuje nás dost, abychom naplnili jedno z vašich velkých měst*“. Beru to tak, že myslí něco jako New York, Moskvu, Tokio nebo Londýn, tedy řádově deset milionů.

Později bude mnoho povyku o hledání domovů třeba jen pro několik tisíc uprchlíků, takže pro deset milionů to nebude snadné. Uxiaulia řekl Frances, že: „by bylo možné pro většinu našich lidí, ve velmi malých skupinách, aby pronikly do populace nepozorovaně“ a Frances měla silný dojem, že mluvil z vlastní zkušenosti.

Ale také je jasné, že jejich touha není taková, chtějí dospět k otevřené a všeobecné dohodě. Chtějí mít „místo, které bude jejich vlastní, kde budou moci být všichni spolu a být nezávislí“ V ideálním případě by byli velmi rádi, kdyby měli svůj vlastní ostrov, ale to by musel být docela velký ostrov.

Existuje mnoho otázek, více či méně technické povahy, které budou muset být vyřešeny, jakmile se dostaneme do fáze vyjednávání. Ale my jsme ještě nepoložili ani první otázku, kterou je otázka dobré vůle a vzájemné důvěry, a to nebude snadné.

Jsme na této planetě, kde byly vymývány spisovateli mozky po staletí, dlouho předtím, než H. G. Wells napsal „Válku světů“, v poslední době filmy a televizi, za předpokladu, že stejně jako v dalších případech, co jsme snadno vytvořili o lidech z jiných světů, že jsou nutně zlověstní a nepřátelští. I když by bylo obtížné si představit něco zlověstnějšího a nepřátelštějšího, než jsou někteří z našich domácích darebáků.

Jen hodinu před psaním těchto slov, jsem sledoval televizní seriál, zřejmě amerického původu, nazvaný „Projekt UFO“. Byl dobře vyroben s využitím různých působivých technik, ale jeho účel byl trochu nejasný, neboť se zdálo, že se snaží naznačit, že: (a) UFO jsou nepřátelští a budou útočit na lidi a ubližovat jim, nebo že: (b) UFO ve skutečnosti stejně neexistují a jsou jen v našich představách. Zjistil jsem, že je obtížné sladit (a) a (b).

Potom jsem ještě stále přemýšlel o vzájemné důvěře - zkuste se na to podívat z pohledu lidí v kosmických lodích a nezapomeňte, že pokud jde o lidi z Janosu, i když pocházejí z jiného světa, kdysi zde začali a myslím, že jsou stejní jako my. Není to překvapující, učit se, i když to dělá člověka smutným a zahanbeným, že se pořád bojí, jako by byl divochem na Zemi.

Ne, „divoši“ není jejich etapa vývoje, ale je to naše. Rasová nenávist, náboženské vraždy, pogromy, plynové komory, koncentrační tábory včera, Indočína dnes - je třeba chodit daleko? Naštěstí jsou Janosané dosti inteligentní, aby zobecňovali a jsou si schopni uvědomit, že obyčejní lidé jako John a Frances, tedy obyčejní lidé v každé zemi, nejsou tvůrci hrůzy a děsu. Takové věci, co jsou dělány, jako je vyjednávání o lidských životech s hlavní u nosu, unášení žen a dětí, aby si vynutili výkupné, peníze pod trestem smrti, vyhazování do povětří nevinných lidí, kteří neudělali žádnou škodu, znásilňování dětí, prodávání drog, aby udělali z teenagerů monstra z jiného světa, to je náš způsob života?

Jací jsou lidé? Těmto divochům chybí soucit nebo smysl pro humor, neboť lidé v létajících talířích mohou říct se vši upřímností:

„Prosíme vás, nemusíte se vůbec bát. My vám vůbec neublížíme.“

Janosané jsou lidští, to jsme si potvrdili v tomto šetření, mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost. V mnoha ohledech jsou lidštější, než někteří z těch, kteří nikdy neopustili Zemi. Kdyby se ukázalo, že jsou i cizinci se zelenou kůží, velkýma kulatýma žabíma očima a prořízlými ústy, stejně jako někteří z těch, co byli popsáni v hlášeních o UFO, udělali by to nepřijatelné? Neměli bychom soudit lidi spíše podle charakteru, laskavosti, inteligence a humoru, spíše než podle jejich anatomického vzhledu? Já bych raději jednal s monstrem s laskavě se třpytícíma očima, než s bezcitným, fádním člověkem.

Lidství je kvalita mysli. „Člověk“ a „humanita“ v tom smyslu úzce souvisí. Byl to skotský básník Robert Burns, který mluvil trpce o „nelidskosti člověka k člověku“ - máme dnes spoustu příkladů kolem.

Možná, že Janosané, lidé s odlišnou historií, nám mohou pomoci si vzpomenout, co člověk opravdu znamená. Příklad a silné vedení, opírající se o velké znalosti, by opravdu mohly začít něco měnit na této sužované planetě – společné hnutí obyčejných lidí, kteří by skoncovali s krutostí a nelidskostí a budou prosazovat právo obyčejných soukromých osob na rozhodnutí, jak by měl náš svět vypadat. Hnutí, které by udrželo politickou, vojenskou a ekonomickou sílu na uzdě a podporovalo svobodu a důstojnost jednotlivce. Hnutí, které by skoncovalo s názvy a kategoriemi, jako jsou „Židé“, „Arabové“, „černoši“, „bílí“, „rudí“, „ženy“, „šéfové“ a „pracovníci“ a ponechali nás jen tak prostě, jako John Smith a Mary Jonesová. Žádné tituly, žádné nálepky, jen lidé. Žádné masy, žádné kategorie, jen jednotlivci.

Vím pouze o jedné pozemské organizaci, které ale nejsem členem, která takhle myslí, je to společnost přátel, obvykle známých jako kvakeři. Jistě není náhodou, že tato společnost je známá po celém světě, pro své praktické človehčenství. Mám pocit, že Janosané a kvakeři by mohli najít

mnoho společného, když Janosané mluvili s Johnem a Frances, neřekli ani slovo o náboženství. Nepřicházejí se zprávami nebo poselstvím, oni jen potřebují domov a proto přišli k nám jako příbuzní v nouzi.

Máme však nešťastné rasové předsudky, které nemůžeme ignorovat. Mám nepříjemný pocit, že na Zemi bude velké množství lidí, kteří možná podvědomě vykročí špatnou nohou při jejich vztahu k Janosanům, přestože Janosané, pokud jde jen o to a mnoho dalších hlášených případů, řekněte že jsou „bílí“ lidé, bez jakýchkoliv pochybností jako Evropané. Nejvíce se podobají na skandinávské národy, i když jejich jazyk, o kterém dosud málo víme, se podobá spíše na Řečtinu.

Obojí se nemusí nutně navzájem vylučovat: mluvíme-li o době, kdy předkové Janosanů žili na Zemi před nejméně 10.000 roky. Myslím, že máme v lidech z Janosu po předcích vzor, ze kterého je odvozen náš vysoký, blond, štíhlý typ, s vlnitými vlasy jako len a ledově chladnými modrými očima, který byl vždy přijímán Evropským folklórem jako ideální pohádkový typ.

Co se týče případného Řeckého odkazu (mnoho slov na Janosu má výrazně řeckou podobu a Saton je vlastně řecké slovo), mějme na paměti, že zatímco dnešní Řekové spadají obecně do východního Středomořského evropského typu, jejich klasické umění a starověká mytologie se vrací zpět k modrookým spravedlivým typům, jako ideální vzor, shodný s dnešními Janosany.

To snad není pouze náhoda, že slovo „demokracie“, které v podstatě charakterizuje Janos z politického hlediska, je řecké slovo a aténská koncepce, ale měli bychom si uvědomit, že na světě byl první parlament na Islandu a mluvili starou norštinou.

Vědci vědí, že okrajové kultury, čímž mají na mysli lidi, kteří se vzdálili od rodových předků, mají tendenci být konzervativní, zachovávat některé starší formy centrální kultury dlouho poté, co se jejich centrum přestěhovalo do nových míst. Mírný archaismus francouzského jazyka Quebecu a Seychel je příkladem v tomto směru.

Bude to pro mě velmi překvapivé, jestli jazyk Janosanů, když se o něm dozvíme více, se ukáže být spojený s archaickou starořečtinou. Pokud bych měl navrhnout pravděpodobné místo původu Janosanů, byl bych nakloněn dát ho do východní Evropy, možná tam, co je nyní Bulharsko a Jugoslávie. Pak bych očekával, že někteří z nich se přestěhovali na sever a západ do Pobaltí a Skandinávských zemí, jak led ustoupil, zatímco jiní se přestěhovali na jih do Řecka. A ještě jedna skupina, co nevíme přesně, opustila Zemi a usadila se na vzdáleném světě a nyní se snaží vrátit se do jejich původního světa - jejich rodnou planetu. Dáme jim tady místo? Nebo spíše, jaké místo bychom měli nabídnout? Janosané si dělají vlastní průzkum a mohou nám sami něco navrhnout.

Jakmile jsem si uvědomil, že bude zapotřebí domov pro asi deset milionů lidí, se silnou touhou po ostrově, jejich vlastním, šel jsem rovnou do dobrého atlasu. Nepotřeboval jsem ho ani otevřít, abych věděl, že problém to bude těžký, že je zvláště nedostatek vhodných velkých ostrovů, které nejsou přelidněné.

Musel by to být šok pro lidi z Janosu, zvyklé mít dostatek prostoru na své ztracené planetě, když zjistí, že lidská populace na Zemi se rozrostla na zhruba 6 miliard lidí a prudce stoupá. Počet obyvatel Země každý měsíc vzrůstá o více lidí, než je celkový počet Janosanů.

Zemský povrch s 25 osobami na kilometr čtvereční nebo 64 na čtvereční míli, však není přeplněn jako celek, svět se rozděluje poměrně ostře do oblastí s vysokou hustotou a oblastí s nízkou hustotou. Obecně řečeno, Evropa a Asie mají vysokou hustotu obyvatel, i když tam jsou velké oblasti s nízkou hustotou na severu, zatímco Afrika a překvapivě i Amerika, Severní i Jižní mají nízkou hustotu, výrazně pod průměrem.

Ale já nejsem připraven na to, abych podával návrhy. Podívejme se nejprve na výhody poskytující „domov a přátelství“, jak se nás na to zeptali lidé z Janosu. Myslím tím výhody pro nás, pro současnou populaci na Zemi.

Rád bych si myslel, že lidská rasa může být schopna reakce a vytvoří prostor pro další obyvatele z Janosu, z čistě humanitárních pohnutek - protože měli velké problémy a potřebují domov, jsou možná zoufalí: „*Nemůžeme navždy létat kolem ve vesmíru.*“

Upřímně řečeno, nemám tolik důvěry v naše lidství. Potřebovali bychom, aby to bylo nějak zapláceno. Naštěstí pro uprchlíky z Janosu, jsou schopni a ochotni zaplatit za pozemek mnohonásobnou hodnotu.

Prostřednictvím Johna a Frances navrhli obchod. Naše znalosti pro Zemi. Věda pro vás. Technologie za přijetí. Budou doufat i v naše přátelství, které ale není možné koupit. S Janoskou vědou, technologií a zkušenostmi, vytvoříme pro Zemi obrovské zdroje, všechen prostor by měl být pro nás dostupný, Galaxie se stane novou hranicí.

S možností Janosanů ovládat gravitaci, aby objekty byly ve stavu beztlíže, může být inženýrství Země transformováno. Auta, která se vznášejí nad zemí, antigravitační zařízení pro zvedání neuvěřitelně těžkých břemen - to jsou jen dvě z bezprostředních aplikací, které můžeme v tomto případě zaručit.

Jeich lékařská věda, značně rozvinutější než naše, by mohla být pro nás zpřístupněna. Lékařské pokoje v kosmické lodi, které John a Frances popsali, obsahovaly složitý komplex elektronického vybavení, i když je známo, že se používali alespoň jeden lék, podávaný perorálně při příležitosti, aby se usnadnila posthypnotická kontrola.

Tam, kde jsou dnes Janosané, nás čeká ještě velmi dlouhá cesta v duševní vědě. V této souvislosti, byli John a Frances ohromeni uvolněnou, nenásilnou osobností lidí v kosmické lodi: „*Zakotvení v klidu*“ byla jedna jejich věta. John řekl, že nepoznal žádné nepřátelství. Duševní zdraví Janosanů je jednoznačně v lepším stavu, než je to naše, to vše můžeme využít.

Mohli by nám pomoci vyřešit naše energetické problémy, i když si myslím, že všichni víme, že lék je v našich rukou - spotřebujeme mnohem víc, než musíme.

„*Zdá se, že děláte věci těžší, než jsou*“: Technologie Janosanů by nám mohla dát to, co měli na své planetě - zrušení dřiny a tvrdé práce. „*Měli byste nechat své stroje dělat pro vás více.*“ Bylo to v souvislosti s jejich technologiemi, o kterých Uxialia řekl Frances: „*Jsme mnohem více automatizovaní, jsme 200 roků před vámi.*“

Více a lepší vědy, to je to, co potřebujeme a lidé z Janosu jsou připraveni, aby nás naučili svou vědu, pokročilejší o staletí za naší - výměnou za místo k životu a domy v tomto světě, který byl kdysi jejich světem.

Jedna věc, kterou bychom neměli od Janosanů očekávat, se stala široce známá, i když dotčené orgány se to snažili ukrýt, když jak sovětští, tak američtí vojenští představitelé doufají, že nám odhalí tajemství jejich kosmických lodí, aby je pak použili proti sobě. Samotní Janosané nám řekli: „*Nemůžeme bojovat v žádné další válce*“. Je nepravděpodobné, že by byli ochotni prodat vojenské tajemství na východ nebo na západ. (Tato kniha je napsána během studené války. pozn. R. O.)

Ale v případě, že by společnost Janosanů na Zemi byla napadena, jak nás Janosané upozornili, že by se to mohlo stát, loděmi z nepřátelských světů, při jejich předchozí zkušenosti z takových útoků, by nám pomohli. Nicméně, tato hrozba není považována za bezprostřední: „*je příliš vzdálené, dělat opatření v tomto okamžiku*“, říkají nám.

„*Mohli bychom se učit od sebe navzájem.*“ Zbytečná skromnost na jejich straně, ale není pochyb o tom, že je to pravda. Země může hodně naučit Janosany, třeba v oblasti umění, zábavy, hudby, tance a příjemných věcí života. Jsme velmi dobří v těchto věcech, i když naše technologie je stále středověká.

Vzájemný stimul nových nápadů, nových úhlů pohledu, porovnání záznamů, sdružování zkušeností, by mohlo vést k bezprecedentnímu přílivu tvůrčí energie v obou společnostech. A samozřejmě, nejdůležitější ze všeho - dříve nebo později budeme muset začít nerozlišovat „my a oni“. My všichni jsme víceméně lidé.

„*Společně můžeme dobýt celý vesmír*“: ano, v té době a v tom smyslu, jak Frances vnímala mírovou expanzi do galaxie, ale nejprve musíme potlačit naše obavy o sebe. Překonat naši xenofobii, naši nedůvěru a strach z cizích lidí v meziplanetárním měřítku, můžeme to přinést trochu blíže k domovu a souhlasit s tím, že Američané, Rusové a Číňané se již nemusí bát jeden druhého. Všichni to chceme, my obyčejní lidé, abychom měli svět, ve kterém zmizí strach z války. Chce to jen trochu sebevědomí a změnu některých starých špatných návyků myšlení, které udržují nedůvěru.

Možná polovina světových zdrojů jde na tzv. „obranu“. Opravdu nepotřebujeme pomoc létajících talířů, zastavit tento děsivý dopad, který je hlavní příčinou naší zaostalosti a chudoby. Pokud nám Janosané mohou pomoci například tím, že vnesou do světa nový respekt k lidstvu, jako kvalitu rozumu, pak bychom jim měli za to být vděční.

Co Janosané ve skutečnosti navrhnou, je smlouva o přátelství a spolupráci. To bude muset být formalizováno a být sjednáno Valným shromážděním Organizace spojených národů a podpisem generálního tajemníka. Žádná jiná organizace nemá pravomoc mluvit za celou naši planetu. Bude to poprvé, kdy rozhodnutí bude muset být ze strany pozemšťanů jako celku a bude učiněn pokus spojit s rozhodnutím i některé národy, které nejsou členy OSN.

Je proto nezbytné, aby jednotlivé obyvatelé Země měli všichni, pokud to bude možné, být plně informováni o povaze těchto otázek. Vydání této knihy je skromný začátek tohoto procesu celosvětové konzultace. Otázka zpětného převzetí Janosanů na Zemi nesmí být rozhodnuta významnými osobnostmi za zavřenými dveřmi, to je záležitost, která se týká nás všech.

Zejména nesmí začít politická hra mezi Východem a Západem. Ve skutečnosti by se záležitost Janosanů mohla klidně stát tím, v čem východní a západní státy najdou společný přístup. Věřím, že to nebude mít negativní vliv (je zde však reálné nebezpečí, že se to stane).

Jakmile se Janosané usadí na Zemi v jejich vlastní lokalitě, budou se najednou kvalifikovat jako suverénní národní stát, s diplomatickými a jinými mezinárodními vztahy. Janosané budou samozřejmě pozváni, aby se stali členem Organizace spojených národů a já bych si osobně myslel, že jejich velmi moderní věda a technika, nepřímo i jejich obrovský vojenský potenciál, činí Janos vhodným kandidátem pro stálé křeslo v Radě bezpečnosti.

Můžeme také rozpoznat hned na začátku, že i přes jejich poměrně malý počet, Janosané brzy získají velmocenský status a budou tvořit nový a vlivný prvek ve světových záležitostech. Navrhoval bych, že může být vhodné, aby v raných fázích osídlování Janosanů, jako pozemského národa, byl jeden tradiční důvěryhodný národ pověřen dočasnou rolí ochranné mocnosti, i když úplná nezávislost Janosanů by neměla být delší, než je nezbytně nutné. Je důležité, aby pro tuto roli zvolený národ, nebyl jednou ze současných velmocí. Jelikož výhody této pozice budou zřejmé, bude na tuto pozici nával kandidátů. OSN by neměla být ukvapená nebo příliš konvenční, při tomto jmenování.

Volba ochranných sil bude nutně záviset částečně na geografickém hledisku a tak možná budeme muset zkousnout horký brambor - na otázku „Kde“? Dlouhé hodiny studia atlasu mi způsobily nemalé bolesti hlavy, při řešení těchto problémů.

Vzal jsem jako základ pro výpočet poněkud nepřesný údaj o deseti milionech lidí, jako řádový údaj o současné populaci Janosanů v lodích. Je to dle výkladu Uxiaulii věta: „*Je nás dost, abychom naplnili jedno z vašich velkých měst.*“

Frances má pocit, že deset milionů, může být nadhodnoceno. Pokud ano, bude menší problém se vypořádat s Janosany na Zemi, který bude mnohem snadnější řešit, i když to stále nebudeme mít snadné.

Na druhé straně víme, že Janosané utrpěli značné ztráty obyvatelstva při katastrofě, která je vyhnala z jejich planetárního domova a možná bychom měli poskytnout nějaký příspěvek na jeho obnovu. Nevíme, zda jsou Janosané zvyklí na regulaci počtu obyvatelstva v rámci politiky.

Pokud se vezme deset milionů, tak to není velká populace pro pozemský národ, vzhledem k tomu, co se stalo na Janosu. To je srovnatelné se současnou populací v Austrálii, Maďarsku,

Portugalsku, na Srí Lance, v Malajsii, Keni nebo Chile. To je méně než pětina obyvatel Spojeného království.

Kolik místa bude nyní nový národ z Janosu potřebovat? Janos byl jednoznačně průmyslová země, ale to neznamená, že bychom mohli očekávat, že bude přelidněný do té míry, jako Japonsko se 700 nebo Anglie s 900 lidmi na čtvereční míli. Celková hustota obyvatelstva Evropy, s výjimkou evropské části Ruska, pro kterou samostatné statistické údaje nejsou k dispozici, je cca 250 osob na čtvereční míli. Pokud si myslíme, že Janos byl jako národ Evropanů, v této hustotě by zabíral 40.000 čtverečných mil nebo asi 100.000 čtverečních kilometrů. To je oblast, srovnatelná s plochou Bulharska, Maďarska, Portugalska, Libérie, Malawi, Jordánska, Kuby nebo Guatemaly. To je méně než polovina plochy Spojeného království. Dokonce taková, že je nebude snadné najít plochu úrodné půdy podobné velikosti, zvláště bude-li nedostatek vhodných ostrovů potřebné velikosti.

Samotní Janosané, přes Uxiauliu a Frances, vyjádřili silnou touhu mít ostrov jako svůj vlastní, bude-li to vůbec možné. To je jednoznačně z každého úhlu pohledu dobrý nápad, ale nebude ho jednoduché uvést do praxe.

Ostrov 40000 čtverečných mil a více, samozřejmě existují, potíž je v tom, že s výjimkou Antarktidy jsou obydlené. Celková plocha například Nového Zélandu, je asi 100.000 čtverečných mil, co má populaci asi dva a půl milionu osob. Je rozdělen do dvou velkých ostrovů, z nichž jeden by byl dostatečný pro Janosany při evropské hustotě obyvatel. Ale Novozélandané by pravděpodobně nepřivítali myšlenku, vzdát se poloviny jejich území pro nově příchozí, ale civilizovaní a kongeniální mohou být a obávám se, že to bude typická reakce všech lidí, kteří obývají ostrovy dostatečně velké pro Janosany, které by měli opustit.

Dávám Nový Zéland pouze jako příklad, i když objektivně vzato, je v dobré a příznivé části Země, kde vzhledem k dobré vůli a motivaci by mohlo být nalezeno místo pro Janosany bez vážné ztráty či strádání na přesídlené obyvatelstvo. Mohlo by to být provedeno najednou a bude tam muset být značná dotace od světových financí.

Ale existují i další možné příklady. Pokud by Janosané netrvali na ostrově (i když to vidím z jejich pohledu jako velmi dobrou myšlenku), je zde spousta místa ve vnitrozemí Jižní Ameriky a také v Kanadě, pokud se mohou přizpůsobit na nepříjemné zimy. Austrálie jim nabízí podobné možnosti, klima suchého vnitrozemí může být změněno použitím rozsáhlé špičkové technologie, i když bych si přál, aby tato myšlenka o možné vlasti pro Janosany v severní Austrálii, měla náležitý ohled na dobré životní podmínky i pro domorodé obyvatelstvo.

Afrika by neměla být dobrou volbou, protože i když zde jsou velké prostory, neušetřili bychom se zbytečných politických třenic, při pokusu zavést sem velkou dodatečnou populaci bílých lidí. Proto může být další možnost v jihovýchodní Asii, ale protože neznám tu oblast, nechám ji zatím v ostatních návrzích.

Myslím, že se námitky proti území nabízeném Janoanům, které by byly přímo uváděny Spojenými státy, Sovětským svazem nebo Čínou jsou, že Janosané jako národ musí mít šanci na vlastní výběr a vyrovnání, bez vlivu na zbývající nezúčastněné. Nezávislý Janos může být cennější, když budou přítomni na Zemi.

Zbývá kontinent Evropa, jako kontinent, ze kterého předkové Janosanů kdysi odešli. Dalo by se na to dívat takhle - kde z etnického a kulturního hlediska, by se zde Janosané nejlépe cítili jako doma? Jsou spíše jako Skandinávci, než jakékoliv jiné pozemské národy a to nejen ve fyzickém vzhledu, ale také povahově. Dalo by se myslet na Janosany jako na „kosmické Vikingy“ - tuláky na galaktickém oceánu, kteří se vrací domů na severské pláně svých předků a prametek.

Skandinávie má velké množství ostrovů, ale pouze jeden z nich je značné velikosti - Island, jehož jazyk a kultura jsou možná nejbližší k norštině starověku. Co je možná nejvíce k věci, že Norsko, Švédsko a Finsko, posuzovány společně, mají spoustu volného prostoru na severu a co

by apelovalo na Janosany, je velký počet jezer a fjordů. Stejně tak v Kanadě, tam by byl jen problém, naučit se žít přes zimu.

Já bych si přál, aby tyto tři země - Norsko, Švédsko a Finsko zvážily společně, zda by mohli najít prostor mezi sebou pro nové (a velmi staré) seveřany. Určitě je zde prostor pro osídlení směrem na sever, i když by bylo třeba nutné vzít do úvahy zajištění dobrých životních podmínek lidí v Laponsku. Tak by nakonec Janosané v pořádku žili opět v Evropě.

Jako přílohu zde uvádím k tomuto případu výtažek z jednoho mailového kontaktu, který jsem měl s Joe Dundovičem (napsaný jako odpovědi na otevřenou otázku na www stránkách o Janosu. To bylo předtím, než dostal do rukou knihu o tomto případu.)

„Přečetl jsem si vaše dotazy na lidi z Janosu a mám nějaké odpovědi. Jsem inženýr-konstruktor, žiji v Norsku a mám k dispozici informace o webu o UFO - KONTAKTY. Jedna jasnovidka, dáma stáří asi 70-ti let mi řekla, že po dlouhou dobu hledala lidi, kteří by něco věděli o Janosu. Udělal jsem s ní rozhovor (není přeložen) a musím říct, že je opravdu spolehlivý člověk a nečetla žádnou knihu o UFO, protože neměla anglicky. Měla však před mnoha lety jasnou telepatickou zprávy od této civilizace a znala téměř vše, co jsem četl ve zprávě o případu Janos, ale i některé další věci ...tak by mě zajímalo, máte-li více informací o případu Janos?“

Upřímně

Rune Øverby

Zde je odpověď:

Zdravím Rune,

Ano, mám informace o lidech z Janosu. Ale nejdříve mi dovoluete pochválit vaše webové stránky. Jsou naprosto fantastické! Kresby, malby, jsou krásné a myšlenky, co šíříte jsou velmi vhodné k tématům UFO a kosmického vědomí. Kéž byste měl anglickou verzi, neboť já neznám Norský.

Pokud jde o Janos:

1. Jsem také inženýr, elektronik, mám mnoho zkušeností s magnetofonovým záznamem. Také jsem byl členem MUFON po dobu deseti let.

2. Jasnovidná paní: Rozhovor s ní musí být velmi zajímavý. Je možné získat anglický překlad? Říkáš, že obdržela jasné telepatické zprávy od civilizace z Janosu. Rád bych věděl, co v nich říkají.

3. Četli jste knihu „Lidé z Janosu“

Pokud ne, měli byste určitě dostat kopii. Je již vyprodaná, ale lze ji získat od některých knihkupců, kteří prodávají její kopie. Najděte je a vyhledejte knihu „Lidé z Janosu“. Je-li tento příběh pravdivý, kniha musí být jedním z nejdůležitějších svazků o tom v knihovnách o UFO.
<http://www.abe.com/>

4. Komunikoval jsem anglicky s jedním pánem, který měl to štěstí, že slyšel příběh o Janosu od jednoho ze svých učitelů, který byl jednou ze čtyř osob unesených na palubě vesmírné lodi z Janosu. To dává větší důvěryhodnost knize. Jeho jméno je Jonathan Sayer a jsem si jist, že by vám rád pomohl s vyšetřováním.

.....

5. Autor knihy, Frank Johnson, je už mrtvý. Chcete-li navázat kontakt se čtyřmi unesenými rodinnými příslušníky, bude to velmi obtížné po 20 letech uplynulého času. Další osoba, která by mohla pomoci, je hypnoterapeut, který spolupracoval s autorem při získávání informací od členů rodiny.

6. Mé znalosti příběhu o Janos pocházejí převážně z Johnsonovy knihy. Měl jsem nějaký kontakt s Jenny Randlesovou, autorkou knih o UFO, pokud jde o Janos. Ona a její přítel měli nějaký kontakt s autorem, hypnotizérem i rodinou. Ona to pak skončila s negativní reakcí a tvrdila, že hypnotizér byl nějak zodpovědný za vnesení příběhu do myslí rodiny, o čemž pochybuji, zvláště po pečlivém přečtení knihy a slyšení pana Sayera o příběhu od jeho učitele.

Doufám, že výše uvedené bude pro vás pomocí a budu se těšit se na vaše nové zprávy.

S pozdravem

Joe Dundovic, jodun@usinternet.com

Pozdější dopis:

Ahoj Rune,

Děkuji vám za váš pěkný dlouhý dopis. Doufám, že máte tu knihu Lidé z Janosu, znal bych rád váš názor na ni. Pokud je to pravda, je to velmi důležitá zkušenost, která by mohla změnit náš svět. Při pohledu na vaše webové stránky jsem si všiml jste zmínil knihu Daniela Fry „White Sands Incident“. Slyšel jsem, že Dan Fry mluvil před mnoha lety tady v Minneapolisu a koupil si jeho knihu. Připomněl jsem si to, tak jsem ji vzal z regálu a znova přečetl. Pan Fry psal velmi upřímně a slova mimozemšťanů mají stále tak velký smysl i dnes, o padesát let později.

.....